karl may

PIRAT ŞI CORSAR

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediţia princeps:
KARL MAY
AUF DER SEE GEFANGEN
Roman, 1878

ROBERT SURCOUF
Historische Erzählung, 1882
Ulterior, ambele scrieri au fost tipărite cu KAPITÄN KAIMAN şi DER KAPERKAPITÄN

Volumul de faţă reproduce textul revăzut al ediţiei: Karl May, *Căpitanul Caiman*, Editura Eden, Bucureşti, 1992, în traducerea lui Gheorghe Doru. În cazul povestirii istorice *Surcouf corsarul*, a fost folosită ca text de bază traducerea cu acelaşi titlu, efectuată de N. Petrescu şi publicată la Bucureşti, în 1942, având ca temei tălmăcirea lui A. Canaux, *Surcouf le Corsaire*, apărută la Tours, în 1929. Versiunea noastră a fost confruntată cu originalul german de către Gheorghe Doru, prilej de adaosuri şi de corectare a unor flagrante greşeli.

KARL MAY
Opere – 17

PIRAT ŞI CORSAR

CĂPITANUL CAIMAN
Roman

SURCOUF CORSARUL
Povestire istorică

EDITURA EDEN

București, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-56-0

CUPRINS

CĂPITANUL CAIMAN

1. Capitolul I - Miss Amiral

Din trăsura care se oprise în faţa casei bijutierului Thieme coborî, cu un pas uşor, un bărbat înalt. Strălucirea puternică a vitrinei lumina nişte trăsături frumoase, virile, bine conturate; nasul fin, arcuit şi barbişonul negru ultradichisit lăsau să se întrevadă în personajul nostru un francez sau un italian. În timp ce păşea pragul magazinului, omul nostru strigă servitorului său:

— Marc, te duci la hotel şi aştepţi acolo întoarcerea mea.

— Da, desigur, domnule conte, răspunse Marc Létrier, după care se adresă cu un zâmbet satisfăcut vizitiului: „Asta-mi convine de minune! Pot să-mi permit să iau locul stăpânului.”

Şi se aruncă în trăsură. Dar, când să se lase pe canapeaua din spate, observă, spre uimirea lui, că cineva, de pe cealaltă parte, i-o luase înainte. „Ce-ţi veni? — se răsti la necunoscut. — Şterge-o imediat din trăsură, altminteri îţi arăt eu drumul!”

— ”Ah!” Acest unic sunet constitui răspunsul la ameninţările proferate de Marc. Ce-i drept, era un sunet teribil, ascuţit ca şuieratul unei pisici sălbatice care-şi pregăteşte membrele mlădioase pentru un salt. Lui Marc îi era cunoscut acest ton ameninţător, deoarece se dădu înapoi în mare grabă, părăsind portiera trăsurii.

— Doamne sfinte!... Sunteţi chiar dumneavoastră? se auzi el spunând, înlemnit, în timp ce o stranie îngrijorare i se aşternea pe faţă.

— Pe punte cu tine! Şterge-o, Marc Létrier! se auzi un şuierat scurt şi poruncitor.

În clipa următoare Marc se şi afla sus pe capră, lângă vizitiu. Trăsura se puse în mişcare. În interiorul ei,

necunoscutul, lăsat alene pe pernele spătarului, păstră tăcerea până ce ajunseră la hotelul unde vicontele François de Brétigny îşi avea reşedinţa.

Fără să aştepte deschiderea portierei, necunoscutul sări din trăsură, aruncă slugii vicontelui un „Sus!” aspru, după care intră în holul hotelului, unde îl întâmpină un valet.

— Apartamentul pe care l-am comandat este pregătit?

— Desigur, înălţimea voastră. Permiteţi-mi să vă conduc.

Ajuns în apartament, străinul comandă o cină bogată şi adăugă că îi va fi servită de Marc.

Acesta din urmă află cu uimire că încăperile necunoscutului se aflau lângă cele ale stăpânului său. Stătea nemişcat şi tăcut, când la un moment dat străinul îi porunci, cu un semn al mâinii, să se apropie.

În timp ce vaietul părăsea apartamentul, oaspetele îşi scoase pelerina şi se proţăpi, cu braţele încrucişate, în faţa lui Marc Létrier.

— Ei? rosti scurt noul-venit.

Marc privea cu un respect amestecat cu teamă în ochii poruncitori ai celuilalt. Se înfruntau doi oameni cu caractere deosebite. Amândoi erau cam de talie mijlocie. Străinul era ceva mai zvelt şi mlădios, vioi în mişcări, iar faţa lui, cu un ten sănătos dar delicat, era complet lipsită de barbă. Marc, dimpotrivă, era mai robust, mai voinic, cu trăsături mai greoaie; faţa lui, arsă de soare, era acoperită cu o barbă deasă, tăiată scurt în dreptul obrajilor şi cu bărbia rasă; privirea îi era însă vie şi neliniştită.

— Cum te simţi pe uscat?

Marc ridică din umeri, neştiind ce intenţii se ascund în spatele întrebării.

— Mai adineauri, când făceai pe stăpânul, te pricepeai să vorbeşti!

— Domnişoară Clairon[1], eu sunt...

---

[1]Trompetă (franceză, n.t.).

Un gest poruncitor îi reteză vorba.

— Domnişoara Clairon este pe mare sau pe altundeva. Eu sunt cavalerul de Saccard, să reţii bine asta! Cum se simte stăpânul tău, domnul viconte?

— Mulţumesc, înălţimea sa este bine sănătos.

— Se prea poate. Domnul căpitan stă liniştit la ţărm în timp ce echipajul trudeşte din greu în larg, de-i trosnesc oasele. Am să-l pun eu odat' să tragă la edec. Să simtă gustul scoicilor de pe chilă. Acum vreau însă să mănânc.

Létrier se strecură afară, fără să scoată nici o vorbă, şi se grăbi să-l servească pe cavaler, sârguincios şi prevenitor.

Între timp se întoarse şi vicontele. Negăsindu-l pe Marc în apartamentul său, sună din clopoţel. Abia după mai multe încercări apăru şi cel chemat. Avea în mână un platou, plin până la refuz şi arăta preocupat şi încurcat.

— Ascultă Marc, în ultimul timp mă cam neglijezi; dai dovadă de o totală lipsă de răspundere. Dacă vei continua aşa, drumurile noastre se vor despărţi!

Marc depuse cu grijă tava şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe obraji.

— Domnule viconte, nu am nimic împotrivă, dar nimic, dacă vreţi să-mi daţi drumul. Pentru că aşa cum stau lucrurile, este de aşteptat, pe aici, o vijelie a dracului de potrivnică. Nu puteam să vin imediat pentru că navigam în sus şi în jos pe scări ca o goeletă încărcată cu „lemn de abanos”[1], urmărită de marinari englezi!

— Nu era nevoie să te agiţi atât, doar ştii foarte bine că la o oră atât de târzie nu obişnuiesc să mănânc decât foarte puţin. Mai bine scoate-mi cizmele şi adu-mi halatul!

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră, dar nu am timp pentru aşa ceva.

— Nu ai timp? se miră Brétigny. Măi omule, ţi-ai pierdut minţile?!

---

[1]În argou: sclavi, negri (n.t.).

— În ce priveşte minţile, domnule viconte, ele sunt la locul lor, sub vele, deşi n-ar fi de mirare dacă vreuna din ele ar fi căzut peste bord. Cina dumneavoastră, înălţimea voastră, nu mi-a dat prea mult de lucru. Dar trebuie să mai servesc pe altcineva!

— Pe altcineva? Tu, să mai serveşti pe altcineva? Încep să mă îngrijoreze de-a binelea minţile tale.

— Mintea mea este în regulă, înălţimea voastră. Nu ea mă îngrijorează, ci a dumneavoastră! În ce-l priveşte pe celălalt, sau mai degrabă pe cealaltă...

Spusele lui fură întrerupte de clinchetul unui clopoţel.

— Iat-o, domnule viconte! Ea a sunat din clopoţel, eu trebuie să dispar!

Marc apucă tava şi voia să părăsească în grabă încăperea. Brétigny îl reţinu.

— Dar ce vor să însemne toate astea? Doar nu...?

— Ba da... ah, de fapt, încă nici nu v-am spus, ea se află aici! Ea...

Din nou fu întrerupt. „Marc”, se auzi o voce clară şi ascuţită din apropiere, dinspre uşa deschisă spre coridor. La auzul ei, Brétigny se dădu înapoi câţiva paşi, speriat.

— Pe toţi dracii! strigă el, pălind. Asta este chiar... sau mă înşală simţurile..., asta nu e altcineva decât Clairon!

— Bineînţeles că este: Miss Amiral, înălţimea voastră, voia să spună Marc.

Nu putu însă continua vorba. O puternică lovitură de pumn îl aruncă într-o parte.

— Aşa, ca să ştii! Asta e pentru Miss Amiral! Ca să ţii minte că eu sunt cavalerul de Saccard! se auzi, rostit pe un ton furios. Şterge-o acum dincolo, la treburile tale. Sau, te pomeneşti că trebuie să aştept să fiu servită când o să binevoieşti tu?!

Sluga lăsă baltă cioburile veselei sparte şi dispăru pe uşă. Străinul se postase în faţa vicontelui cu un zâmbet ambiguu

întipărit pe faţă.

— Poate să cuteze cavalerul de Saccard să-l invite pe, domnul de Brétigny la cină?

— Clairon! Cum este posibil să fii aici, în faţa mea! Îmi închipuiam, credeam..., presupuneam că eşti pe... eu... eu...

— Bine, bine, domnule viconte, ajunge deocamdată! Văd că bucuria provocată de surpriza mea reuşită v-a luat glasul... Poftiţi în camera mea, unde vom găsi un leac ca să vă recăpătaţi cumpătul.

Cu un gest poruncitor, cavalerul arătă spre uşă. Brétigny se conformă şi trecu în camera alăturată în care se afla Marc, în plină activitate de recuperare a timpului pierdut. Străinul controlă, cu o privire rapidă, masa.

— Acum poţi să pleci, Marc! Am să te chem când o să am nevoie de tine.

Létrier se îndepărtă şi cei doi se aşezară faţă în faţă.

— Serveşte-te viconte, spuse cavalerul. Nervii dumitale au nevoie de întăritoare.

Nu era cu putinţă să rezişti fulgerului care ţâşnea din ochii întunecaţi ai cavalerului. Fără un cuvânt, Brétigny începu să mănânce. Urmă o lungă pauză în cursul căreia se auzeau numai zăngănitul farfuriilor şi zgomotul iscat de mânuirea tacâmurilor. Vicontele amuţise. Nu-şi ridica ochii din farfurie şi evita să întâlnească privirea celui din faţa sa. În sfârşit, cavalerul îşi zvârli şervetul de la gât şi se lăsă confortabil pe pernele fotoliului. Brétigny îi urmă exemplul şi îşi luă inima în dinţi pentru a întreba:

— Clairon, ce să însemne prezenţa ta aici?

— Nici mai mult nici mai puţin decât prezenţa ta.

— Eşti al doilea ofiţer de pe „l'Horrible”. Trebuia să fii pe navă!

— Tu eşti căpitanul navei „l'Horrible”. Trebuia să te afli la bordul ei!

— Ţi-am predat comanda ei pentru că, precum bine ştii,

aveam treburi la Hamburg.

— Am fost de acord să preiau comanda fiindcă nu bănuiam că tu ai să transformi acest drum într-o călătorie de plăcere. Pentru aşa ceva nu aveai permisiunea mea.

— N-a fost o călătorie de plăcere; dimpotrivă, a fost o treabă foarte grea să obţin, de la societatea de asigurări, recompensa pentru bricul... pe care l-am salvat. Şi socotesc şi acum drept una dintre cele mai reuşite lovituri pe care le-am dat vreodată faptul că,după ce i-am trecut prin sabie pe toţi nenorociţii ăia de marinari blestemaţi, le-am capturat corabia, am jefuit-o până la ultimul cui, am pilotat-o apoi până la Bahia, dând-o drept o corabie abandonată, pentru ca, în cele din urmă, ajuns cu ea la Hamburg, să pretind, de la armatorii păgubiţi, o recompensă grasă pentru… munca mea.

— E păcat, însă, că banii frumoşi pe care i-ai încasat la Hamburg ca recompensă pentru truda noastră, a tuturor, îi risipeşti şi îi faci praf în lumea netrebnicilor printre care te învârti. Ai eşuat pe uscat, dragul meu, e clar! Bărbuţa ta, bine aranjată şi îngrijită, te-o fi ajutat în aventurile tale costisitoare. Dar, să ştii de la mine, a fost o mare lipsă de prevedere din partea ta că ţi-ai schimbat atât de puţin înfăţişarea. Puteai fi uşor recunoscut, căpitane Caiman, în timpul escapadelor tale pe uscat!

— Lasă ironia! Doar nu era să înfrunt o călătorie periculoasă pe bătrânul continent numai ca să fac drumul dus şi întors până la Hamburg. Mai adaug şi faptul că ştiam corabia pe mâini sigure.

— Ei bine, să ştii că mă aflu aici ca să-ţi dovedesc că draga noastră corabie nu se află pe mâini bune.

— Cum adică? întrebă Brétigny, ridicându-şi brusc capul.

— Mi-ai scris din Hamburg să-ţi trimit cecurile pe adresa ta de aici?

— Absolut.

— Ai primit un cec?

Vicontele dădu afirmativ din cap.

— Următorul nu a mai sosit.

— Aşa e. Şi de aceea mă aflu într-o mare încurcătură.

— Este de înţeles, cu viaţa uşuratică pe care o duci aici.

— De unde vrei tu... voia să spună vicontele.

Cavalerul de Saccard schiţă un surâs dispreţuitor.

— Ai făcut tu vreodată ceva fără să aflu eu? Va trebui să te chiverniseşti, ca să nu mori de foame.

— Cum adică?

— Exact aşa cum îţi spun. Este confirmarea spuselor mele, de mai înainte, că „l'Horrible” nu se află pe mâini bune.

— Vorbeşti în şarade, strigă Brétigny, pălind. Femeie! Ce s-a întâmplat?

— Am fost capturaţi de piraţi!

Deşi fuseseră rostite pe un ton liniştit şi cu un aer indiferent, vorbele avură un efect teribil asupra vicontelui. Ca împins de nişte arcuri puternice, acesta sări din fotoliu, sângele îi dispăru din obraji, iar ochii ameninţau să-i iasă din orbite, în timp ce repeta, silabă cu silabă, fără să ridice tonul: „Am fost cap... tu... raţi... de... pi... raţi?”

— Da, capturaţi! Şi totul s-a dus... N-a mai rămas nici un cui, nici o aşchie din splendida noastră corabie, nimic nu a fost salvat. Şi nu a rămas nimeni ca să-ţi aducă această veste, în afară de mine. Ştii acuma de ce nu ai mai primit bani.

Brétigny se prăbuşi fără vlagă în fotoliu, rămânând câteva minute nemişcat. După care, apucă cu o mână tremurândă paharul şi-i înghiţi dintr-o suflare conţinutul; îl umplu din nou şi îl goli încă o dată.

— Este imposibil, ce îmi spui nu poate să fie adevărat!

— Îţi închipui că altminteri aş mai fi fost aici? Crezi că i-aş fi lăsat singuri pe ai noştri numai ca să-ţi pot tulbura aventurile galante?!

Se părea că Brétigny nu observase grimasa de dispreţ care

întovărăşise ultimele cuvinte ale cavalerului, căci ceru cu insistenţă: „Povesteşte! Trebuie să aflu totul! Acu', imediat!”

— Cu plăcere, adoratul meu! Dragostea mea neţărmurită pentru tine mă împiedică să te lipsesc, fie şi un minut, de aflarea unei veşti atât de îmbucurătoare. Deci ascultă: aşa cum ne-am înţeles dinainte, am avut grijă de tine expediindu-ţi un cec din Rio. Aici, corabia a fost din nou călăfătuită, prevăzută cu o cală mai mare, pentru a adăposti „marfa” şi am pornit în larg, înspre Ascension. Acolo ne-am întâlnit cu nava „Colombo” şi am luat la bord câteva sute de „oameni de abanos” pe care aceasta i-a „pescuit” de pe Coasta de Aur[1]. Dacă reuşeam să-i evităm pe englezi, odată ajunşi în Antile, făceam o afacere strălucită.

— Marfa ai primit-o pe credit, ca de obicei?

— Nu. Spaniolul s-a văietat că vremurile sunt grele şi a pretins că în ultimul timp marinarii englezi sunt atât de vigilenţi, încât negoţul nu poate să se facă decât cu bani peşin. Dacă voiam să nu pierd marfa, trebuia să-mi golesc punga până la ultimul dolar. Am făcut-o, pentru că negrii erau cu toţii, fără excepţie, puternici, tineri şi sănătoşi.

— Ce curs aţi luat?

— Am navigat spre Cuba şi am ajuns cu bine până la Înălţimea Bahiei. Acolo ne-a luat la ochi o corabie militară engleză, la care s-a alăturat, puţin mai târziu şi o fregată. Aceasta s-a dovedit a fi o navă atât de rapidă, încât era clar că nu vom putea scăpa fără o încăierare. Am pus pe nemernicii de negri în lanţuri şi am pregătit-o pe „l'Horrible” pentru luptă. Amănuntele le poţi afla mai târziu, acuma vreau să-ţi spun doar câteva cuvinte. Am fost prinşi la mijloc de cei doi englezi şi atât de bine „aranjaţi”, că nici vorbă nu a mai putut fi să trecem la înfruntarea duşmanului. Băieţii noştri s-au apărat ca dracii; degeaba, însă. Au fost măcelăriţi sau capturaţi. După un scurt interogatoriu au fost spânzuraţi de

[1]Coasta apuseană a Africii (n.t).

vergi: „l'Horrible” era pierdută!

— Pierdută! mârâi de Brétigny. Buna, minunata mea „l'Horrible” pierdută! Capturată de şobolanii de englezi, care până acum tremurau numai la auzul numelui meu — căpitanul Caiman! Dacă aş fi fost acolo i-aş fi învăţat eu minte! Ca întotdeauna şi pentru totdeauna!

Se învârtea cu paşi mari prin încăpere şi se lupta cu o enervare care aproape că îi aducea sângele în ochi. Cavalerul sărise şi el de pe scaun şi scrijelea de zor faţa de masă cu un cuţit. Amintirea înfrângerii suferite îi desfigura faţa într-o grimasă urâtă şi reliefa, sub pielea subţire de pe frunte, nişte vinişoare albastre, congestionate.

— Dacă îţi închipui, cumva că „l'Horrible” avea la bord un singur laş, îţi înfig lama acestui cuţit între coaste, rosti ameninţător cavalerul, fulgerându-l pe viconte cu privirea. Ai un pumn puternic şi te pricepi să comanzi o corabie ageră. Dar îţi închipui cumva că aş fi mai prejos decât tine? Corabia nu putea fi păstrată şi cu asta basta! Un singur cuvânt insultător din partea ta sau a vreunui supravieţuitor de pe „l'Horrible” şi unul din noi pleacă în iad!

— Eh! Clairon, încă nu te-ai dovedit a-mi fi maestru; Nemaivorbind că, până una alta, nu ţi-am reproşat nimic. Deci, toţi vitejii mei băieţi s-au dus pe apa sâmbetei?

— Toţi!

— Şi tu? Cum ai reuşit să scapi de ştreang?

— Nu a fost prea greu! Mi-am dat seama că s-a terminat cu noi. Am reuşit să cobor şi să mă îmbrac în haine femeieşti. Am încuiat uşa cabinei şi am aruncat cheia prin hublou. Când m-au găsit, m-am dat drept o captivă, reuşind să stârnesc compasiunea ofiţerilor cu povestea mea; aşa că am fost tratată cu grijă şi consideraţie şi m-au depus pe uscat la prima escală. Cunoscându-ţi adresa şi neavând altceva mai urgent de făcut, m-am grăbit să te găsesc şi să-ţi povestesc cele întâmplate. „L'Horrible” este pierdută, iar noi... cerşetori!

Tăcu. Vicontele, de asemenea, nu scoase multă vreme nici o vorbă. Îşi continua plimbarea prin cameră, părând doar preocupat să-şi recapete cumpănirea.

— Cerşetori? răcni el în cele din urmă. Nu, cerşetori nu suntem! „L'Horrible” este pierdută, dar numai pentru scurtă vreme. Am s-o iau îndărăt!

— Nici nu mi-am închipuit altfel, spuse cavalerul. Noi doi suntem destul de bărbaţi pentru a avea siguranţa că-i vom simţi iarăşi puntea sub picioare. Te-ai gândit cumva cum să procedăm?

— Nu! se auzi răspunsul rezervat. Dar nu mă îndoiesc că am să găsesc răspunsul în curând.

— Sunt la fel de convins. Cu deosebirea că eu cunosc deja procedeul.

— Ah! Aş putea să-l aflu şi eu?

— Este acelaşi la care te gândeşti şi tu.

— Te înşeli, nu am încă un plan precis. Cel mai simplu ar fi să regăsim corabia noastră, care probabil serveşte acum ca navă de transport în serviciul statului, să ne angajăm pe ea ca marinari şi să-i câştigăm de partea noastră pe membrii echipajului.

— Mda!

— Ce părere ai?

— Eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama că realizarea acestui plan este, pe cât de nesigură, pe atât de imprevizibilă. Acţionezi aşa doar dacă nu mai există altă cale.

— Ştii tu una mai bună?

— Da, ţi-am spus, este aceeaşi la care te gândeşti şi tu.

— Iar eu îţi repet că te înşeli. Sunt atât de surprins şi de tulburat de vestea pe care mi-ai adus-o, că în momentul acesta nu mai pot judeca limpede.

— Domnule viconte! se auzi, rostit de vocea subţire şi hotărâtă.

— Domnule cavaler! glăsui răspunsul, pe un ton menit să

impresioneze.

Brusc, Saccard începu să râdă:

— Crezi, într-adevăr, că ai putea să-mi ascunzi vreun gând?

— Crezi, într-adevăr, că eşti atotştiutor?

— În prezent, da. Cel puţin în ceea ce te priveşte.

— Chiar aşa îţi închipui? Ei, atunci, dacă eşti atât de isteţ, dezvăluie-mi şi mie ce gând mi-a venit, în mod curios, fără să-mi dau seama.

— Bine, zâmbi Saccard, stingherit. Nu am despre tine, după câte ştii, o părere exagerat de bună. Cu toate astea, te consider destul de ager la minte ca să ştii că... (se apropie de viconte şi-i şopti la ureche:) preţioase giuvaieruri ale ducesei de Oerstädt, care chiar acum se află la bijutierul Thieme, buna ta cunoştinţă de aici, ne oferă mijloacele pentru a ne atinge mai repede şi mai uşor scopul.

— Femeie! strigă Brétigny, dându-se înapoi, eşti un diavol!

— Îţi mulţumesc pentru acest compliment şi te rog să mă crezi că îl apreciez, deoarece diavolul este, în anumite cazuri, o personalitate demnă de luat în seamă. De altminteri, groaza ta constituie cea mai bună dovadă că am nimerit-o cel mai bine. Acest Thieme este un tip puternic?

— Nu-i la înălţimea noastră..

— Asta cam aşa e. Luni, adică mâine seară, spre orele nouă, bijutierul trebuie să ducă ducesei giuvaierurile. Puţin mai târziu el va părăsi reşedinţa acesteia cu o sumă de bani care ne va ajunge ea să ieşim din toate încurcăturile şi să readucem în stăpânirea noastră corabia pierdută. Dar acum, lasă-mă singur. Mai gândeşte-te, cu luare-aminte, la tot ce-am plănuit. Te aştept aici peste o oră. Atunci vom lua o hotărâre definitivă.

Ascultător, Brétigny se îndepărtă. Ajuns în camera sa, se întinse pe canapea, oftând adânc. Dar nu avu răbdare să stea aşa multă vreme. Se ridică şi începu să măsoare încăperea cu

paşi mari, grăbiţi.

„Cine şi-ar fi putut închipui toate astea acum o oră! «l'Horrible» pierdută şi Miss Amiral aici! Cu domnul viconte s-a terminat. La fel şi cu nenorocitul de Thieme. Bietule Thieme, ai fi bănuit tu oare că prea nobilul domn de Brétigny, pe care l-ai primit în casa ta şi l-ai introdus în societate, este, de fapt, căpitanul Caiman?! Dar cumde a reuşit Claironsă cunoască atât de exact întreaga situaţie de aici? În orice caz, trebuie să fi fost de mai multă vreme în preajma mea, observându-mi toate mişcările. Poate le-a ghicit pe cele mai multe. Ea mă cunoaşte şi are şi un ascuţit spirit de observaţie de care, fie vorba între noi, e mai bine să te fereşti.”

După ce s-a mai plimbat un timp prin cameră, vicontele a început să se mai liniştească. Şi când, după o oră, s-a îndreptat spre apartamentul alăturat, se afla într-o cu totul altă dispoziţie decât aceea în care-l părăsise cu puţin timp mai înainte. În faţa tabloului care i se înfăţişa rămase, însă, fără să vrea, încremenit, în uşă. Cavalerul de Saccard dispăruse fără urmă, iar în locul lui se odihnea, pe divan, o femeie de o frumuseţe fermecătoare.

— Clairon! se auzi el strigând.

— Apropie-te şi aşază-te lângă mine, îl rugă ea şi îi întinse mica şi delicata ei mână. Vocea îi suna cu totul altfel decât înainte. Brétigny se aşeză degrabă lângă ea. Caracterul şi tonul discuţiei lor de mai înainte erau complet uitate...

Două zile mai târziu micul orăşel a fost zguduit de vestea că bijutierul Thieme a fost găsit ucis. El fusese jefuit nu numai de imensa sumă de bani primită în schimbul giuvaierurilor ducesei de Oerstädt, ci şi de obiectele preţioase pe care le avea asupra sa. Abia mai târziu a căzut bănuiala asupra vicontelui de Brétigny. El, însă, dispăruse împreună cu servitorul său, precum şi un anume cavaler de Saccard, încă din noaptea crimei. Urmele lor duceau la Hamburg. Acolo cei trei suspecţi se îmbarcaseră pe primul pachebot mai de

Doamne-ajută, cu destinaţia America. Când urmăritorii au sosit la Hamburg, cei trei se aflau în plin ocean. Pe vremea aceea, America şi Europa nu erau încă legate cu un cablu telegrafic...

2. Capitolul II - Societatea trapperilor[1]

Marile prerii ale Americii de Nord, care se întind die la părintele fluviilor, Mississippi, până la poalele Munţilor Stâncoşi şi de la povârnişurile nordice ale acestora până la coastele Pacificului, se aseamănă cu nesfârşitele întinderi ale oceanului. Cel puţin asta este impresia pe care o lasă asemenea peisaje asupra celui care, despărţit de pământul natal, se încumetă, vreme îndelungată, să brăzdeze valurile mărilor sau să cutreiere coclaurile aventuroase ale Statelor Unite, călare pe un cal zdravăn.

Un bătrân *swalker*[2], care şi-a trăit o bună parte a vieţii sub fluturarea pânzelor unei corăbii cu trei catarge, nu doreşte să-şi petreacă restul zilelor în mijlocul uscatului. Prin urmare, el îşi construieşte o colibă cât poate mai aproape de „apa cea mare”, de unde să poată privi cu ochii plini de dor şi drag spre schimbătoarele şi neodihnitele talazuri, până ce degetele reci ale morţii îi vor închide pleoapele obosite.

La fel se întâmplă şi cu cel ce se încumetă să înfrunte primejdiile Vestului Sălbatic. Odată întors pe tărâmurile „binecuvântate”, dar şi blestemate ale lumii civilizate, el va fi mistuit de un dor nespus. De dorul periculoaselor *post-oak-flats*[3] şi al nemărginitelor ţinuturi sălbatice, unde trebuie să-ţi

---

[1]Vânători de animale cu blană (engleză, n.t.).

[2]Cutreierător al mărilor (engleză, n.t.).

[3]Întinderi presărate cu trunchiuri de fag (engleză, n.t). De fapt, se referă la Llano Estacado, adică un ţinut marcat cu pari pentru a indica drumul.

încordezi toate forţele fizice şi spirituale pentru a nu fi răpus în lupta cu nenumăratele capcane ale preriei. Pentru el cu greu se va găsi un locşor în care să se retragă la bătrâneţe, aşa cum şi-l află marinarul, undeva, la marginea tihnită a uscatului. El nu o să se poată bucura de odihnă sau de vreo clipă de răgaz. Va fi nevoit să se lase veşnic purtat pe spinarea calului său, în depărtări în care va dispărea fără să lase vreo urmă. Oasele sale vor albi poate pe vreo câmpie pustiită de uscăciune sau în vreo văgăună, printre stânci înalte până la cer. Vreun vânător va da poate peste ele. Dar şi acest călător va călări nepăsător pe lângă oseminte, fără să-şi facă o cruce sau să rostească „odihnească-se în pace”. Şi nici n-o să se întrebe ce nume o fi avut cel care şi-a sfârşit, zilele în această singurătate, în condiţii, poate, cumplite. Vestul îşi are propria sa filozofie, aspră şi nu îngăduie simţăminte gingaşe sau menajamente. El este supus pe de-a întregul stihiilor şi nu cunoaşte alt stăpân în afara de legile neiertătoare ale naturii. De aceea nu oferă adăpost decât celor care se bizuie numai pe ei înşişi.

Pe aceste meleaguri poartă un război disperat o spiţă de oameni bine înzestraţi de natură, dar sortiţi totuşi unei pieiri inevitabile. Izgoniţi neîncetat din aşezările lor străbune de un popor care dispune, pentru a-şi atinge scopul, de toate mijloacele materiale şi spirituale, naturale şi artificiale, ei vor fi subjugaţi prin violenţă, în ciuda unei rezistenţe eroice. Este o luptă de secole, care se duce între un uriaş muribund şi fiii unei civilizaţii ce devine din ce în ce mai puternică şi îşi întăreşte tot mai mult strânsoarea în jurul grumazului potrivnicului. Este o luptă plină de fapte eroice, cum istoria nu a mai avut prilejul să consemneze vreodată. Aici se războiesc pe viaţă şi pe moarte luptători cu înfăţişare modestă, dar demni de toată stima. Iar celui care se încumetă să pună piciorul pe aceste nesfârşite câmpuri de luptă nu-i este îngăduit să-i lipsească nici una din armele cu care ei sunt

înzestraţi.

Când porneşti, cu arma pe umăr, din Fort Gibson, în sus pe valea Arkansasului şi mergi cale de câteva zile, ajungi la o mică aşezare, alcătuită din câteva colibe, o păşune comunală şi o casă aşezată ceva mai departe de celelalte. De la distanţă, această casă îşi anunţă, printr-o firmă modestă, calitatea de prăvălie şi pensiune. Stăpânul ei nu este obişnuit să facă faţă unei clientele pretenţioase. De aceea nici el nu manifestă pretenţii prea mari faţă de muşteriii săi. Nu ştie nimeni de pe ce meleaguri a venit şi ce a fost înainte de a poposi aici. De aceea, la rândul lui, nici el nu întreabă pe nimeni de nume sau de scopul călătoriei sale. Oamenii se aprovizionează de la el cu ce le trebuie, dau ceva pe gât, se bat, se împung puţin sau se împuşcă, după care îşi văd de drumul lor. Cine pune multe întrebări iroseşte mult timp, or, pentru americani, timpul e mai preţios decât un răspuns pe care preferă să-l afle singuri.

În prăvălia amintită mai înainte şedeau la bar câţiva bărbaţi cu înfăţişare nu prea aleasă. Îmbrăcămintea lor era pestriţă. Dintr-o privire puteai recunoaşte, după hainele lor, pe adevăraţii *trapperi* şi *squatteri* care nu au avut niciodată habar ce-i acela un croitor bun şi îşi alcătuiesc vestimentaţia fără prea multă alegere, procurându-şi ce şi de pe unde găsesc.

Acolo unde se află laolaltă mai mulţi oameni ai Vestului poţi fi sigur că găseşti şi ceva bun de băut, precum tot atât de sigur poţi fi că vei auzi şi o poveste interesantă. Faptul că cei prezenţi stăteau în linişte, cu privirea pierdută în zare, se explică prin aceea că tocmai se încheiase relatarea uneia din acele povestiri „întunecate şi sângeroase” care pot fi auzite în ţinuturile de graniţă. Fiecare din cei ce o ascultaseră îşi scormonea amintirile în căutarea uneia şi mai şi. Deodată, unul dintre cei ce stăteau lângă fereastră strigă:

— Băgaţi de seamă, oameni buni, ia uitaţi-vă dincolo de

apă! Dacă nu mă înşală bătrânii mei ochi, se apropie doi greenhorns[1] ca la carte. Priviţi numai cum stau pe cai, fain şi gingaş, de parcă le-ar fi pus Dumnezeu mâna-n cap. Ce-or fi căutând prin pădurile noastre oameni de soiul ăsta?

Cu excepţia unuia singur, toţi cei prezenţi s-au ridicat să-i examineze pe noii-veniţi. Cel care le atrăsese atenţia asupra lor îşi reluă locul la masă, aşezându-se relaxat cu coatele îndepărtate, cu aerul omului care şi-a făcut datoria şi nu mai are nici o obligaţie. Era un personaj ciudat. Părea că natura şi-ar fi propus să confecţioneze din el o bucată de frânghie, într-atât de lung şi nesfârşit l-a croit. Toate la el, faţa, gâtul, pieptul, abdomenul, braţele şi picioarele erau interminabile şi, în acelaşi timp, atât de sfrijite, încât întreaga lui făptură părea gata să se frângă la prima adiere mai puternică de vânt şi să se răsfire în fâşii subţiri. Fruntea îi era descoperită, dar pe partea dinapoi a capului se bălăbănea un obiect neidentificabil ce putea să fi fost cândva un joben, dar care acum era într-un hal fără de hal. Barba de pe faţa-i uscăţivă consta din mai puţin de o sută de fire. Ele acopereau cu zgârcenie, solitare şi răsfirate, pometţii obrajilor, bărbia şi buza de sus, de unde coborau, atârnând, lungi şi subţiri, până aproape de brâu. Scurta de vânătoare pe care o purta părea să dateze din cele mai fragede timpuri ale tinereţii sale, deoarece de-abia îi acoperea jumătatea de sus a pieptului, iar mânecile abia de-i treceau cu câţiva centimetri de coate. Cele două scoarţe nenorocite, în care îi erau înfipte picioarele, puteau să fi fost cândva carâmbii uneiperechi uriaşe de cizme marinăreşti, dar acum aveau aspectul unor burlane, demult arse. Ele îi ajungeau în dreptul gleznelor sub forma unor *horse-feet*[2], cum erau denumite, în special în America de Sud, astfel de încălţări, confecţionate din pielea jupuită de pe picioarele cailor.

---

[1] Ageamii (engleză, n.t.).

[2] Picioare de cal (engleză, n.t.).

— Ai dreptate, Pitt Holbers, spuse unul dintre cei care priveau pe fereastră. Sunt nişte tolomaci care nu prea au de ce să ne intereseze. Să-i lăsăm să-şi vadă de treaba lor.

Curioşii se întoarseră la locurile lor. De afară se auzi tropăit de cai, apoi o voce repezită şi grosolană, care suna de parcă ar fi fost obişnuită să poruncească. În momentul următor uşa se deschise lăsând să pătrundă înăuntru pe cei ce făcuseră obiectul discuţiei de mai înainte. Despre cel care intră al doilea nu se putea spune mare lucru, în timp ce personalitatea celui ce intrase primul, în alte împrejurări, ar fi produs fără îndoială o impresie deosebită. Fără să vădească un fizic prea robust, datorită unei ţinute curioase şi felului de a se mişca, degaja o impresie de forţă neobişnuită şi de autoritate. Faţa sa regulată, chiar frumos conturată, era puternic bronzată şi împodobită cu o barbă deasă, de culoare închisă, îmbrăcămintea lui era complet nouă. Armele sale, cât şi cele ale însoţitorului său, păreau să fi părăsit de curând galantarul armurierului, într-atât de curate şi lustruite erau.

Adevăratul vânător sau fermier simte o repulsie de neînvins faţă de tot ce dovedeşte grijă deosebită în ce priveşte aspectul exterior. Mai cu seamă îi este silă de armele prea bine întreţinute, petele de rugină fiind considerate un semn sigur că ele nu sunt purtate ca nişte podoabe, ci că şi-au dovedit bunele servicii în luptă şi în alte împrejurări periculoase.

Aici, unde valoarea unui om este determinată după cu totul alte criterii decât îmbrăcămintea sa, o înfăţişare îngrijită constituie aproape o provocare şi cel mai mic incident este un bun prilej pentru a se rosti vorbe grele.

— *Good day*, *Messurs*, îi salută noul-venit pe cei prezenţi, în timp ce-şi da jos de pe umăr puşca cu două ţevi, pe care o sprijini de perete, în colţul încăperii, gest ce nu i-ar fi trecut prin cap unui localnic. Întorcându-se către patron, care-l privea pe jumătate curios, pe jumătate batjocoritor, îl întrebă:

— Poate fi găsit aici respectabilul master Winklay?

— Hm, acela sunt poate chiar eu, răspunse neglijent cel întrebat.

— Poate? se auzi pe un ton oarecum jignit şi din pricina aceea, cam ascuţit. Ce vrea să însemne astă?

— Asta înseamnă că sunt, fireşte, master Winklay, dar câteodată nu, după cum îmi place!

— Aşa! Şi acuma, cum vă place?

— Asta depinde, desigur, de ceea ce vreţi de la master Winklay, sir!

— Înainte de toate o înghiţitură zdravănă pentru mine şi însoţitorul meu, iar apoi vreau să cer o informaţie.

— Înghiţitura vă stă la dispoziţie, poftiţi! Puteţi avea şi informaţia, în măsura în care m-oi pricepe să v-o dau. Ştiu ce-i sunt dator unui *gentleman*.

— Lasă *gentleman*-ul la o parte, Winklay! Oricum, se pare că pe aici nu are prea mare valoare, se răsti străinul în timp ce lua paharul de la gură cu un aer nemulţumit, întrebarea mea se referă la Deadly-Gun[1].

— Deadly-Gun? întrebă surprins patronul. Ce vreţi de la el?

— Că-ţi place sau nu, asta e treaba mea. Am auzit că uneori trece pe aici, pe la dumneata.

— Hm şi da şi nu, sir. Ceea ce vă place dumneavoastră s-ar putea să-mi placă şi mie. Dacă nu-mi răspundeţi la întrebare nu vă puteţi aştepta la altceva. Aici se află unii care ar putea, ei, să vă răspundă. Doi dintre cei de faţă îl cunosc bine pe cel de care vă interesaţi.

Şi Winklay întoarse spatele, hotărât să curme conversaţia cu străinul. Acesta din urmă, deşi respins astfel, în cel mai pur stil americănesc, se întoarse liniştit spre cei de la mese:

— Este adevărat ce spune Winklay?

Nu primi nici un răspuns. Atunci, vădind mai multă înţelepciune, noul-venit se adresă lui Pitt Holberst

[1] Puşcă mortală (engleză, n.t.; în text cu valoare de poreclă).

— Vreţi să aveţi bunătatea să-mi răspundeţi dumneavoastră la întrebare, master Tăcere?

— Ascultaţi, sir, numele meu este Holbers, Pitt Holbers, dacă-l puteţi reţine; şi dacă întrebaţi deodată trei sute de oameni, atunci nu ştie nici unul dacă tocmai el este cel căruia vă adresaţi. Ce vreţi de la Deadly-Gun?

— Nimic ce ar putea să-i displacă. Mă numesc Heinrich Mertens şi, împreună cu prietenul meu, Peter Wolf, am venit din Răsărit, peste Ocean, ca să dau o raită prin pădurile de pe aici. De aceea am nevoie de o călăuză şi cel mai potrivit pentru acest scop mi se pare Deadly-Gun. De aceea vreau să ştiu unde pot să dau de el.

— S-ar putea să fie cel mai potrivit, dar, dacă ei este de aceeaşi părere, asta e o altă poveste. Dumneavoastră, însă, nu prea păreţi să vă potriviţi cu el.

— Credeţi? S-ar putea să aveţi dreptate, cum tot aşa de bine s-ar putea să vă înşelaţi. De aceea, mai bine spuneţi-mi dacă puteţi şi dacă vreţi să-mi daţi informaţia cerută.

Cel solicitat se întoarse fără grabă către locul unde şedea singurul bărbat din încăpere, care, la sosirea străinilor, rămăsese liniştit pe scaunul lui:

— Ce părere ai tu, Dick Hammerdull?

Cel întrebat ţinuse până atunci capul aplecat deasupra paharului, părând atât de concentrat asupra conţinutului, încât nici nu-şi ridicase ochii înspre străini. Acum se întoarse şi împinse mai pe ceafă obiectul care-i acoperea capul, ca şi cum ar fi vrut să acorde minţii sale libertatea necesară pentru formularea unui răspuns înţelept.

— Care e părerea mea, e totuna. N-are decât să-l găsească singur pe colonel! rosti el şi se întoarse să-şi vadă de pahar.

Cel cu barbă neagră păru însă nemulţumit de răspunsul nu îndeajuns de clar. Aşa că, apropiindu-se de Dick, îl întrebă:

— Cine este colonelul, master Hammerdull?

Acesta îşi ridică încet privirea mirată asupra străinului.

— Cine este colonelul, e totuna. Colonelul înseamnă colonel. Deadly-Gun este colonelul nostru, aşa că îi spunem colonel.

Străinul nu putu să nu schiţeze un zâmbet la adresa logicii vânătorului. Apoi îi puse din nou mâna pe umăr şi continuă să-i vorbească:

— Nu vă înfierbântaţi, master! Când întrebi ceva, te aştepţi să ţi se răspundă. Aşa e pretutindeni şi nu văd de ce ar fi altfel aici, în Arkansas. Unde poate fi găsit colonelul?

— Unde poate fi găsit, e totuna. O să ajungeţi la el şi cu asta basta!

— Ho-ho, omule! Asta nu mi-e de-ajuns. Trebuie totuşi să ştiu cum şi unde se va întâmpla lucrul ăsta!

Dick Hammerdull făcu o mutră şi mai uimită. El, un om liber al preriei, să fie silit să vorbească. Aşa ceva nu putea îngădui! Ridică paharul, trase o duşcă zdravănă şi apoi se ridică în picioare. Abia acum putea fi privit din cap până în picioare...

Părea să fie alcătuit ca o contrapiesă a lui Pitt Holbers. Era un individ mic de statură, deosebit de gras, cum nu prea poţi întâlni în America. Nu prea puteai să-ţi dai seama dacă e cazul să te temi sau să râzi de el. Corpul său, scurt şi rotofei, era înghesuit într-un fel de sac din piele de bizon, material iniţial care nu prea mai exista, deoarece fiecare din „rănile” vechii îmbrăcăminţi fusese „vindecată” prin cârpirea cu câte o bucată de blană netăbăcită, încât, până la urmă, peticele se înlănţuiau şi se întrepătrundeau ca ţiglele unui acoperiş. Picioarele îi erau înfăşurate în două alcătuiri care nu se puteau numi nici cizme, nici ghete, nici ciorapi ori jambiere. Pe cap purta un obiect inform care cândva ar fi putut fi o căciulă de blană, dar acum era complet năpârlită. Faţa, înăsprită de ploi şi ninsori, în care sclipeau doi ochişori vioi, nu prezenta nici urmă de barbă şi era brăzdată de nenumărate cicatrice şi semne ce dădeau trăsăturilor sale

şirete un aer războinic. Îi lipseau şi câteva degete. În privinţa înzestrării cu arme, aceasta era cea obişnuită în Vest. Nimic deosebit. Doar puşca, pe care o aşezase în faţa sa, pe masă, merita să fie examinată mai îndeaproape. Avea aspectul unui ciomag rupt din vreun desiş ca să servească la prima încăierare zdravănă. Acest obiect de lemn îşi pierduse forma originară; era acoperit cu tăieturi, crestături şi crăpături, de parcă s-ar fi jucat cu el nişte şobolani. Între bucata de lemn şi ţevile depărtate cu care se termina, se strânsese o cantitate atât de mare de murdărie, încât lemnul, murdăria şi metalul alcătuiau un tot perfect şi nu puteau fi deosebite una de alta. Nici cel mai bun trăgător european nu s-ar fi încumetat să rişte a slobozi un foc din bătrânul ciomag, de teamă să nu explodeze pe loc. Cu toate acestea, până şi în zilele noastre poţi să dai, prin prerie, peste arme de foc de soiul ăsta, din care un altul nu ar reuşi să facă să ţâşnească un glonte în schimb, proprietarul lor nu greşeşte, Doamne fereşte, ţinta.

Dick Hammerdull stătea acum drept în faţa străinului; se uită în sus la el, de mai mare dragu', şi spuse:

— Unde şi când se va întâmpla acest lucru, e totuna. Credeţi dumneavoastră, sir, că Dick Hammerdull şi-a tocit cumva zeci de ani coatele într-un colegiu ca să studieze oratoria? Ceea ce spun o dată e bun spus Mai mult nu e de aşteptat. Şi dacă nu e de ajuns, cine nu-i mulţumit n-are decât să predice în faţa cui o vrea. Suntem aici în ţara preriilor, unde ne folosim răsuflarea pentru lucruri mai importante decât pentru a sporovăi. Reţineţi asta!

— Dick Hammerdull, ai frecventat de bună seamă colegiul pentru că, după cât se vede, ştii să vorbeşti ca cel mai bun predicator mormon. Dar ai uitat să-mi spui ceea ce vreau să aflu. Te întreb încă o dată: cum şi când pot să dau de Deadly-Gun?

— La dracu', omule! Gata! Ajunge! Ai auzit că o să-l poţi găsi. Ce vrei mai mult? Aşază-te în faţa paharului dumitale şi

aşteaptă. Nu înţeleg să primesc lecţii de la un *greenhorn*.

— *Greenhorn* ai spus? Ai poate poftă să faci cunoştinţă cu cuţitul meu?!

— Ei, asta-i, sir! Ce mă priveşte pe mine briceagul dumneavoastră? Folosiţi-l pentru a înţepa insecte sau n-aveţi decât să bărbieriţi broaşte cu el. Dick Hammerdull nu este omul care să se sperie de o ţepuşă de părpălit slănină. Nu vă purtaţi ca un om al Vestului. Aşa că vă spun încă o dată. De vă place sau nu, sunteţi un *greenhorn*. Aveţi mai degrabă grijă să schimbaţi lucrul acesta.

— *Well!*[1] Atunci, aşa o să fie pe dată, rosti străinul şi se întoarse spre colţul în care îşi lăsase puşca; o înşfăcă, trase cocoşul şi ordonă:

— Master Hammerdull, unde poate fi găsit colonelul dumitale? Îţi dau timp un minut ca să-mi răspunzi, după care n-o să mai ai ocazia să mai spui nimic. Suntem în ţara preriilor, unde fiecare poate să-şi impună propria lege!!

Cel căruia i se adresase privi cu aerul cel mai indiferent la paharul său, nimic din comportarea sa netrădând faptul că ar fi luat act de provocare. Ceilalţi se bucurau că se iscase binevenita gâlceava. Ea le oferea distracţia aşteptată şi ei priveau, plini de nădejde, când la unul, când la celălalt. Numai Pitt Holbers, care părea să fie sigur de felul în care se vor desfăşura ostilităţile, îşi băgă comod degetele între abdomen şi centură, apoi îşi întinse interminabilele picioare înaintea sa, cât mai departe, de parcă i-ar fi stat în drum, pe când îşi privea prietenul.

Străinul continuă:

— Ei, master, minutul a trecut! Îmi răspunzi au ba? Număr: unu... doi... trei...

Dar nu reuşi să termine rostirea fatalului „trei”. Până la „doi”, Hammerdull şezuse nemişcat, după care însă, cu iuţeala gândului, de care cine nu-l cunoştea nu l-ar fi crezut în

---

[1] Bine (engleză, n.t.).

stare, apucă vechea armă; în aceeaşi clipă, aceasta era aţintită asupra străinului; se văzu o străfulgerare, împuşcătura bubui cu putere însutită în spaţiul redus şi arma îi zbură străinului din mână, căzând pe pardoseala încăperii. În clipa următoare personajul se afla jos, pe duşumea, iar Dick stătea în genunchi, aplecat deasupra lui, cu un cuţit îndreptat spre pieptul său.

— Ei, *greenhorn*, zi-i „trei”, ca să-ţi dau răspunsul porunci el batjocoritor.

— La dracu', master, lasă-mă să mă ridic ca să-ţi pot răspunde. Ştii bine că n-aş fi tras.

— Asta rămâne de văzut! N-ai fi tras, ai? Deci e vorba de o farsă jucată unui vânător bătrân ca Dick Hammerdull. Foarte amuzant! Dacă ai fi tras ori nu, e totuna, tinere. Ţi-ai îndreptat arma împotriva unui om al Vestului şi cu asta, potrivit legilor preriei, ţi-ai pecetluit soarta. Acum număr eu: unu... doi...

Cel aflat dedesubt făcu un efort supraomenesc pentru a se ridica, dar fără nici un rezultat. După care se rugă:

— Nu mă înjunghia, master; colonelul este unchiul meu!

— Colonelul?... Unchiul dumitale? Asta s-o spui cui vrei; eu însă trebuie să mă mai gândesc înainte de a te crede.

— Totuşi ăsta-i adevărul. N-ar fi prea mulţumit să audă ce vreţi să-mi faceţi.

— Aşa, hm! Dacă eşti chiar nepotul lui sau nu, rămâne de văzut. Eu te-aş fi gâdilat doar puţin, ca să-ţi dau o lecţie bună. Cuţitul meu nu-i ia viaţa unui *greenhorn*; e mult prea bun pentru aşa ceva. Sculaţi-vă!

Se ridică şi se înapoie la masa pe care o părăsise câteva clipe mai înainte. Aşeză înaintea sa arma şi începu să o încarce din nou. I se citea pe faţă grija cu care proceda la această operaţie şi micii săi ochi iradiau dragostea ce i-o purta străvechiului instrument.

— Da, o armă ca asta nu mai are pereche, îşi dădu cu

părerea patronul, care asistase imperturbabil la cele întâmplate, fără să-i pese de fumul care umplea încăperea.

— Da, aşa este, bătrâne băutor de brandy, confirmă Dick Hammerdull. Bine spus. Este bună şi totdeauna la îndemână când am nevoie de ea.

În clipa aceea, uşa se deschise fără zgomot şi, fără ca cei aşezaţi lângă fereastră să fi observat ceva, intră, păşind neauzit, un bărbat în care, în ciuda ţinutei sale de vânător, puteai imediat recunoaşte un indian.

Hainele îi erau curate şi vădit îngrijite, lucru rar la cei din rasa lui. Atât scurta de vânătoare, cât şi pantalonii erau făcuţi din piele moale de bizon, din care femeile indience confecţionează cu mare meşteşug îmbrăcăminte. La cusături erau împodobite cu franjuri. Mocasinii cu care era încălţat erau din piele de elan, dar croiţi nu dintr-o singură bucată, ceea ce le conferea, pe lângă o rezistenţă mai mare, multă comoditate. Avea capul descoperit, iar părul bogat, de culoare închisă, era strâns într-un mănunchi care forma un fel de turban pe capul purtat sus, cu mândrie. Fiilor Vestului nu le place să-şi acopere fruntea semeaţă.

După ce privirea mijită a ochilor săi migdalaţi parcurse cu agerime de vultur întreaga încăpere, înregistrându-l pe toţi, se îndreptă spre masa la care sta Dick.

— Ce vii la mine, piele-roşie? Locul ăsta e al meu. Du-te de-ţi caută altul!

— Omul roşu este obosit; fratele lui alb o să-l lase să se odihnească.

— Că eşti obosit sau nu, mi-e totuna. Nu pot să sufăr pielea ta roşie.

— N-am nici o vină, Marele Manitu mi-a dat-o.

— De la cine o ai, mi-e totuna. Uşcheşte-o de aici; nu-mi place de tine.

Indianul îşi dădu jos arma pe umăr, propti patul puştii în podea, îşi sprijini braţele încrucişate pe gura ţevii şi întrebă

pe un ton mai grav:

— Este fratele meu alb stăpânul acestei case?

— Asta nu te priveşte.

— Aici ai vorbit drept; nu mă priveşte şi nu te priveşte; de aceea omul roşu poate să şadă, la fel ca cel alb.

Cu aceste cuvinte se aşeză pe scaun. În felul apăsat în care rostise ultimele cuvinte era ceva care îl impresiona pe vânător, aşa că îl lăsă în pace.

Patronul se apropie de masă şi-l întrebă pe noul-venit:

— Ce vrei, aici, în casa mea?

— Dă-mi pâine să mănânc şi apă să beau, îi răspunse acesta.

— Ai bani?

— Dacă ai intra în *wigwamul*[1] meu şi ai cere de mâncare, ţi-aş oferi-o fără bani. Nu-ţi fie teamă însă că cer de pomană. Am aur şi argint.

Ochii patronului sclipiră. Un indian care are aur şi argint este o apariţie binevenită oriunde poate fi găsită „apă de foc”. El ieşi şi se întoarse repede cu o cană uriaşă plină cu rachiu, pe care o aşeză în faţa clientului, alături de pâinea comandată.

— Omul alb se înşală; nu am cerut o astfel de apă.

Patronul se uită surprins la indian. Nu mai văzuse vreunul care să reziste la mirosul alcoolului.

— Dar ce fel de apă doreşti?

— Omul roşu nu bea decât apa care izvorăşte din pământ.

— Atunci poţi să te duci de unde ai venit. Eu mă aflu aici ca să câştig bani, nu ca să-ţi fac ţie pe sacagiul. Plăteşte pâinea şi şterge-o!

— Fratele tău roşu va plăti, dar nu înainte ca să-i vinzi ce are nevoie.

— Ce mai vrei?

---

[1]Adăpost al indienilor din estul si centrul Americii de Nord (engleză, n.t.).

— Ai o prăvălie unde se pot face cumpărături?

— Da.

— Atunci adu-mi tutun, praf de puşcă, gloanţe şi chibrituri.

— Tutun vei avea, dar praf de puşcă şi gloanţe nu vând nici unui indian.

— De ce?

— Pentru că nu trebuie să aveţi aşa ceva.

— Fraţii tăi albi trebuie să le aibă?

— Asta şi vreau să spun.

— Noi toţi suntem fraţi; noi toţi murim de foame dacă nu putem vâna; noi toţi trebuie să avem praf de puşcă şi gloanţe. Dă-mi ce ţi-am cerut!

— N-ai să le primeşti!

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da.

Într-o clipă indianul îl apucă cu mâna stânga de beregată, iar cu dreapta scoase un cuţit lucios.

— Atunci să nu le mai dai nici fraţilor tăi albi praf de puşcă, nici gloanţe. Îmi dai ce ţi-am cerut sau nu?

Vânătorii săriseră de pe locurile lor şi erau gata să se arunce asupra indianului, în timp ce gemetele patronului răzbăteau slab din strânsoarea de fier a acestuia. El, însă, nu părea deloc speriat şi strigă, ridicând capul mândru, cu o voce tunătoare:

— Ia să vedem cine îndrăzneşte să se atingă de Winnetou!

Cuvintele lui avură un efect surprinzător. Abia fuseseră rostite, că cei care erau gata de atac, dădură înapoi, vădind semne de respect. Winnetou era un nume care se vede treaba că stârnea teamă chiar şi celui mai viteaz vânător.

Indianul era fiul lui Intşu tşuna, cea mai vestită căpetenie a apaşilor. Laşitatea şi viclenia aduseseră odinioară tribului său porecla înjositoare de „Pino”. După ce, însă, Intşu tşuna le devenise căpetenie, laşii se transformaseră, cu timpul, în cei mai iscusiţi vânători şi luptători. Numele lor era temut până

dincolo de munţi, acţiunile lor curajoase încununate de succes, în ciuda faptului că erau realizate cu un efectiv redus şi într-un teritoriu duşmănos, în depărtatele ţinuturi de la răsărit, în cursul acestora, Winnetou, fiul lui Intşu tşuna, îşi făcuse un renume deosebit din pricina faptelor sale îndrăzneţe, în ciuda tinereţii sale — nu avea pe atunci nici 21 de ani — devenise subiect de discuţie în jurul tuturor focurilor de tabără.

— Dă-mi drumul, strigă patronul; dacă eşti Winnetou, vei avea tot ce ceri!

— *Howgh!*[1] rosti indianul pe un ton triumfător. Marele Manitu este acum mulţumit, omule cu păr roşu. Altminteri te-aş fi trimis la străbunii tăi, ca pe toţi care au încercat să-mi stea în cale.

Îi dădu drumul şi, în timp ce Winklay părăsea încăperea ca să se îngrijească de satisfacerea cererilor indianului, acesta se îndreptă, spre Hammerdull şi-l interpelă:

— De ce şade omul alb aici şi se veseleşte, în timp ce duşmanii roşii îi ameninţă *wigwamul?*

Dick îşi luă privirea de la pahar şi-i răspunse pe un ton supărat:

— Dacă şed aici sau în altă parte, e totuna. Mă cunoaşte apaşul?

— Winnetou nu te-a mai văzut, dar el vede pe tunica ta semnul prietenului său viteaz şi ştie acum că eşti unul dintre oamenii săi. Deadly-Gun, marele vânător, trebuie oare să lupte singur pentru scalpurile ogellallaşilor care sunt pe urmele sale?

— Ogellallaşii?

Dick Hammerdull sări în sus, de parcă ar fi zărit sub masă un şarpe-cu-clopoţei, iar Pitt Holbers, la rândul său, se şi afla în faţa indianului.

— Ce ştie omul roşu despre ogellallaşi?

---

[1] Am zis! (expresie folosită de indieni, n.t.).

— Grăbeşte-te s-ajungi la căpetenia ta şi ai s-o afli de la el.

După care indianul se întoarse către patronul, care tocmai se întoarse, desfăcu desaga ce-i servea pentru păstrarea muniţiilor şi a proviziilor şi, când fu umplută, băgă mâna sub tunica de vânătoare, de culoare albă-cenuşie, zicând:

— Winnetou o să-i dea omului cu părul roşu metal tot roşu.

Winklay îşi încasă plata, privind cu încântare bucată grea de metal şi exclamând:

— Aur veritabil, aur blond, în valoare de 40 de dolari. Fie vorba, ca între fraţi, indianule, de unde îl ai?

— *Pshaw!*[1]

Winnetou pronunţase cuvântul făcând o mişcare dispreţuitoare din umăr şi, în clipa următoare, dispăru din încăpere.

Patronul privi la ceilalţi cu gura căscată.

— Ascultaţi, gentlemeni, javra roşie s-ar putea să aibă mai mult aur decât noi toţi. Niciodată praful meu de puşcă nu mi-a fost atât de bine plătit. Ar merita osteneala să fie urmărit, căci este sigur că are asupra sa mai mult din metalul ăsta şi că l-a ascuns pe aici, pe undeva, ca şi calul.

— Nu ţi-aş recomanda să faci una ca asta, omule, îi răspunse Dick Hammerdull, în timp ce se pregătea să plece. Winnetou, apaşul, nu este omul care să lase să i se ia nici măcar o alice. Dacă are sau nu aur, e totuna, căci nu i-l poate lua nimeni.

Şi Pitt Holbers îşi aruncă arma pe umăr, spunând:

— Trebuie să plecăm, Dick, să plecăm cât mai repede. Indianul e atotştiutor şi în chestia cu ogellallaşii sigur că are dreptate. Dar ce se întâmplă cu oamenii de acolo? Rostind aceste cuvinte arătă spre cei doi străini

— Am spus că vor veni cu noi şi aşa rămâne, răspunse Grăsanul şi se întoarse spre cel cu barbă neagră:

---

[1]Aiurea! (n.t).

— Dacă vreţi să-l vedeţi pe Deadly-Gun, atunci este timpul să pornim la drum, master Mertens. Sună a germană numele dumneavoastră, nu?

Cel întrebat se ridică şi, împreună cu însoţitorul său, se alătură celor doi trapperi.

— Da, tovarăşul meu şi cu mine suntem germani după naştere.

— Germani? Hm, dacă aţi fi chinezi sau turci mi-ar fi totuna; dar pentru să sunteţi nemţi, din Germania de dincolo de Ocean, îmi place mai mult şi e mai bine pentru voi, pentru că nemţii sunt oameni serioşi; îi cunosc, pentru că m-am mai întâlnit cu câte unul dintre ei. Se pricepeau să ţină puşca, ţintind bizonul drept între ochi. Înainte, deci omule! Avem de călărit cale lungă!

Cei patru bărbaţi ieşiră din cârciumă. Hammerdull îşi băgă degetul în gură şi scoase un fluierat strident la care apărură în trap, din spatele grajdului, doi cai înşeuaţi.

— Aşa, dobitoacele sunt aici. Acum călare şi să pornim, master Mertens şi — dar cum vă este numele? îl întrebă el pe celălalt străin.

— Mă numesc Peter Wolf, răspunse acesta.

— Peter Wolf? Al dracului nume. De fapt, este totuna, dacă vă numiţi John sau Tim, din parte-mi poate să fie şi Bill, dar Peter Wolf despică omului limba şi-i împinge dinţii afară din gură. În sfârşit, asta e; urmaţi-mă şi să ne grăbim s-ajungem în pădure şi apoi în prerie.

— Unde a plecat indianul? întrebă Mertens.

— Apaşul? Unde a plecat, e totuna. El ştie cel mai bine unde trebuie să se ducă şi fac prinsoare, pe iapa mea contra unui ţap, că-l vom întâlni tocmai acolo unde-i va conveni lui şi unde vom avea cea mai mare nevoie de el.

Prinsoarea şi-ar fi avut partea ei nostimă, deoarece nimeni n-ar fi fost gata să dea un ţap bun, bine întreţinut, în schimbul unei iepe bătrâne, cu picioarele înţepenite, ce purta în

spatele ei, ascuţit ca o muchie de cuţit, un număr respectabil de ani şi care se asemăna mai degrabă cu o corcitură între o capră şi un măgar, decât cu un cal folositor. Avea capul disproporţionat de mare şi butucănos; despre coadă nici nu putea fi vorba, deoarece unde poate cândva atârna un smoc de păr, se găsea acum un ciot ascuţit şi osos pe care, chiar dacă foloseai un microscop, nu puteai găsi nici urma vreunui fir de păr. La fel, coama îi lipsea cu desăvârşire. În locul ei putea fi identificată o fâşie de puf murdar, care se transforma do o parte şi alta a grumazului într-o lână flocoasă ce-i acoperea pieptul. Printre buzele ce abia reuşeau să se ţină apropiate una de alta puteai să întrevezi că bietul animal nu mai avea nici un dinte, iar ochii, mici, saşii şi şireţi, lăsau să se întrevadă un caracter nu prea prietenos.

Dar de bătrâna Rosinantă ar fi putut râde numai cine nu cunoştea Vestul. Acest soi de animale care, timp de o viaţă, şi-a purtat călăreţul printre primejdii şi greutăţi, pe furtuni, viscole, zăpadă, ploaie, ca şi pe caniculă, i-a rămas devotat, l-a servit cu curaj şi răbdare, îi este acestuia aproape de inimă şi posedă în ochii lui, chiar la o vârstă venerabilă, însuşiri nepreţuite. Acestea îl determină pe stăpânul lui să nu vrea să-l schimbe prea uşor. Este şi ceea ce explică pentru ce Dick Hammerdull ţinea atât de mult la iapa lui, de ce n-ar fi înlocuit-o cu un mustang tânăr şi puternic.

Nici Pitt Holbers nu călărea pe un cal grozav. Şedea în şa pe un armăsar mărunt şi gras, care era atât de scund, încât picioarele lungi ale călăreţului aproape că atingeau pământul. Cu toate acestea, mişcările animalului erau, în ciuda greutăţii considerabile purtate pe spate, atât de uşoare şi delicate, încât merita să-i acorzi ceva încredere.

În ce priveşte caii celorlalţi doi călăreţi, ei proveneau, în mod vădit, dintr-o crescătorie din ţinuturile răsăritene ale ţării şi urmau să-şi dovedească valoarea abia cu trecerea timpului.

Cavalcada năvalnică prin pădurea deasă a durat până spre

seară. La apusul soarelui ajunseseră la o câmpie largă care, acoperită cu talgerele galbene ale florii-soarelui, se desfăşura ca un covor încântător în toate zările, departe, până spre preria nesfârşită. Caii nu dădeau semne de oboseală, căci se odihniseră bine mai înainte, aşa că au putut continua să-şi poarte călăreţii o bună bucată de drum înainte ca ei să trebuiască să dea semnalul de oprire, ca să aşeze tabăra pentru noapte. Abia după ce se aprinseseră stelele pe cer şi ultima rază a soarelui se stinsese de mult, îşi struni Hammerdull calul.

— Stop, glăsui el, aici se sfârşeşte ziua şi putem să ne învelim şi noi puţin în păturile noastre! Nu crezi şi tu că e cazul, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

Coon este prescurtarea obişnuită a lui racoon, denumirea ratonului (ursul spălător) şi este folosită între vânători ca mod predilect de adresare, având înţelesuri felurite, toate însă amicale şi familiare.

— Dacă zici tu, Dick, mormăi cel interpelat, privind în depărtare. Dar nu ar fi mai bine să mai călărim o milă sau trei ori cinci? Colonelului îi sunt oricum mai necesare patru braţe zdravene şi două puşti decât acestei pajişti pe care zumzăie gâzele şi unde fluturii de noapte zboară pe sub nasul nostru, de parcă în toată lumea asta n-ar fi nici urmă de piei-roşii ce trebuie nimicite.

— Treaba asta cu gâzele şi cu pieile-roşii e cam totuna. Avem aici doi oameni care nu cunosc încă nimic din prerie, aşa că trebuie să-i lăsăm să se odihnească. Ia priveşte cum gâfâie roibul bunului nostru Peter Wolf — al dracului de greu de spus e numele ăsta —, vreau să spun că roibul gâfâie de parcă ar avea toată cascada Niagara în gâtlej. Iar vulpii de care stă atârnat Mertens îi pică apa din barbă. Aşa că, descălecarea! În zorii zilei pornim mai departe.

Cei doi germani, nefiind obişnuiţi să călărească vreme atât de îndelungată, erau într-adevăr obosiţi. De aceea răspunseră

deîndată chemării. Caii au fost priponiţi cu nişte frânghii lungi, ca să poată paşte în voie, iar după ce şi călăreţii noştri au consumat o cină frugală şi au hotărât plantoanele, s-au întins pe iarba deasă şi moale.

Dimineaţa au pornit din nou la drum. Cei doi trapperi erau oameni tăcuţi din fire, care nu rosteau cu plăcere o vorbă mai mult decât era nevoie. Aici nu te aflai într-o cârciumă tihnită şi nu puteai să depeni fără grijă o poveste, ci erai în plină prerie, unde nu-ţi poţi permite nici o clipă să nu fii vigilent şi prevăzător. Iar ştirea pe care o adusese Winnetou i-ar fi făcut şi pe unii cu limba slobodă să pună căluş vorbelor. Aşa se întâmplă că Mertens, căruia toată ziua îi stătuseră pe limbă nişte întrebări şi care seara ar fi vrut să le pună, găsind şi de data asta urechi surde, se înveli în cele din urmă în pătură şi încercă şi el să adoarmă.

Astfel trecură mai multe zile, în tăcere, în timp ce călăreţii noştri înaintau, cu aceeaşi grabă, tot mai adânc în prerie. Până ce, într-a cincea zi, spre seară, Hammerdull, care călărea în frunte, îşi opri brusc calul şi în clipa următoare stătea în genunchi pe pământ şi cerceta cu luare-aminte iarba. După care strigă:

— *Have care*[1], Pitt Holbers, dacă pe aici n-a trecut călare careva de curând, atunci îţi dau voie să mă înghiţi. Descalecă şi vino încoace!

Holbers puse piciorul stâng pe pământ, îşi trecu dreptul pe deasupra armăsarului său gras şi se aplecă pentru a cerceta urmele.

— Dacă tu crezi, Dick, mormăi el, atunci sunt de părere că a fost un indian.

— Dacă a fost o piele-roşie sau nu, este cam totuna, dar e drept că patrupedul unui călăreţ alb lasă o altfel de urmă, nu ca asta. Încalecă şi lasă-mă pe mine mai departe.

El începu să cerceteze pas cu pas urmele de potcoavă, în

[1] Ai grijă! (engleză, n.t.).

timp ce iapa sa, experimentată şi înţeleaptă, tropăia uşor în urma lui. După câteva sute de paşi, Dick se opri şi se întoarse spunând:

— Descalecă din nou, bătrâne *coon* şi spune-mi pe cine avem aici, în faţa noastră.

El îi făcu semn cu degetul arătător spre pământ. Holbers se aplecă şi supuse locul unei examinări atente, după care declară:

— Dacă crezi, Dick, că este apaşul, atunci sigur că ai dreptate. Franjuri din acestea, crestate, cum atârnă aici, pe acest cactus, purta el pe mocasinii săi, atunci în prăvălie. N-am observat la nici o altă spiţă de piei-roşii aşa ceva. De obicei, la ceilalţi, franjurile sunt tăiate neted pe margini. Se vede treaba că apaşul a descălecat aici ca să privească la ceva, cu care ocazie ţepii cactuşilor i-au smuls câteva franjuri de pe mocasini. Cred că... *behold*[1], Dick, uită-te la dreapta! Ce fel de picioare au fost astea?

— Pe barba ta, Pitt, ăsta este un *scoundrel*[2], un ticălos de indian care venea de colo, dintr-o parte şi aici a schimbat direcţia de mers, ce părere ai?

— Da, apaşul are nişte ochi nemaipomenit de ageri. A zărit prima urmă a individului, pe când noi cine ştie de când am trecut pe lângă ele fără să le observăm.

Dacă le-am observat ori nu, e cam totuna. Până la urmă le-am găsit şi asta e de-ajuns. Dar ceea ce e clar e că nu alerga singur pe-aici, prin prerie. Trebuie să-şi fi lăsat undeva prin apropiere mârţoaga şi nu prea departe se află precis şi o parte dintr-ai lui, care cine ştie ce drăcovenie pun la cale. Să cercetăm în jurul nostru, poate observăm ceva care să ne fie de folos, să ne putem orienta mai bine.

El examina cu atenţie, de la un capăt la celălalt, toată zarea, după care dădu nemulţumit din cap.

---

[1] Priveşte (engleză, n.t.)

[2] Nemernic (engleză, n.t.).

— Ascultă, Mertens, ai un soi de cutiuţă atârnată pe umăr, de ce n-o deschizi? Se află în ea cumva o păsărică ce nu trebuie să-şi ia zborul?

Mertens deschise cutia cu pricina şi scoase un binoclu pe care îl întinse *trapperului*. Acesta îl desfăcu şi-l puse la ochi, cercetând îndelung orizontul.

După un timp ridică din sprâncene şi glasuri, clipind şiret din ochi:

— Ia priveşte prin sticlele astea, Pitt Holbers. Uită-te aici, sus şi spune-mi, ce crezi că este linia asta luncă şi dreaptă ca o aţă, care se întinde dinspre răsărit, de-a lungul orizontului, până departe spre apus?

Holbers se execută, apoi îndepărtă binoclul de la ochi şi îşi frecă gânditor nasul ascuţit.

— Dacă crezi, Dick, că este calea ferată pe care o aştern spre California, atunci nu eşti atât de prost cum s-ar putea presupune.

— Prost? Dick Hammerdull şi prost! Băiete, am să te gâdil puţin cu cuţitul meu printre coaste, de-o să-ţi iasă sufletul pe gura ta aia mare! Dick Hammerdull şi prost! S-a mai auzit vreodată aşa ceva? De altminteri, dacă e prost sau nu, e totuna. Dar acela care vrea să-l cumpere mai ieftin decât valorează el, acela trebuie să ia seama, în primul rând, dacă nu cumva se păcăleşte. Dar ce legătură crezi că poate fi între calea ferată şi indianul ce s-a strecurat de aici dincolo. Pitt Holbers, tu care eşti înţeleptul înţelepţilor, ce zici?

— Mda, când soseşte primul tren, Dick?

— Nu ştiu exact, cred însă că va trece încă în cursul zilei de azi.

— Atunci pieile-roşii s-au gândit şi ei la asta.

— Trebuie că ai dreptate, bătrâne *coon*. Dar din ce direcţie vor veni, de aici sau de dincolo?

— Pentru asta trebuie să te duci la Omaha sau la Cheyenne, unde ţi se pot da relaţii complete. Pe haina mea

nu e lipit un mers al trenurilor!

— Nici nu mi-aş fi închipuit aşa ceva despre zdreanţă ăsta veche. La urma urmei, dacă vine dinspre răsărit sau apus, e totuna. De fapt, numai să vină şi atunci pun ei mâna pe el. Dar, dacă noi vom fi de acord să-i lăsăm să-l oprească şi să ia scalpul şi viaţa călătorilor, e o altă treabă. Ce spui de asta?

— Consider de datoria noastră să le stricăm socotelile.

— Asta-i şi părerea mea. Deci, descălecarea şi înainte! Un călăreţ poate fi mult mai repede zărit decât cel ce merge pe propriile sale picioare. Trebuie să descoperim în ce gaură se ascund. Dar fiţi cu degetul pe trăgaci, căci, dacă ne observă, arma va fi aceea de care vom avea nevoie în primul rând.

Se strecurară, încet şi cu mare băgare de seamă, înainte. Urmele dibuite de ei, la care se adăugau şi cele ale apaşului, îi conduseră la terasamentul căii ferate şi apoi, de-a lungul acestuia, până ce zăriră în depărtare nişte mici ridicături ale terenului, asemănătoare unor valuri.

Dick Hammerdull îi opri din nou:

— Unde stau ascunşi ticăloşii, e totuna, dar eu mă las să fiu fript — până ajung tot atât de scorojit ca master Holbers — dacă ei nu s-au retras aici, în spatele acestor deluşoare. Nu putem merge mai departe, pentru că...

Vorba îi rămase în gâtlej, dar în aceeaşi clipă avea puşca la ochi, pentru ca în cea următoare să o lase imediat jos. Din tufişul de dincolo de terasament se ridicase o siluetă ce se strecura cu o agilitate de pisică peste linia de cale ferată, ca după încă un minut să se afle în faţa celor patru bărbaţi. Era apaşul.

— Winnetou i-a văzut pe feţele palide venind, spuse el. Ei au descoperit urmele ogellallaşilor şi o să salveze calul de foc de la pieire!

— *High-day*[1], îşi dădu cu părerea Hammerdull; noroc că nu a fost altul, căci ar fi încasat glontele meu şi ne-ar fi dat de

[1] Zi binecuvântată (engleză, n.t.).

gol prezenţa. Dar unde îşi are apaşul calul? Sau se află fără dobitoc în aceste sălbăticiuni?

— Calul apaşului este ca un câine, care se culcă ascultător la pământ, până ce se întoarce stăpânul său. Apaşul a văzut ogellallaşii cu mult mai înainte şi s-a dus la fluviul pe care fraţii săi albi îl numesc Arkansas. A crezut că-l va afla acolo pe prietenul său Deadly-Gun, care nu era însă în *wigwamul* său. După aceea i-a urmărit în continuare pe oamenii roşii şi acum va preveni calul de foc, ca să nu se prăbuşească pe drumul pe care aceştia vor să-l distrugă.

— *Lack-a-day!*[1] glăsui Pitt Holbers. Se vede cât de înţelept acţionează ticăloşii! Dacă s-ar putea numai şti din ce parte vine trenul următor!

— Calul de foc va veni dinspre răsărit, fiindcă cel dinspre apus a trecut mai înainte, la ceasul în care soarele se găsea deasupra capului căpeteniei apaşilor.

— Asta înseamnă că ştim în ce direcţie să ne îndreptăm. Dar când va străbate trenul această zonă? Pitt Holbers, cum e?

— Deh, dacă îţi închipui că mă aflu în posesia unui mers al trenurilor, atunci spune-mi înainte de toate unde se află de fapt acum trenul aşteptat, ca să-ţi pot răspunde!

— În capul tău sigur că nu e, bătrâne *coon*, deoarece acolo e ca în Llano Estacado, cum numesc ei acolo, jos, regiunea asta, în care nu există decât praf şi piatră şi, cel mult, încă o dată, praf şi piatră. Dar uite ce-i, oameni buni, apune soarele; într-un sfert de ceas e întuneric şi atunci ticăloşii ăştia roşii au să se arate.

— Winnetou a fost în spatele lor, îl întrerupse apaşul şi a văzut cum desfăceau cărarea de fier şi o puneau de-a curmezişul drumului pe care merge calul de foc, ca să se prăbuşească.

— Sunt mulţi?

---

[1]Vai, ce zi! (engleză, n.t.).

— Număr de zece ori zece şi nu vei avea decât jumătate din numărul luptătorilor care stau culcaţi pe pământ ca să aştepte sosirea feţelor palide. Cât despre cai, aceştia sunt mult mai mulţi la număr, deoarece toate bunurile aflate pe calul de foc urmează să fie încărcate pe ei şi duse de aici.

— Şi-au greşit socotelile! Ce gândeşte Winnetou să facă?

— El o să rămână aici şi o să-i pândească pe oamenii roşii. Fraţii mei albi să călărească înaintea calului de foc şi să-i oprească mersul departe de aici, pentru ca broaştele râioase de ogellallaşi să aştepte mult şi bine.

Sfatul era bun şi se luă hotărârea să fie numaidecât urmat. Dar nu ştiau ceasul la care urma să sosească trenul, lucru ce putea să se întâmple în orice clipă. Iar pentru a-l putea avertiza la timp de primejdie, fără ca ogellallaşii să prindă de veste, era necesar un avans considerabil. Altminteri, atacul nu putea fi evitat. În consecinţă, Winnetou rămase pe loc, iar ceilalţi patru încălecară din nou şi porniră la trap, de-a lungul şinelor, spre răsărit

Călăriseră aproape un sfert de oră, când Hammerdull îşi opri brusc iapa şi, privind într-o parte, exclamă:

— *Good-lack*, ce naiba zace acolo în iarbă, de parcă ar fi o căprioară... Ah, Pitt Holbers, spune odată, ce fel de animal ar putea să fie?

— Deh, dacă crezi, Dick, că-i calul apaşului, culcat acolo, de parcă şi-ar aştepta stăpânul, să-l ia în primire, sunt de acord cu tine.

— Ai ghicit, bătrâne *coon!* Dar haideţi mai departe, nu vreau să speriem mustangul, avem alte treburi mai bune de făcut. Dacă vrem să întâlnim sau ba trenul, e totuna, dar trebuie să-i dăm de veste ce-l pândeşte şi, cu cât acest lucru se va întâmpla mai departe da aici, cu atât va fi mai bine. Blestemaţii ăia roşii nu trebuie să-şi dea seama după luminile lui că stă pe loc şi că, prin urmare, planurile lor ne sunt cunoscute.

3. Capitolul III - Deadly-Gun

O porniră din nou înainte. Lumina zilei scădea repede; nu trecuse mai mult de o jumătate de ceas şi întunericul scrii se lăsase peste preria întinsă. Stelele începeau să-şi trimită razele palide spre pământ. Lumina lunii, oricât de slabă, ar fi fost binevenită pentru călătorii noştri; dar, pe de altă parte, ar fi stânjenit apropierea lor de indieni; aşa că le convenea deocamdată absenţa felinarului nocturn al pământului, a cărui licărire magică nu se întrezărea încă.

Apropierea trenului pe întinderea netedă a preriei putea fi observată de la mare distanţă, mai ales că locomotivele americane erau înzestrate cu faruri puternice. Pentru ca bătaia luminii lor să fie atenuată de distanţă, trebuia parcursă, deci, o bucată bună de drum până la locul în care să aibă loc interceptarea trenului de către salvatorii lui. Este ceea ce îl determina pe Dick Hammerdull să-şi lase iapa să alerge în voie, ceilalţi tovarăşi ai săi urmându-l în tăcere. În sfârşit se opri şi sări din şa. Cei trei însoţitori făcură la fel.

— Aşa! spuse el. Cred că avansul pe care-l avem este suficient. Priponiţi caii şi adunaţi smocuri de iarbă uscată, ca să le putem face semnale celor din tren. O presărăm cu praf de puşcă şi-i dăm foc la momentul potrivit.

Porniră la treabă şi în curând se strânsese o grămadă respectabilă, iar praful de puşcă era pregătit.

Culcaţi pe pături, stăteau cu urechile ciulite la orice zgomot, scrutând în acelaşi timp orizontul în direcţia din care trebuia să vină trenul.

Cei doi germani nu cutezau să tulbure tăcerea ce se instalase. Deşi intuiau destul de bine întâmplările ce urmau să survină, lipsa lor de experienţă privind viaţa în Vestul

Sălbatic îi determina să-i lase în pace pe cei doi vânători. În afara zgomotului pe care-l făceau caii ce păşteau, nu se auzea nici un sunet, cu excepţia, poate, a fâlfâitului aripilor vreunei zburătoare în urmărirea prăzii. Aşteptarea devenea tot mai greu de suportat.

Deodată însă apăru în depărtare, abia vizibilă, o lumină care devenea din ce în ce mai puternică.

— Pitt Holbers, ce părere ai despre licuriciul ăsta din faţă? întrebă Hammerdull.

— Mda, cam aceeaşi ca şi tine, Dick Hammerduifl!

— Este, desigur, cea mai înţeleaptă părere pe care ai avut-o vreodată în viaţa ta, bătrâne *coon!* Dacă este sau nu locomotiva, asta e totuna, dar un lucru e sigur şi anume că a sosit clipa în care va trebui să acţionăm. Heinrich Mertens, când se apropie trenul, începi să strigi cât poţi de tare! Peter Wolf — blestemat nume, parcări răsuceşte limba — fă tărăboi din toate băierile inimii! De rest avem noi grijă!

Apucă apoi smocuri de iarbă, le răsuci într-un fel de fitil lung, peste care presără praful de puşcă. Apoi scoase pistolul de la brâu.

Acum putea fi auzit tot mai tare zgomotul trenului care se apropia şi care se transforma din clipă în clipă într-un bubuit ca de tunet.

— Întinde braţele, Pitt Holbers, cascâ gură şi răcneşte cât poţi de tare, bătrâne *coon!* Trenul e aici! strigă Hammerdull, privind îngrijorat spre caii care, speriaţi de zgomotul neobişnuit, încercau să rupă pripoanele. Peter Wolf! — dracu' să-l ia de nume gloduros — ai grijă să nu fugă caii. Dar nu uita să şi zbieri în timpul ăsta!

Clipa sosise. Proiectând în faţa sa o lumină orbitoare, trenul pufnea în întâmpinarea lor. Hammerdull îndreptă pistolul spre fitil şi apăsă pe trăgaci. Praful de puşcă se aprinse imediat şi transformă iarba uscată într-o vâlvătaie strălucitoare. Apucă „fitilul” şi începu să-l învârtă până se aprinse în întregime.

Apoi o luă la fugă în întâmpinarea trenului.

Conducătorul locomotivei trebuie să fi văzut imediat semnalul prin ferestruica de sticlă a maşinii sale, pentru că de îndată se auzi un şuierat strident, repetat. În acelaşi timp trăsese frânele, căci de sub roţi ţâşneau scântei, în timp ce sunete asurzitoare străpungeau timpanele, într-un vuiet prelungit, şirul lung de vagoane trecu în zbor prin faţa celor patru bărbaţi. Aceştia o luară la goană după trenul care îşi încetinea vizibil mersul. În cele din urmă, se opri. Fără să ţină seama de călătorii care, ridicaţi de pe locurile lor, căutau să vadă ce se întâmplă, rotofeiul Hammerdull alerga cât îl ţineau picioarele şi, depăşind toate vagoanele, ajunse la locomotivă. Cu o mişcare îndemânatică aruncă peste farurile locomotivei o pătură, pe care reuşise s-o înşface mai înainte şi strigă cu o voce răsunătoare:

— Stingeţi luminile, trenul să fie în întuneric!

Imediat se stinseră toate luminile. Salariaţii Societăţii Căii Ferate a Pacificului sunt oameni cu prezenţă de spirit, aşa că îşi dădură seama numaidecât că poruncile lui Dick Hammerdull aveau o raţiune şi se executară pe loc.

— Drace, se auzi o voce de pe locomotivă; de ce acoperiţi luminile? Cine sunteţi şi ce vor să însemne semnalele dumneavoastră?

— Cine sunt sau nu sunt e totuna, sir, răspunse *trapperul* din întuneric, dar sunt indieni în faţa noastră şi cu siguranţă că au demontat şinele!

— Blestemaţii, iarăşi au făcut-o! Omule, cum să-ţi mulţumim?

Sări jos, strânse mâna lui Dick şi se duse să deschidă uşile vagoanelor. După câteva minute vânătorii erau înconjuraţi de o mulţime de curioşi care coborau din compartimente pentru a se informa asupra cauzelor opririi trenului.

În puţine cuvinte, Hammerdull le relată totul, stârnind o emoţie considerabilă.

— Asta e a treia oară în ultima vreme, spuse inginerul, că îndrăznesc să atace şi să jefuiască trenuri pe această linie şi de fiecare dată cei care au făcut-o au fost blestemaţii de ogellallaşi. Asta e cel mai îndrăcit trib din neamul siucşilor. Duşmănia şi sălbăticia lor poate fi neutralizată numai cu un glonte bine ţintit. Astăzi, însă, s-au înşelat şi îşi vor primi răsplata cu vârf şi îndesat. Şi-au închipuit că şi acum trenul transportă doar cinci ori şase oameni şi în rest numai marfă. Din fericire, de data asta, am îmbarcat câteva sute de muncitori care sunt angajaţi pentru construirea de poduri şi tunele dincolo, în munţi. Şi cum aproape toţi sunt înarmaţi, sarcina noastră nu va fi prea grea, ba chiar o să ne şi distrăm puţin.

Spunând acestea, se urcă înapoi pe locomotivă pentru a evacua aburul de prisos. Acesta ieşi din supape cu un şuierat ascuţit, învăluind împrejurimile într-un nor alb. După care sări iarăşi jos pentru a cerceta forţele de care dispuneau. Apoi întrebă:

— Spuneţi-mi, vă rog, cum vă numiţi, domnule. Oricum, trebuie să ştiu cui se cuvine să-i fiu recunoscător pentru acest semnal binevenit.

— Numele meu este Hammerdull, sir, Dick Hammerdull, cât voi trăi!

— Bun! Şi celălalt domn, de colo?

— Cum îl cheamă, e totuna, dar pentru că, din întâmplare, are şi el un nume, nu strică nimănui dacă-l aflaţi şi dumneavoastră. Se numeşte Pitt Holbers, sir şi este un cetăţean pe care te poţi bizui.

— Şi ceilalţi doi — cel de aici şi cel de dincolo, de lângă cai?

— Aceştia sunt doi oameni din Germania, de dincolo de Ocean, sir. Unul se cheamă Heinrich Mertens — Harry ar suna mai frumos — şi — al naibii de păcătos nume! — Peter Wolf se numeşte celălalt. Să nu care cumva să încercaţi să-l rostiţi,

că vă scrântiţi limba.

— *Well!* râse funcţionarul. Nu toate limbile sunt aşa de sensibile ca a dumneavoastră, master Hammerdull.

— Hammerdull? Dick Hammerdull? se auzi o voce puternică strigând şi un om din mulţime se îndreptă spre ei. *Welcome* bătrâne, *coon*, Credeam că ne vom întâlni într-un *Hide-spot*[1], când colo dau peste dumneata. Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Ce m-a adus aici, colonele, e totuna, dar m-am aprovizionat şi eu cu praf de puşcă, plumbi şi tutun. Pitt Lunganul a venit şi el cu mine, la master Winklay, irlandezul; am adus cu noi şi doi inşi din Germania, care voiau să-l întâlnească pe Deadly-Gun, adică pe dumneavoastră.

— Deadly-Gun, exclamă conducătorul locomotivei, păşind spre noul-venit, sunteţi chiar dumneavoastră, sir?

— Aşa mi se spune! se auzi răspunsul scurt, rostit cu modestie.

Cel care vorbise era de statură potrivită, dar cu o conformaţie robustă. Purta hainele obişnuite ale trapperilor. Cei care stăteau în jurul lor, la auzul acestui nume, se retraseră puţin.

— *Good-lack*[2], sir, înseamnă că avem aici tocmai pe omul indicat să preia comanda. Vreţi să vă luaţi această sarcină?

— Dacă toţi cei prezenţi sunt de acord, de ce nu?

Un strigăt general de satisfacţie se făcu auzit în jur. Acestui vânător vestit, care apăruse atât de neaşteptat în mijlocul lor, i se putea acorda cu toată încrederea comanda supremă.

— Bineînţeles că toţi doresc acest lucru; aşa că luaţi măsurile ce le credeţi de cuviinţă, cât mai degrabă cu putinţă. Nu avem timp de pierdut şi nu trebuie să-i lăsăm pe blestemaţii ăştia să aştepte prea mult, spuse inginerul.

— *Well*, sir, lăsaţi-mă, însă, mai înainte să schimb câteva

---

[1]Ascunzătoare pentru blănuri (engleză, n.t.).

[2]Noroc! (engleză, n.t.).

cuvinte cu acest domn! Dick Hammerdull, cine din *Hide-spot* mai este cu voi doi?

— Nimeni, colonele. Ceilalţi sunt acasă sau sus, în munţi.

— Trebuie să mai fie carevacu noi, Dick, fiindcă, după cum te cunosc eu, nu ai fugit de pieile-roşii fără să fi pus pe cineva să-i urmărească.

— Cum am fugit eu, e totuna, dar dacă l-aţi crezut pe Dick Hammerdull atât de prost să nu se gândească la cineva care să-i păzească, atunci v-aţi înşelat al naibii în ce-l priveşte! Stă de pază unul, cum nu există altul mai bun, respectiv Winnetou, apaşul. El ne-a întâlnit acolo, jos, la irlandez şi ne-a avertizat. După aceea a mers pe urmele ogellallaşilor şi ne-a dat de veste din nou ceva mai înainte.

— Winnetou, apaşul? întrebă mecanicul locomotivei, în timp ce printre cei din jur se auzea un murmur, de satisfacţie.

— *High-day!* De ce întâlniri avem parte azi! Omul acesta, el singur, valorează cât o ceată de vânători şi dacă este de partea noastră, atunci îi vom expedia de unde au venit pe ticăloşii ăştia, de o să ne ţină minte cât or trăi. Unde stă la pândă?

— Dacă stă sau nu la pândă, e totuna. Vorba e că se află chiar în preajma indienilor, pe partea stângă a căii ferate. Acolo lucrurile sunt în regulă, altfel ar fi aici ca să ne prevină.

— Bine, spuse Deadly-Gun, atunci ascultaţi propunerea mea. Formăm două echipe care se vor strecura de o parte şi de alta a liniei, cât mai aproape de indieni. Una o conduc eu, cealaltă..., hm, sir, veniţi cu noi?

— Se înţelege! spuse inginerul. Deşi, de fapt, nu am voie să-mi părăsesc postul, totuşi, cred că ar fi păcat ca două braţe zdravene să rămână nefolosite. Iar ajutorul meu de pe locomotivă este în stare să-mi ţină locul pentru un timp. Oricum, nu m-ar răbda inima să stau pe bătrâna „ladă de foc” şi să ascult cum bubuie puştile dumneavoastră, aşa că vin şi eu, nici vorbă! Întorcându-se spre subalternii săi, le zise:

— Voi rămâneţi pe lângă vagoane şi băgaţi de seamă, nu ştii ce aduce ceasul. Tom!

— Sir, răspunse ajutorul său.

— Tu te pricepi să umbli cu maşinăria asta. Ca să nu trebuiască să ne întoarcem, te apropii de noi cu trenul de îndată ce vezi semnalul luminos pe care ţi-l vom face. Dar te apropii încet, cât se poate de încet şi ai grijă, pentru că e mai mult ca sigur că vom avea de reparat o porţiune de şină! În ce-l priveşte pe cel de-al doilea comandant, master Deadly-Gun, sper că nu vreţi să mă numiţi tocmai pe mine. Vreau să particip şi eu, da; dar nu sunt un om al Vestului. Căutaţi, aşadar, pe altul căruia să-i puteţi oferi acest post.

— Bine, sir, încuviinţă Deadly-Gun; n-aş fi vrut să vă las deoparte, dar ştiu eu pe unul care va îndeplini această misiune la fel de bine ca şi mine. De aceea cred că-i puteţi încredinţa liniştit oamenii dumneavoastră. Dick Hammerdull, ce părere ai?

— Ce părere am, asta cam totuna e, colonele, dar sunt convins că nu puteţi lua o hotărâre proastă.

— Aşa gândesc şi eu. Vrei să conduci cea de-a doua ceată?

— Mda, dacă oamenii n-au nimic împotrivă să mă urmeze, atunci eu am să mă strecor înainte. Arma mea are praf de puşcă şi plumbi proaspeţi şi o să aibă un cuvânt greu de spus indienilor. Dar caii, colonele, trebuie să rămână pe loc. Omul din Germania, domnul Mertens, se pricepe straşnic să-i ţină.

— Nici nu mă gândesc, rosti acesta scurt. Vin şi eu!

— Dacă vă răzgândiţi sau nu, cam totuna e. Dar dacă nu vreţi, atunci ar putea s-o facă celălalt domn, Peter Wolf, fir-ar al dracului de nume!

Dar şi acesta din urmă refuză şi atunci unul din muncitori, care nu avea armă, primi să aibă grijă de cai.

Forţele fură împărţite. Deadly-Gun şi Dick Hammerdull îşi luară în primire oamenii şi porniră la drum. Trenul rămase în

urmă. În câteva clipe întreaga regiune se cufundă într-o tăcere adâncă şi nici cel mai mic zgomot nu trăda faptul că pacea aparentă, care pusese stăpânire pe toată întinderea, ascundea în ea pregătirea unei lupte sângeroase.

La început, pe o distanţă apreciabilă, apărătorii trenului au înaintat mergând în poziţie normală, dar când s-au apropiat de locul unde urma să se dea bătălia cu indienii, oamenii s-au trântit la pământ şi au început să se târască, înşiraţi unul după altul, de-a lungul celor două taluzuri ale terasamentului.

— Uf! se auzi un sunet abia articulat la urechea lui Deadly-Gun. Călăreţii calului de foc să stea aici şi să aştepte până când pleacă Winnetou şi apoi până se întoarce!

— Winnetou? întrebă Deadly-Gun şi se ridică pe jumătate. Fratele meu roşu a uitat silueta fratelui său alb?

Winnetou îl privi, îl recunoscu, în ciuda întunericului şi îi şopti cu o voce bucuroasă:

— Deadly-Gun! Marele Manitu fie lăudat pentru că i-a arătat apaşului faţa ta; să-ţi binecuvânteze mâna, ca să cadă nimicitor asupra capetelor duşmanilor tăi! Fratele meu a călărit pe calul de foc?

— Da, el a strâns, după răsăritul soarelui, aurul pe care-l datorează prieteniei apaşilor şi se întoarce acum pentru a căuta altul. De ce vrea fratele meu cel ager să plece şi apoi să se întoarcă?

— Sufletul nopţii este negru şi spiritul serii întunecat; Winnetou nu-şi putea recunoaşte fratele care şedea culcat la pământ. Dar pe omul care stă sus, acolo, pe culme, ca să aştepte calul de foc, l-a văzut! Aparul se va duce să închidă ochiul ogellallaşului, după care se va întoarce.

În clipa următoare dus era.

În ciuda întunericului, pe o ridicătură situata lateral putea fi desluşită o siluetă care până şi ochilor ageri ai unui om al Vestului, nu-i apărea decât ca un contur confuz, profilat pe orizontul înstelat. Aşadar, ogellallaşii puseseră un om la

pândă, care să le vestească sosirea trenului luminat. Unui alb i-ar fi fost greu sau chiar imposibil să se apropie de el neobservat. Deadly-Gun cunoştea însă măiestria de a se strecura a apaşului şi ştia că omul pus de veghe va dispărea în curând. Lipit de terasament, Deadly-Gun nu pierdea din ochi silueta ce se profila pe culmea dealului şi, într-adevăr, peste câteva minute numai, lângă aceasta se ridică fulgerător o altă umbră, pentru ca în secunda următoare să se prăbuşească amândouă la pământ. Cuţitul apaşului îşi făcuse datoria.

Ceva mai târziu Winnetou era înapoi. Le dăduse ocol indienilor, ca să arunce o privire în tabăra lor. Acum îi raportă lui Deadly-Gun ce văzuse. Ogellallaşii demontaseră şinele de pe o porţiune de cale ferată şi le puseseră, împreună cu traversele, de-a curmezişul terasamentului. Trenul ar fi avut, împreună cu toţi călătorii, o soartă năprasnică dacă ar fi ajuns aici în plină viteză. Indienii stăteau culcaţi la pământ, puţin mai încolo, într-o tăcere desăvârşită. Caii lor erau priponiţi în apropiere. Prezenţa lor făcea cvasiimposibilă abordarea laterală a indienilor, deoarece calul preriei aproape că întrece vigilenţa câinelui şi prin nechezat vesteşte stăpânului apropierea oricărei vietăţi.

— Cine-i conduce? întrebă Deadly-Gun.

— Matto-Sih, Gheară de urs. Winnetou s-a aflat în spatele lui. Putea să-l omoare cu tomahawkul său.

— Matto-Sih? Este cel mai viteaz dintre siucşi. Nu-i e teamă de nimeni şi o să avem mult de furcă cu el. E puternic ca un urs şi viclean ca o vulpe. E mai mult ca sigur că nu şi-a luat toţi oamenii cu el; pe ceilalţi i-a lăsat precis în prerie. Un luptător înţelept nu ar proceda altfel.

— Uff! îşi dădu Winnetou acordul, cu un sunet adânc şi gutural, pornit din gâtlej.

— Fratele meu roşu să ia jumătate din oamenii mei şi să descopere cu ajutorul lor rezervele lui Matto-Sih.

Winnetou trecu de îndată la executarea misiunii, în timp ce Deadly-Gun se strecură, traversând calea ferată, la Dick Hammerdull, căruia îi şopti:

— Mai înaintează încă trei sute de staturi de om, Dkk şi te vei găsi în faţa indienilor. Mi-am împărţit oamenii şi trimit jumătate din ei cu Winnetou în prerie pentru...

— Dacă i-ai trimis sau nu, e totuna, îl întrerupse Dick, şuşotindu-i la ureche: dar ce să facă ei acolo, colonele?

— Ogellallaşii sunt conduşi de Matto-Sih.

— De Gheară de urs? Fir-ar să fie! Înseamnă că avem împotriva noastră pe cei mai viteji din tribul lor şi, cum îl cunosc eu, bănuiesc că dincolo de pajişte şi-a păstrat nişte luptători în rezervă.

— Aşa cred şi eu. De aceea am şi lăsat în seama lui Winnetou izolarea acestei rezerve, în timp ce eu mă duc cu o parte din ceata mea spre caii lor. Dacă reuşim să punem mâna pe ei sau să-i spulberăm care încotro, atunci pieile-roşii vor fi pierduţi.

— *Well*, *well*, colonele! Dick Hammerdull şi puşca sa îşi vor face datoria. Până la urmă o să încărcăm trenul cu scalpurile lor!

— Deci, împreună cu oamenii dumitale, Dick, aşteptaţi până se va auzi prima împuşcătură. Indienii or să-şi dea seama că noi suntem în spatele lor şi dacă pornesc spre voi, îi veţi primi cum se cuvine. Aşteptaţi însă în linişte până ce se apropie într-atât încât să vă puteţi vedea om cu om şi abia atunci trageţi. Numai atunci îşi vor atinge ţinta toate gloanţele.

— Nici o grijă, colonele! Dick Hammerdull ştie precis ce are de făcut. Aveţi grijă, însă, de cai, pentru că un mustang indian îl simte pe alb de la zece mile:

Deadly-Gun se îndepărtă şi rotofeiul *trapper* se strecură de-a lungul şirului de oameni pentru a le comunica ordinele. După ce se aşeză lângă Pitt Holbers, care în cursul ultimei ore

nu scoase un cuvânt, îi şopti acestuia la ureche:

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, în curând va începe dansul!

— Mda, dacă zici tu, Dick! Nu te bucuri de asta, ai?

Hammerdull voia să răspundă, dar deodată izbucni o lumină, urmată de o pocnitură puternică. Înainte ca planul lui Deadly-Gun să fi fost pus în aplicare, unul din muncitorii care-l însoţeau, datorită desigur unei neînţelegeri, începu să tragă. În clipa următoare ogellallaşij erau în picioare şi alergau spre caii lor. Dar Deadly-Gun, cu vestita-i prezenţă de spirit, de îndată ce auzi împuşcătura, se grăbi să preîntâmpine urmările acestei neglijenţe.

— Înainte, fraţilor, la cai! strigă el.

În salturi mari şi iuţi el reuşi să se apropie cu oamenii săi şi să ajungă la animale înaintea indienilor. Caii, despriponiţi cu viteza gândului, alergau nechezând către preria întunecată, îndepărtându-se iute ca vântul.

Împuşcăturile care îi întâmpinau pe indienii ce se apropiau în fugă îi lăsară pe aceştia cu gura căscată. Caii lor dispăruseră şi, din cauza întunericului, nu puteau să-şi dea seama de numărul atacatorilor. Au rămas câteva clipe descumpăniţi, pradă armelor albilor. După puţin timp, însă, se auzi o chemare sonoră a conducătorului lor. Se întoarseră şi căutară adăpost în spatele terasamentului, ca să se sfătuiască cum să acţioneze în continuare. Dar ajunşi aici, la câţiva paşi în faţa lor, se ridică de la pământ un lanţ întunecat de oameni. Fulgerarea a peste cincizeci de puşti lumină pentru o clipă noaptea, iar urletele celor atinşi dovedeau că oamenii din echipa lui Dick Hammerdull ţintiseră bine.

— Trageţi toate gloanţele şi apoi pe ei! strigă viteazul Dick, trăgând cel de-al doilea cartuş şi aruncând arma care acum nu-i mai putea fi de folos. Scoase de sub tunica de vânătoare tomahawkul, această teribilă armă de luptă a Vestului şi se năpusti, urmat de Pitt Holbers şi de cei mai curajoşi dintre muncitori, asupra indienilor înmărmuriţi de

spaimă.

Aceştia, surprinşi de atacul neaşteptat, îşi pierduseră cumpătul. Având duşmani atât în faţă cât şi în spate, nu le rămânea nici o altă scăpare decât fuga. Dar iarăşi răsună strigătul puternic al lui Matto-Sih şi din nou indienii dispăruseră ca prin farmec. Ei se aruncaseră la pământ, în mijlocul atacatorilor şi căutau, târându-se printre aceştia, să scape din cercul de foc care-i strângea ca un cleşte.

— La pământ, oameni buni! Şi folosiţi cuţitele! strigă Deadly-Gun cu o voce tunătoare, grăbind spre tabăra părăsită de indieni.

El se gândea că aceştia strânseseră acolo fel de fel de lucruri cărora li se putea da foc, pentru ca, dacă atacul plănuit le reuşea, să aibă la dispoziţie lumina necesară pentru a acţiona. Şi nu se înşela. Erau îngrămădite acolo tot felul de uscături. Cu ajutorul prafului de puşcă reuşi să le aprindă. Noaptea se lumină dintr-o dată. În vâlvătaia flăcărilor desluşi o mulţime de suliţe şi de pături. Acestea ofereau un material binevenit pentru întreţinerea focului pe care îl lăsă în grija muncitorilor ce soseau şi ei, în grabă. Se întoarse într-un iureş pe câmpul de bătălie, unde atacul se destrămase în nenumărate şi aprige încăierări corp la corp.

Muncitorii companiei de căi ferate erau oameni trecuţi prin multe, unii dintre ei cu un trecut furtunos; totuşi rezistenţa lor scădea, pe clipa ce trecea, în faţa tacticii de luptă a indienilor, mai ales că acum aceştia puteau constata, la lumina flăcărilor, superioritatea numerică de care dispuneau. În lupta om la om indienii erau mai eficienţi, astfel încât numărul albilor răpuşi de puternicele lovituri ale tomahawkurilor creştea neîncetat.

Numai trei dintre albi erau înzestraţi cu această armă — Deadly-Gun, Dick Hammerdull şi Pitt Holbers —, iar la arme egale ei, mai rezistenţi şi mai prompţi, erau avantajaţi.

Deadly-Gun era înconjurat de un pâlc de indieni. Pe faţa sa

se citea, în lumina pâlpâitoare, acea bucurie de a lupta, pe care nu o admit nici în ruptul capului persoanele cu temperamente mai delicate, dar care este dovedit că există aievea. Cu lovituri fulgerătoare de secure respingea pieile-roşii ce se năpusteau întruna asupra lui. Unii dintre atacatori zăceau, cu capetele zdrobite, la picioarele sale.

Nu departe de el lupta cu îndârjire o pereche de viteji. Deşi de staturi diferite, stăteau spate-n spate, ceea ce îi ferea pe fiecare dintre ei de a fi atacaţi pe la spate. Aceştia erau Dick Hammerdull şi Pitt Holbers. Măruntul Dick care, cu costumul lui pitoresc, dădea, cui nu-l cunoştea bine, impresia unui neajutorat, se arăta aici de o mobilitate demnă de o felină. Strângând în mâna stângă cuţitul, ascuţit ca briciul pe ambele tăişuri, iar cu dreapta învârtind vajnic solida toporişca de luptă, el ţinea la respect toţi duşmanii. Haina sa lungă, plină de petice, îl apăra ca un fel de platoşă, de loviturile de cuţit. Pitt Lunganul, sprijinit de spatele lui, îşi învârtea braţele prin aer ca o caracatiţă care-şi lansează periculoasele-i tentacule pentru a-şi atrage prada. Trupul lui, făcut parcă numai din oase şi tendoane, vădea o putere şi o rezistenţă excepţională; iar securea lui, care se abătea de la o înălţime dublă, ajungea să lovească mai departe decât a oricui. În schimb, picioarele nu i se clinteau de pe locul lor iniţial şi oricine se apropia de el la o distanţă de la care putea fi atins, era iremediabil pierdut. Datorită acestei tactici de luptă cei doi primiseră porecla de toasturi[1] întoarse.

Se mai remarcau în luptă şi cei doi germani. Ei puseseră mâna pe tomahawkurile indienilor răpuşi şi le mânuiau cu atâta uşurinţă de parcă toată viaţa nu făcuseră nimic altceva.

Şi printre muncitorii companiei se găseau oameni curajoşi care dădeau mult de furcă indienilor, ce nu se prea dădeau în vânt după lupta corp la corp. Astfel că balanţa victoriei înclina

---

[1]Felii de pâine prăjită unse cu unt, puse una peste alta (engleză, n.t).

tot mai mult de partea albilor, pieile-roşii fiind tot mai înghesuiţi pe un spaţiu de manevră restrâns. Dar în întunericul preriei albilor li se pregătea o lovitură puternică. Deadly-Gun avusese dreptate! Matto-Sih, abilul conducător al ogellallaşilor, păstrase, într-adevăr, un număr însemnat de luptători în rezervă, pitulaţi în prerie; iar acum aceştia săriseră năvalnic în ajutorul celor de-ai lor, gata să dea bătăliei un alt deznodământ decât cel care se profilase până acum. Indienii, care o luaseră la fugă, se întorceau acum cu forţe şi curaj sporite, dându-şi seama de schimbarea survenită în desfăşurarea luptei. Aşa se făcu că atacul combinat al vânătorilor şi lucrătorilor se transformă într-o defensivă disperată al cărei deznodământ părea tot mai îndoielnic.

— Înapoi, în spatele terasamentului! porunci Deadly-Gun şi dădu exemplul, croindu-şi drum cu lovituri puternice în dreapta şi în stânga.

Pitt Holbers îl ajunse din câţiva paşi mari. Dick Hammerdull scoase pistolul şi, ca să câştige timp, descarcă toate gloanţele în urmăritorii săi; după care o luă la fugă în direcţia parapetului. Când să traverseze linia, se împiedică, căzu la pământ, dar se rostogoli de cealaltă parte a parapetului, chiar la picioarele lui Deadly-Gun. Acolo se ridică şi privi cu uimire la obiectul pe care îl ţinea strâns în mână. Se răsturnase peste el şi îl apucase fără să vrea. Părea să fie un fel de ciomag vechi.

— Puşca mea, într-adevăr este puşca mea, pe care mai înainte am aruncat-o aici. Ce zici de asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon?* strigă el bucuros.

— Dacă tu crezi, Dick, că este bine...

Nu sfârşi vorba pentru că ogellallaşii îi ajunseseră din urmă şi lupta reîncepu. Pălălaia de dincolo de parapet lumina scena care părea să reprezinte sfârşitul albilor. Conducătorul acestora, Deadly-Gun, tocmai se pregătea să dea semnalul

retragerii salvatoare în întunericul nopţii când, deodată, trosniră în spatele indienilor salve de puşcă şi un grup de oameni, cu armele ridicate, pătrunse printre ei.

Era Winnetou cu ceata sa de luptători. Întunericul îl împiedicase la început să descopere vreo urmă a taberei indienilor, dar, la vederea flăcărilor ce izbucniseră, îşi dădu seama de necesitatea reîntoarcerii sale pe câmpul de luptă şi se grăbise să vină în ajutorul celor rămaşi lângă calea ferată, sprijin ce s-a dovedit hotărâtor pentru soarta bătăliei.

În mijlocul îmbulzelii ogellallaşilor se afla Matto-Sih. Trupul lui masiv era înveşmântat în obişnuita tunică albă de vânătoare, stropită, de sus şi până jos, de sânge; pe spate îi atârna o blană de lup de prerie, iar o parte a ţestei acestuia îi acoperea capul. În mâna stângă ţinea scutul concav. Din piele de bizon, iar cu dreapta mânuia tomahawkul. Cel pe care-şi pironea privirea ochilor săi întunecaţi cădea de îndată mort sub lovitura sa năprasnică.

Era convins că biruinţa fusese câştigată şi se pregătea să lanseze, cu vocea-i puternică, chiotul de izbândă, când, în apropierea lui apăru Winnetou. Matto-Sih se întoarse, şi-l văzu.

— Winnetou, câinele din Pino! strigă el. În ochi îi ardea o ură de moarte, dar piciorul, gata să păşească înainte, şovăi, iar braţul, care ridicase securea, se lăsă în jos fără să azvârle arma în duşman. De parcă vederea acestuia i-ar fi paralizat voinţa şi i-ar fi răpit prezenţa de spirit, atât de necesară în acel moment.

Winnetou îl văzuse şi el şi îi răspunse:

— Matto-Sih, broasca râioasă a ogellallaşilor! Şi într-un iureş silueta sa mlădioasă şi zveltă, dar vânjoasă, se cufundă în valul luptătorilor duşmani, ieşind la suprafaţă într-o clipită, exact în faţa lui Matto-Sih. Amândoi ridicară toporiştile pentru lovitura de graţie. Cele două arme se înfruntară năprasnic şi... a ogellallaşului îi căzu din mână, sfărâmată, la pământ.

Matto-Sih se întoarse ca fulgerul şi o luă la fugă, picioarele sale puternice purtându-l ca vântul.

— Matto-Sih! strigă Winnetou, fără să se mişte din loc. A devenit câinele de ogellallaş o căţea laşă, încât fuge din faţa lui Winnetou, apaşul? Gura pământului să-i sugă sângele şi gheara vulturului să-i sfâşie pieptul şi să-i smulgă inima!

Această provocare cerea răspuns; Matto-Sih se întoarse şi se năpusti vijelios asupra duşmanului său.

— Winnetou, sclavul nemernic al feţelor palide! Aici stă Matto-Sih, căpetenia ogellallaşilor. El îl ucide pe urs şi doboară bizonul, îl urmăreşte pe elan şi striveşte sub picioare capul şarpelui. Nimeni n-a putut să-l răpună şi acum va cere viaţa lui Winnetou, laşul din Pino!

Smulgând securea din mâna unuia din luptătorii săi, căpetenia ogellallaşilor se azvârli asupra apaşului. Acesta îl aştepta neclintit, cu picioarele parcă înfipte înpământ. Ochii celor doi bărbaţi puternici se fulgerau reciproc cu priviri înverşunate. Matto-Sih îşi roti tomahawkul deasupra capului şi îl abătu apoi cu o funie sălbatică. Winnetou se feri, parând cu îndemânare lovitura. Acum era rândul lui să-şi folosească securea, când, în clipa în care se pregătea să o facă, fu apucat pe la spate şi împiedicat să lovească. Doi ogellallaşi se aruncaseră asupra lui. Apaşul se întoarse fulgerător şi cei doi duşmani se prăbuşiră loviţi de moarte, dar tomahawkul lui Matto-Sih îi vâjâi pe lângă urechi.

Deadly-Gun îl zărise pe prietenul său în pericol. Călcând peste indieni ca pe nişte fire de iarbă, el se aruncă acolo unde era grămada mai compactă, îl apucă pe Matte-Sih cu o mână de mijloc şi cu alta de ceafă, îl ridică în aer şi-l aruncă la pământ. Îngenunchind asupra ogellallaşului, care îşi pierduse cunoştinţa, îi împlântă cuţitul în piept.

Când şi-au dat seama că a pierit căpetenia lor, ogellallaşii au început să scoată nişte urlete înfiorătoare, luând-o la fugă care încotro.

Dick Hammerdull se afla iarăşi lângă Pitt Holbers. Cei doi tovarăşi nedespărţiţi căutau să-i împiedice pe fugari să dispară.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, vezi tu cum aleargă ăştia? strigă Hammerdull.

— Da, dacă zici tu, Dick, atunci văd şi eu!

— Dacă zic sau nu, e cam totuna, dar aş vrea... Pitt, ia te uită la indianul ăsta care vrea să se strecoare printre cei doi germani!

Mai mult rostogolindu-se decât alergând se grăbi să ajungă în locul unde, acum, mai mulţi indieni încercau să treacă de cei doi germani ce se străduiau zadarnic să-i oprească. Holbers îl urmă şi amândoi se aruncară asupra indienilor, doborându-i.

În scurt timp victoria putea fi considerată ca şi câştigată, iar duşmanii, în afara celor care zăceau, morţi sau răniţi la pământ, reuşiseră să se salveze fugind încotro apucaseră.

Înspre răsărit se vedea acum lumina puternică a locomotivei ce se apropia. Fochistul zărise flăcările incendiului şi, luându-se drept semnalul convenit, pusese trenul în mişcare, ce-i drept, cu viteză redusă.

Inginerul, care luptase alături de Winnetou, se apropie de acesta şi-l întrebă:

— Sunteţi master Winnetou?

Indianul înclină capul în semn că da.

— Vă mulţumim că ne-aţi salvat astăzi de la moarte. Am să fac un raport care va ajunge sus, până la preşedinte; atunci o să primiţi o recompensă.

— Apaşul nu are nevoie de nici o recompensă; el îi iubeşte pe toţi oamenii buni şi braţul său le vine în sprijin, el este puternic şi bogat, mai bogat decât părintele feţelor palide. El nu are nevoie de aur şi nici de argint, nici de alte bunuri. El nu vrea să primească, ci să dea. *Howgh!*

Trenul se opri în faţa porţiunii de cale ferată de pe care

şinele fuseseră demontate.

— Doamne Dumnezeule, sir! strigă fochistul, sărind de pe locomotivă în întâmpinarea superiorului său. Trebuie să fi fost treabă serioasă aici în seara asta. Dumnezeule, dar ăsta e un adevărat măcel!

— Ai dreptate, omule, a fost ceva fierbinţeală pe aici şi am reuşit şi eu să mă aleg cu o mică gaură, după cum poţi vedea şi tu. Dar acum, înainte de toate, să scoatem toate uneltele şi să refacem linia, ca să putem porni la drum cât mai curând! Ai dumneata grijă de asta! Eu vreau să mă îngrijesc de cei căzuţi.

Voia tocmai să plece când, deodată, dinspre tufişul de lângă terasament, se ridică şi ţâşni fulgerător pe lângă el o siluetă întunecată. Era unul dintre ogellallaşi, care nu reuşise să fugă şi se ascunsese aici în aşteptarea unui prilej prielnic. Muncitorul căruia i se încredinţase paza cailor se apropiase împreună cu aceştia şi stătea acum în preajma vagoanelor. Indianul, căruia vederea animalelor îi trezise speranţa salvării, se repezi la el, îi smulse dârlogii unui cal, se aruncă în şa şi încercă să o şteargă.

Hammerdull, însă, îl zărise şi îi strigă de îndată camaradului său nedespărţit:

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, îl vezi pe arămiul ăla fugind? Pe toţi dracii, uite-l cum goneşte spre cai.

— Dacă tu crezi, Dick, că o să pună mâna pe vreunul, zic că ai dreptate, căci omul care-l ţine de căpăstru pare să fie cam necopt pentru treaba asta.

— Dacă-i necopt sau nu, e totuna, căci... Pitt Holbers, priveşte, îi smulge dârlogii din mâini, sare pe... *Good lack*, pe iapa mea a încălecat nemernicul! Ei, băiete, este cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată în viaţa ta, căci acum vei avea ghinionul să discuţi cu puşca mea! Într-adevăr, indianul se aruncase pe bătrâna iapă şi o lovea cu călcâiele în coaste, ca să se poată îndepărta cât mai repede. Îşi greşise

însă socotelile, fiindcă Dick Hammerdull încovoie degetul arătător şi-l băgă în gură, slobozind un şuierat ascuţit. Instantaneu, animalul se opri, se întoarse din drum şi începu să galopeze, în ciuda eforturilor călăreţului de pe spatele lui, exact spre locul în care se afla stăpânul său. Indianul nu găsi altă soluţie pentru a se salva decât să se arunce la timp de pe cal. Atunci, însă, rotofeiul *trapper* îşi duse puşca la ochi; împuşcătura porni neîntârziat şi indianul se prăbuşi, lovit drept în cap.

— Ai văzut, Pitt Holbers, ce animal de nădejde e iapa mea? Aş vrea, însă, să ştiu dacă şi fără ea nepricopsitul o să ajungă fericit în veşnicile câmpii de vânătoare. Ce crezi, ei?

— Nu am nimic împotrivă, Dick, dacă tu crezi că a găsit drumul potrivit. Nu vrei să-i iei scalpul?

— Dacă vreau să-l iau ori nu, e cam totuna, dar că trebuie luat, asta-i sigur!

Ca să ajungă la cel căzut trebuia să treacă pe lângă cei doi germani, care stăteau unul lângă altul, odihnindu-se după oboseala luptei.

— Aşa cum mă cheamă Marc Létrier, căpitane, ăsta a fost un măcel cum nu-l trăieşti decât în Vestul Sălbatic! auzi el, spus pe franţuzeşte. Dar era mult prea ocupat să-şi ducă la îndeplinire intenţia pentru ca, pe moment, să dea cine ştie ce atenţie cuvintelor auzite După ce i-a tras mortului scalpul şi s-a reîntors în apropierea trenului, îl zări pe Deadly-Gun în preajma celor doi străini.

— Dick Hammerdull, întrebă acesta din urmă, aşa-i că pe cei doi gentlemeni germani i-ai întâlnit la master Winklay?

— *Well*, aşa e, colonele.

— S-au comportat bine şi merită toată stima. Dar cum se face că i-ai luat cu tine? Doar ştii că nu-mi place să văd feţe necunoscute pe la noi.

— *All right*, sir, dar unul din ei, care se numeşte Heinrich Mertens, spune că-i sunteţi unchi.

— Eu? Unchiul lui? Ce, eşti nebun?

— Deh, dacă sunt nebun sau nu, asta e cam totuna; dar am ajuns cu el la o mică dispută şi ţineam vârful cuţitului proptit de gâtlejul lui când mi-a spus că nu o să-mi prea mulţumiţi dacă îi bag lama ceva mai adânc în lâna de pe faţă. Lămuriţi-vă singur cu el, colonele!

Faimosul *tracker*[1] se apropie de germani şi-i întrebă:

— Sunteţi din Germania de dincolo, cum se spune?

— Da, răspunse Mertens.

— Ce căutaţi în prerie?

— Unchiule, vrei să-mi mai pui multe întrebări? se auzi răspunsul în germană.

Deadly-Gun dădu un pas înapoi.

— Unchi? Nu cunosc nici o rudă cu numele de Mertens, declară el mirat.

— Asta aşa e! Dar m-am prezentat astfel pentru că nu ştiam dacă numele de Thieme o să-ţi fie mai agreabil. E vorba de bani, de mulţi bani, după cum scrîai. De aceea trebuia să fiu circumspect şi din acest motiv mi-am luat un alt nume.

— Thieme? Este oare posibil să fii tu Heinrich?

— Nu posibil, ci aievea. Sunt chiar eu, unchiule. Iată scrisoarea dumitale în care-mi spui să vin. Celelalte hârtii le poţi cerceta, dacă vrei, mâine.

Scoase de la pieptul hamei de vânătoare un document păstrat cu grijă, pe care i-l înmâna lui Deadly-Gun. La lumina flăcărilor, bătrânul vânător aruncă o privire asupra rândurilor aşternute pe hârtie, după care îl strânse la piept pe străin şi strigă:

— Aşa-i! Binecuvântaţi să-mi fie ochii pentru că le-a fost hărăzit să mai vadă pe unul dintre ai mei! Cum îi merge tatălui tău? De pe nu mi-a scris? I-am dat doar adresa din Omaha!

— Da, e adevărat, dar în scrisoare mai descrii şi tot

---

[1] Cercetaş (engleză, n.t.).

drumul, pe Arkansas în sus, până la fortul Gibson, apoi prăvălia irlandezului Winklay şi, mai departe, calea spre Vest până la tabăra permanentă unde te retragi cu oamenii tăi din Vest. Şi gândindu-mă că s-ar putea să fi părăsit Omaha, am crezut că e mai bine să pornesc eu însumi la drum şi să-ţi aduc personal aici scrisoarea tatălui meu. Mâine dimineaţă, când s-o lumina de ziuă, am să ţi-o dau. De când eşti în America nu m-ai mai văzut, aşa că s-ar putea să nu mă recunoşti. Dar eu cunosc bine generozitatea cu care i-ai ajutat pe părinţii mei şi pe care ai dovedit-o încă o dată invitându-mă să vin la dumneata aici, peste Ocean.

— *Well*, îmi pare bine că ai dat curs atât de repede invitaţiei mele. Am găsit în munţii Big-horn aur, pe care voiam să vi-l dau vouă, fiindcă eu nu am nevoie de el. Expedierea lui în Germania era prea complicată, aşa că m-am gândit că e mai bine să vii tu încoace. Ceea ce vreau să-ţi dăruiesc reprezintă o avere pentru voi şi sper că o să vă facă fericiţi. Cine este însoţitorul tău?

— Tot un german. Se numeşte Peter Wolf şi dorea mult să vină în Vest, aşa că l-am luat ca tovarăş de drum.

— Bine! O să discutăm mai. Târziu despre problemele noastre, dragă Heinrich. Acum nu avem timp pentru asta. După cum vezi, e nevoie de mine în altă parte.

Tocmai se auzea vocea conducătorului de tren care insista să se pornească la drum, deoarece neaşteptata întrerupere făcuse să se piardă o grămadă de timp şi acesta trebuia recâştigat.

Morţii şi răniţii au fost transportaţi în vagoane şi au fost adunate armele care zăceau împrăştiate peste tot. Călătorii le mulţumiră din inimă salvatorilor lor şi, cum stricăciunile fuseseră între timp reparate, trenul putea să-şi reia drumul. Cei rămaşi îl urmăriră cu privirea până ce luminile sale dispărură în depărtare.

Acum se punea problema dacă să-şi instaleze sau nu

tabăra pe loc. Era de presupus că ogellallaşii fugari se vor aduna din nou şi se vor strecura înapoi spre locul bătăliei, ceea ce putea deveni primejdios. De aceea se hotărâră să părăsească acele locuri şi să înnopteze undeva mai departe, unde nu era de aşteptat un atac din partea indienilor. Deadly-Gun încălecă pe unul din caii capturaţi de la indieni şi porniră la drum.

În timp ce colonelul discuta cu „nepotul” său, Hammerdull, aflat în apropiere, auzise aproape totul. Acum, după ce călăriseră o bună bucată de drum, lăsând mult în urmă locul luptei, el profită de un moment când „nepotul” nu se afla lângă unchiul său şi îşi mână calul în apropierea lui, spunându-i cu o voce scăzută:

— Dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, aş vrea să vă spun ceva, sir.

— Ce să-ţi iau în nume de rău? Nu vorbi prostii! Despre ce e vorba?

— Despre ceea ce veţi considera o prostie, sir. Este vorba despre cei doi străini care susţin că sunt de dincolo de Ocean, din Germania.

— Păi de acolo şi sunt.

— Dacă sunt sau nu sunt, e totuna, dar eu cred că nu sunt.

— Dar e o nebunie ce spui! Nepotul meu este german; asta cred că o ştii.

— Da, asta dacă este într-adevăr nepotul dumneavoastră, sir!

— Te îndoieşti de acest lucru?

— Mda! Vă cunoaşteţi nepotul?

— Nu l-am putut recunoaşte, fiindcă era un băieţel când l-am văzut ultima oară.

— Cred că nu l-aţi văzut niciodată. Numele dumneavoastră german este Thieme. De ce nu şi-a păstrat acest nume şi şi-a luat un altul?

— Din prevedere, adică pentru că...

— Ştiu, ştiu! îl întrerupse Dick; am auzit motivaţia lui, dar mie motivul mi se pare foarte subţire. Spuneţi-mi, vă rog, nepotul dumneavoastră e căpitan?

— Nu!

— Dar celălalt străin aşa i s-a adresat.

— E adevărat ceea ce spui?

— Da, i-a zis căpitan, am auzit perfect, chiar cu amândouă urechile. Vorbeau franţuzeşte.

— Franţuzeşte? întrebă colonelul uimit. Asta e într-adevăr surprinzător.

— Dacă e surprinzător sau nu, e totuna. La început nu m-a surprins, dar când am auzit că e vorba de aurul dumneavoastră, atunci am intrat la idei. De ce se numeşte celălalt străin în faţa noastră Peter Wolf — un nume groaznic, fie vorba între noi, cu care poţi să-ţi faci limba tirbuşon —, iar lui Heinrich Mertens i-a spus că se numeşte Marc Létrier?

— Aşa a spus că se numeşte?

— Da, treceam tocmai pe acolo şi aşa am înţeles ce spunea, deşi vorbeau franţuzeşte. La început nu i-am dat importanţă pentru că mă grăbeam. Dar mai târziu mi-am adus aminte şi am căzut pe gânduri. Acest Mertens vorbeşte bine, curat, germana?

— În tot cazul cu un accent străin, dar s-ar putea să fie doar o părere; nu mai pot să-mi dau seama. Sunt atât de mulţi ani de când am plecat din Germania.

— Dacă aţi părăsit-o demult sau nu, e totuna, dar eu vă spun că nu-mi place treaba asta. Noi ne adresăm dumneavoastră, fiindcă sunteţi căpetenia noastră, cu titlul de colonel, deşi nu aveţi grad militar. De ce atunci i se spune acestui Mertens căpitan? El este conducătorul anumitor oameni? Şi cine sunt aceşti oameni? Nu prea cred să fie vorba de oameni cinstiţi. Aveţi grijă, colonele şi nu-mi luaţi în nume de rău acest avertisment bine intenţionat.

— Nici prin gând nu-mi trece să ţi-o iau în nume de rău, deşi ştiu că te înşeli. Totuşi, am să fiu cu urechile şi ochii în patru, asta ţi-o promit.

— *Well!* Vreau să sper că m-am înşelat, dar fiindcă nu vă cunoaşteţi personal nepotul şi este vorba de o sumă aşa de mare, nu e de prisos să fiţi prevăzător.

— Mie mi s-a prezentat ca nepot!

— Prin scrisoarea pe care v-a arătat-o?

— Da. Mâine o să-mi mai dea şi alte scrisori.

— Asta nu dovedeşte încă nimic, pentru că scrisorile puteau să ajungă în mâinile lui pe căi necinstite.

— Trebuie oare să ne gândim numaidecât la ce e mai rău.

— Dacă ne gândim sau nu, asta cam totuna este; eu n-am încredere în aceşti doi oameni şi dacă dumneavoastră credeţi de cuviinţă am să-i urmăresc cu şi mai multă luare-aminte.

Conversaţia trebuia să fie întreruptă, deoarece Mertens se apropie din nou de Deadly-Gun. Hammerdull se îndepărtă şi se alătură lunganului de Pitt Holbers, în tovărăşia căruia se simţea întotdeauna cel mai bine.

La vreo două ore după ce părăsiseră calea ferată au ajuns la un loc care se potrivea destui de bine pentru instalarea unei tabere. Se găsea aici iarbă pentru cai, apă pentru oameni şi animale şi o vegetaţie destul de deasă ca să servească drept un bun adăpost şi apărare, Descălecară aici, căci se simţeau în siguranţă. Nu se făcuse întuneric, dar nici prea multă lumină nu mai era, ca să fi permis vreunui ogellallaş să-i urmărească până aici.

Mertens nu putuse să mai stea de vorbă nestingherit cu Wolf din după-amiaza zilei precedente. Acum, când toată lumea se pregătea de culcare, se aşeză cu acesta ceva mai departe de ceilalţi, ceea ce, socotea el, nu va mira pe nimeni. Când crezu că ceilalţi au adormit, Mertens îi şopti complicelui său:

— Până acum totul a mers strună. Deadly-Gun, mă

consideră nepotul lui. Numai de-am ajunge în posesia aurului! Atunci, repede la San Francisco, unde e ancorată nava noastră, „l'Horrible”! Punem mâna pe frumoasa noastră corabie şi ne apucăm să mai facem câteva capturi. Ah, dacă acest colonel ar şti ce bine am reuşit, sub masca vicontelui de Brétigny, să-l curăţ de avere pe fratele său, bijutierul! Şi acum ne-a picat în mână, la New York, nepotul său. Exact în clipa când Clairon, această muiere îndrăcită, a fugit cu banii noştri. Lasă că mai încape ea pe mâna mea! Ei, bătrânul *trapper* nu pare nici el o bucăţică de lepădat. El va trebui să compenseze ce ne-a răpit Miss Amiral. Sper să fie chiar mai mult.

— De bună seamă! Ce cantitate de aur a adunat Deadly-Gun cu tovarăşii săi în munţii Big-horn aţi auzit în calitate de „nepot” chiar de la el. A fost un mare noroc că v-aţi întâlnit cu adevăratul nepot al colonelului. Aţi comis totuşi o mare greşeală, căpitane.

— Care?

— Aceea că nu l-aţi curăţat definitiv.

— Asta a fost, într-adevăr, o slăbiciune din partea mea; dar părea atât de sincer şi încrezător! Mi-a răspuns la toate întrebările şi mi-a dat toate informaţiile familiale de care aveam nevoie ca să-i iau locul. Dar am dovedit slăbiciune când am plecat cu banii şi hârtiile sale, fără să-i iau piuitul.

— Eu, în locul dumneavoastră, l-aş fi făcut inofensiv.

— Aşa şi este.

— E sigur că v-a urmărit.

— Nu. Este un novice aici, în Vest. Este absolut necunoscut şi, ce-i mai important, e că n-are nici un cent. Deci, mai neajutorat şi mai părăsit ca un orfan. Nu mă poate urmări şi nici nu-mi poate face vreun rău. Important este că sunt de aceeaşi vârstă cu el şi că Deadly-Gun nu m-a văzut niciodată. El crede într-adevăr... dar ascultă! S-ar zice că-i cineva în spatele acestui tufiş!

Ascultară cu atenţie şi, după un timp, auziră un fâsâit uşor care se îndepărta.

— Pe toţi dracii! Să ştii că ne-a ascultat cineva! şuşoti Mertens la urechea complicelui său.

— Aşa se pare, răspunse acesta la fel de încet. Dar cine oare?

— Ori Deadly-Gun personal, ori altul. Am să aflu imediat cine a fost.

— Cum? Pe ce cale?

— Mă strecor până la Deadly-Gun. Dacă nu e culcat la locul lui, atunci înseamnă că el a fost.

— Şi! Dacă a fost altul?

— Atunci se duce la Deadly-Gun ca să-i spună ce a auzit. În amândouă cazurile am să aflu ceea ce vreau să ştiu. Fir-ar să fie! Ce ne facem dacă indivizii ăştia devin suspicioşi? Stai liniştit şi aşteaptă-mă până mă întorc!

Se sculă şi merse prin iarbă, fără să facă cel mai mic zgomot, până la locul unde se culcase colonelul. Acesta era lungit în culcuşul lui. Câteva clipe mai târziu cineva se apleca deasupra lui, spunându-i:

— Treziţi-vă, colonele! Dar staţi liniştit, absolut liniştit!

Oricât de încet ar fi vorbit cel de lângă Deadly-Gun, Mertens, care se afla în apropiere şi avea un auz extrem de ascuţit, nu pierdu nici un cuvânt.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă colonelul.

— Încet, încet, ca să nu ne audă ăştia de dincolo! V-am spus că am să-i ţin sub observaţie, sir. Mi s-a părut ciudat că Heinrich Mertens şi Peter Wolf — al dracului nume pentru limba unui gentleman german —, deci, mi s-a părut ciudat că ăştia doi s-au culcat atât de departe de noi. Am intrat la bănuială şi m-am strecurat după ei. Am reuşit să ajung chiar lângă ei, încât eram cu capul aproape între capetele lor şi atunci i-am auzit şuşotind.

— Ai putut înţelege ce vorbeau?

— Dacă i-am putut înţelege sau nu, e totuna, dar am priceput că acest Mertens nu este nepotul dumneavoastră, ci că este un căpitan de piraţi; iar celălalt se numeşte Marc Létrier. Mertens l-a întâlnit pe adevăratul dumneavoastră nepot şi i-a luat tot ce avea, ceea ce...

Mertens nu aşteptă să audă mai mult, ştia destul ca să priceapă întinderea dezastrului, aşa că se târî repede înapoi, la tovarăşul său.

— Suntem descoperiţi! îi murmură el. Ia-ţi arma şi urmează-mă repede. La cai! Dar uşor, foarte uşor!

Se strecurară iute printre tufişuri înspre micul luminiş, unde erau priponiţi caii. Îi dezlegară pe ai lor şi îi traseră încet, foarte încet, mai departe, aşa încât să nu li se audă tropăitul. Când s-au îndepărtat la o distanţă care-i făcea să se simtă în siguranţă, au încălecat şi se pregăteau să pornească în galop. Atunci în spatele lor se auzi tropăit puternic de copite. Mertens îşi înfipse pintenii în coapsele calului cu atâta putere, încât calul sări în sus de durere şi porni imediat într-un galop nebun, de parcă ar fi fost urmărit de o haită de lupi. În curând observă pe cei doi călăreţi care îl urmăreau şi se apropiau vertiginos. Îşi îmboldi calul cu şi mai multă vigoare. Dar zadarnic, căci cu câţiva paşi în urma lui se ivi silueta apaşului, aplecată pe cal. Acesta ridică braţul înarmat cu temutul său lasou, se auzi un sunet scurt şi abia perceptibil, ca acela al unei curele care spintecă aerul şi, cu o smucitură teribilă, calul cu călăreţ cu tot se prăbuşiră la pământ. În spatele lor se auzi un strigăt. Bătrâna iapă a lui Dick Hammerdull îşi făcuse şi ea datoria, căci grăsunul de Dick stătea deasupra lui Peter Wolf, culcat la pământ şi îi lega braţele. Deadly-Gun şi Pitt Holbers se lăsaseră pe seama îndemânării celor doi reputaţi urmăritori şi îi urmaseră, încet, călare. Când i-au ajuns din urmă, cei doi fugari erau legaţi fedeleş.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, ia priveşte! spuse Hammerdull; crezi că *greenhorn*-ul o să mai scape? Cureaua a

fost destul de strânsă!

— Dacă tu crezi, Dick, că este destul de strânsă, eu nu am nimic împotrivă. Scoate-i calului zăbala, ca să nu se înăbuşe!

— Dacă se înăbuşă ori nu, e totuna, dar pentru că mai avem nevoie de animal, să i-o scoatem.

Şi apaşul scoase zăbala calului ce-i aparţinea lui Mertens. Acesta din urmă, doborât şi legat înainte ca să poată schiţa vreun gest de apărare, stătea acum în faţa lui Deadly-Gun ca un sac de cartofi.

— Domnule viconte şi căpitan, sunteţi un prost călăreţ. Să nu mai încercaţi încă o dată figura asta, că lăsăm să vorbească puştile în locul lasoului. Prin fuga voastră v-aţi recunoscut singuri vinovaţi. Veţi afla acum cum ştie un *tracker* să pedepsească. Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, vă predau aceşti oameni. Luaţi-le mai întâi toate hârtiile şi documentele care aparţin nepotului meu! În timpul nopţii îi vom păzi cu schimbul. Mâine dis-de-dimineaţă ridicăm tabăra. Îi legaţi bine în şa şi aveţi grijă să ajungă cu bine în *Hide-spot*-ul nostru! Drumul e lung şi ogellallaşii s-ar putea să ne mai dea mult de furcă. Somnul este neapărat necesar!...

4. Capitolul IV - Urmăritorii

„Mama Dodd din Hoboken”, ce ecou minunat şi îmbietor stârneşte acest nume în inima tuturor cutreierătorilor mărilor; de orice neam ar fi ei, dacă şi-au aruncat vreodată ancora în portul New Yorkului şi i-au fost oaspeţi, fie şi numai o dată, nu vor conteni să laude amabilitatea ei şi să povestească despre curiozităţile ei, rămânând mereu cu dorul să mai urce o dată la bordul „corăbiei” ei. Ce mai! O a doua mamă Dodd nu mai există nicăieri pe lume. Dar nu oricine poate să-i fie oaspete, căci ea nu primeşte decât marinarii cinstiţi; altminteri, de

vântură-lume nici nu vrea să audă şi cei care se dovedesc a face parte din această categorie ajung afară pe uşa ei, mai degrabă decât au intrat.

Mama Dodd are o concepţie foarte severă despre corectitudine şi poartă personal de grijă renumelui casei ei, în chip atât de energic, încât nu puţini sunt marinarii căpoşi care au avut ocazia să constate pe propria lor piele puterea pumnilor ei zdraveni sau să se bucure de reputaţia de a fi ieşit întregi din strânsoarea braţelor ei dolofane, dar ale naibii de puternice. Pe cel ce-i e nesuferit îl zvârle pur şi simplu afară şi dacă nu pleacă imediat, îl împinge în stradă cu puterea unei locomotive. Dacă, însă, ai reuşit să-i câştigi încrederea, poţi conta pe protecţia şi ajutorul ei până-n pânzele albe şi în mod cert nu vei fi părăsit la nevoie.

Casa „La mama Dodd”, deşi nu are decât un singur cat, e mare şi încăpătoare. Printr-un coridor larg se intră într-un salon foarte spaţios al cărui tavan afumat e susţinut de bârne de lemn. În partea dinspre intrare a acestei camere de oaspeţi se află mesele destinate clienţilor de rând, iar mai departe, către fundul încăperii, au voie să se aşeze numai cei care sunt în graţiile patroanei, în peretele opus intrării se deschide o uşă care duce la o altă odaie, unde sunt primiţi numai cârmacii şi căpitanii de nave, iar câteodată se rătăceşte pe acolo şi câte un *swalker* obişnuit, căruia mama Dodd îi acordă această favoare deosebită.

Asemenea privilegiaţi sunt serviţi chiar de ea, în timp ce ceilalţi clienţi trebuie să se mulţumească cu personalul obişnuit.

Azi aruncaseră ancora mai multe corăbii cu pânze şi vapoare cu aburi; ca urmare clădirea scundă avea mulţi oaspeţi. Mama Dodd, sprijinită de tejghea, cu mâinile în şolduri, îşi dirija personalul ca un comandant de oşti, din priviri şi mici gesturi, dar şi cu câte o vorbă, scurtă şi tăioasă, aruncată unuia sau altuia.

La una din mesele din faţă şedea un grup de oameni pe care un cunoscător i-ar fi identificat imediat drept *runners*[1], *loafers*[2] sau *rowdies*[3]. Vorbeau atât de tare, încât vocile lor acopereau orice altă conversaţie. Ei susţineau un punct de vedere politic care, în vremea aceea, la scurt timp după terminarea războiului civil, părea, pentru New York, cam nepotrivit.

— Ai dreptate, Tommy! strigă unul din ei. Negrii nu sunt oameni adevăraţi; ei sunt jumătate oameni, jumătate animale şi-s buni numai de biciuit. Dracu' să ia Nordul care vrea să facă din ei gentlemeni!

— Gentlemeni? Asta nu o să reuşească aşa de uşor! Sudul îşi are drepturile lui de la care nu dă înapoi şi dacă aş fi eu cel care comandă, toţi negrii ar ajunge la spânzurătoare. Mamă Dodd, vrăjitoare bătrână, mai adu un pahar!

Pe loc, în toată încăperea se făcu linişte, căci oricare din cei prezenţi, cunoscând-o pe patroană, ştia ce va urma. Aceasta părăsi tacticos locul unde stătuse şi înainta, printre clienţi, spre cel care grăise.

— Will, împinge puţin uşa, ceru ea băiatului care tocmai ridicase un butoi cu bere.

După ce ordinul fu executat, îl apucă de umeri pe cel care strigase.

— Ascultă, tinere, aici în Nord, navighezi, cu vrăjitoarea ta, împotriva curentului; o să te fac să ajungi numaidecât până în Sud, iar nota de plată o iau asupra mea.

Cu viteza unui uragan omul nostru zbură afară din încăpere. Când viteaza femeie reintră în odaie, prietenii celui izgonit se ridicară şi o înconjurară ameninţător. Dar, cu câteva ghionturi mai zdravene, ea îşi făcu loc şi strigă la ceilalţi clienţi:

---

[1] Haimanale (engleză, n.t.).

[2] Hoinari (engleză, n.t.).

[3] Bătăuşi (engleză, n.t.).

— Copii, cine îmi dă o mână de ajutor?

Toţi, fără excepţie, săriră şi în clipa următoare încăperea era „curată”. Mama Dodd ştia bine că niciodată clienţii ei nu ar fi refuzat-o.

Trecuse destul de mult timp de când aceştia îşi reluaseră locurile, când se deschise uşa şi în salon intră un tânăr. Era îmbrăcat modest şi dădea impresia că face parte din societatea marinarilor şi a oamenilor de felul lor. Părea tulburat, de parcă era bolnav sau muncit de griji deosebite. Dădu să se aşeze în apropierea uşii, când auzi vocea stăpânei localului:

— *Good evening*, master Thieme! Nu vreţi să intraţi în cameră?

Mama Dodd veni în întâmpinarea oaspetelui şi acesta o urmă, printre clienţi, până în camera din spate, în care nu se afla deocamdată nimeni.

— O sticlă de Porter, sir?

Chiar dacă oaspetele ar fi vrut să comande ceva mai ieftin, ar fi fost prea târziu, căci mama Dodd şi dispăruse, reapărând, în scurtă vreme, cu băutura amintită.

— Astăzi arătaţi mai bine, sir. O să fiţi, desigur, curând gata de călătorie!

— Am fost nevoit să lucrez mult, mamă Dodd şi nu voiam să mai trec pe-aici înainte de a fi în stare să-mi plătesc datoria.

Băgă mâna în buzunar, dar ea îi reţinu braţul.

— Vreţi să fiţi o dată sincer, master Thieme? Aţi câştigat în câteva zile chiar atât de mult, încât vă dau banii afară din casă?

— Mda, lucrurile nu stau chiar aşa, dar aş vrea...

— Ştiu, ştiu! Am încredere în dumneavoastră, ştiu că-mi veţi plăti. Dar acum n-aş vrea să-mi daţi bani; nu acum, mai târziu; o să vă aduc aminte atunci. Dar acum nu vreţi să porniţi spre Vest?

— Da..., dar...

— Dar?

— Da, mamă Dodd, dacă aş putea să ajung la unchiul meu, acolo, în Vestul îndepărtat, atunci s-ar termina cu toate necazurile mele. Dar nu pot s-o fac...

— De ce nu puteţi s-o faceţi?

— Din cauza costului călătoriei.

— De cât aţi avea nevoie, în total?

— Cincizeci de dolari.

— Master Thieme, sunteţi destul de sănătos ca să puteţi porni? Pentru că ăsta e lucrul cel mai important

— Da.

— *Well*, sir. Atunci vă pun eu aceşti bani la dispoziţie şi chiar în seara asta.

— Mamă Dodd, eu nu v-am spus toate astea pentru a...

— Ştiu, ştiu, sir! Vă cunosc trecutul şi pe dumneavoastră foarte bine. Dar Dumnezeu nu-l părăseşte pe cei care să zbate să iasă la liman, nu uitaţi acest lucru! Acum însă beţi un pahar, că eu mă duc să văd ce mai e prin faţă.

Patroana se întoarse în salonul mare tocmai în clipa când pe uşă intra un bărbat la a cărui vedere toată faţa i se lumină de bucurie.

Noul-venit era înalt, lat în spate şi musculos; purta pe capul ras o pălărie ale cărei boruri acopereau complet ceafa, în timp ce partea din faţă fusese pur şi simplu tăiată la nivelul frunţii. Era îmbrăcat cu o scurtă largă, ca un fel de sac, ale cărei mâneci abia de-i ajungeau până la coate. Din ele ieşeau manşetele unei cămăşi curate, apoi braţele bronzate terminate cu două palme care păreau să aparţină unui uriaş antediluvian. Pantalonii largi erau dintr-un material uşor. De sub ei se vedeau două cizme care trebuie să fi fost confecţionate din pielea de pe spatele unui elefant. Insul cu pălăria veche, scurta de culoarea muşchiului şi pantalonii galbeni semăna cu un personaj de bal mascat ce se rătăcise

pe aici, venind din salonul de dans. Cu paşi mari înainta printre scaune, de parcă s-ar fi aflat într-o barcă săltând pe valuri.

— Mamă Dodd, strigă el, întinzându-şi braţele spre patroană. *Halte-la*, *high-day*, lăsaţi-mă să trec, oameni buni. *Good evening*, mamă Dodd, iată-mă din nou! Cum îţi merge, *mon bijou*?[1]

— Peter! Într-adevăr, aceasta e Peter Polter, care mi-a...

— Desigur, Peter Polter din Langendorf, odinioară şef de echipaj pe nava de război a maiestăţii sale britanice „Nelson”, apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow” şi acum — *hallo*, mamă Dodd, vino la pieptul meu şi lasă-mă să te sărut!

O trase spre el şi îi aplică un sărut răsunător, pe care ea îl primi cu calm.

— Tot mai exişti, bătrâne Peter? Întotdeauna cu vântul în faţă şi...

— Setos în faţa paharului! Adu-mi câteva înghiţituri din băutura mea preferată, căci înainte de a putea povesti ceva trebuie să-mi clătesc mai întâi bocaportul.

Păşi în camera din spate şi abia acum văzu patroana că nu venise singur. Era urmat da un tânăr în care puteai ghici de la distanţa de o mie de paşi un gentleman, încât era de mirare cum de ajunsese bătrânul marinar într-o companie atât de aleasă.

Mama Dodd era iute de mână. Ea aduse îndată cele cerute şi puse pe masă trei pahare.

— Unul e pentru mine, spuse ea. E de la sine înţeles că vreau să beau un *welcome*[2] cu oaspetele meu cel mai drag.

— Bineînţeles, bătrână şi iubită fregată! Dar, ascultă, trebuie ca mai înainte, aşa cum se cuvine unui gentleman, să ţi-l prezint pe master Treskow, care îmi este un prieten al dracului de bun.

---

[1]Comoara mea! (franceză, n.t.)

[2] Bine ai venit (engleză, n.t.).

Patroana făcu o plecăciune dintre cele mai elegante şi Peter continuă:

— Ne-am întâlnit dincolo de Ocean, la fratele meu, care ancorase la un bijutier cu numele de Thieme. Dar...

— Thieme? Bijutier? Este oare posibil?

— Ce să fie posibil? se amestecă Treskow pentru prima oară în discuţie.

— Păi, domnule, îl vedeţi pe tânărul de colo?

Mama Dodd se apleca spre Treskow şi continuă să-i vorbească cu glas scăzut:

— Este un tânăr foarte cumsecade, dar a avut ghinion. Tatăl său avea dincolo de Ocean o afacere prosperă, dar a fost ucis şi jefuit. El îşi trimisese cu puţin înainte fiul peste Ocean; un frate al bătrânului trăieşte în Vest ca *trapper* şi a găsit acolo o mulţime de aur; întrucât el nu are ce face cu această avere, vrea să i-o dăruiască fratelui său pe care l-a mai ajutat adesea odinioară. Asta mi-a povestit chiar tânărul Thieme.

— L-a vizitat pe unchiul său?

— Nu, încă nu. Era de puţină vreme aici, în America, când a aflat ştirea despre tatăl său de la doi compatrioţi care tocmai sosiseră atunci din Germania. Plin de încredere, el le-a spus celor doi povestea sa, iar aceştia, drept mulţumire, l-au atacat, i-au luat toate documentele şi banii şi au fugit. Acum s-a restabilit şi..., dar, domnilor, ce-ar fi să faceţi cunoştinţă? S-ar putea ca în patria lui să fiţi o persoană cunoscută!

Treskow se ridică şi se îndreptă spre masa tânărului Thieme.

— Scuzaţi-mă, domnul meu, îi spuse el în germană, îmi permiteţi să vă vorbesc?

— Ce doriţi? întrebă Thieme, ridicându-se şi el în picioare.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât compania dumneavoastră. Vreţi să fiţi amabil să luaţi loc la masa noastră?

— Cărei împrejurări îi datorez plăcerea de a primi această invitaţie?

— Unei împrejurări care, se pare, are directă legătură cu dumneavoastră. Numele meu este Treskow, sunt detectiv şi... dar, nu vreţi mai întâi să vă mutaţi la masa noastră?

Thieme îl urmă cu o expresie încordată întipărită pe faţă.

— Domnule Thieme, probabil că aţi aflat deja despre atacul tâlhăresc căruia i-a căzut victimă tatăl dumneavoastră. Nu cunoaşteţi, însă, amănuntele. Eu sunt poliţist şi am venit aici tocmai în această problemă. Vreţi să mă ascultaţi?

Thieme ascultă cu aceeaşi încordare relatarea detectivului. Pentru prima dată afla dintr-o sursă sigură detalii privind asasinarea tatălui său. În vremea când avusese loc tragicul eveniment Peter Polter se afla în vizită, după ani de zile de absenţă, la fratele său, care era salariatul bijutierului. Omul acesta, umblat prin toată lumea, se ataşase imediat de Treskow şi când a devenit cert că criminalii au fugit în America l-a însoţit pe detectivul pornit pe urmele lor.

Atunci, când acesta din urmă, la sfârşitul relatării salefăcu o descriere a făptaşilor prezumtivi, tânărul Thieme sări în sus de emoţie, strigând:

— Încă o dată, şir, descrieţi-mi-i încă o dată!

— Cu plăcere, vă pot arăta chiar şi o fotografie a vicontelui de Brétigny, spuse Treskow.

El scoase din portvizit o fotografie pe care Thieme o apucă cu febrilitate.

— El este, da. El este! Fotografia e foarte reuşită.

Scoase o batistă ca să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte, exclamând:

— Dacă mi-aş fi putut închipui! Mamă Dodd, îl recunoşti şi dumneata?

— Da, el este, sir!

Acum veni rândul detectivului să sară în sus:

— Îl cunoaşteţi? A fost aici la dumneavoastră?

— Da, la mine, sir, întări patroana.

— Povesteşte, mister Thieme, povesteşte!

— Deci, mă aflam de câteva săptămâni la New York când am auzit despre mama Dodd. Veneam adesea ia ea. Voiam să pornesc spre Vest ca să-l întâlnesc pe unchiul meu, când am făcut cunoştinţă aici cu doi compatrioţi care se numeau Heinrich Mertens şi Peter Wolf. Veniseră de curând din Europa şi ştiau multe noutăţi din bătrâna patrie. Când mi-au auzit numele mi-au povestit, ei fiind primii de la care am aflat despre uciderea tatălui meu. Dacă aş fi ştiut ceea ce ştiu acum! Mertens nu era altul decât acel viconte de Brétigny, iar Peter Wolf trebuie să fi fost cavalerul de Saccard sau sluga lui... Nu mi-aţi spus numele lui?!

— Marc Létrier.

— Marc Létrier! strigă patroana. „Marc veninosul”, care naviga împreună cu căpitanul Caiman, după cum îmi povestesc marinarii care vin pe la mine.

— *Thunderstorm*[1], mamă Dodd, bătrână sirenă! izbucni acum şi Peter Polter. Pe cât de adevărat este că am fost şef de echipaj pe nava de război a maiestăţii sale „Nelson”, iar apoi pe cliperul Statelor Unite „Swallow”, pe atât de sigur este că el e! La asta nu m-am gândit!

— Cine? întrebă Treskow şi Thieme în acelaşi timp.

— Aţi auzit vreodată de căpitanul Caiman? interveni patroana; sau despre şeful lui de echipaj, Miss Amiral? Marc Létrier „veninosul” era omul de încredere al căpitanului. Acum câtva timp vasul său de piraţi a fost abordat şi, după o luptă grea, capturat. Dar nici unul din cei trei nu a fost prins şi de atunci au dispărut fără să lase vreo urmă. Vreţi să auziţi ce ştiu de la marinarii mei despre căpitanul Caiman?

Ambii dădură din cap afirmativ.

— Atunci ascultaţi! Este un francez care la origine se numea Camain, din care, prin schimbarea locului literelor, s-a

---

[1] Furtună cu fulgere (engleză, n.t.).

făcut *Caiman*[2]. Căpitanul Caiman, cum îl numeau oamenii săi, a devenit cunoscut şi temut pretutindeni. Trebuie să fi fost din tinereţe un marinar priceput. Nu are cu mult peste treizeci de ani, dar multă vreme a reuşit să facă nesigure rutele maritime cele mai frecventate. A fost un negustor de sclavi cum nu mai există un altul. Aduna „marfa neagră” din Africa şi ajungea aici cu tot efectivul întreg. Nici un alt căpitan nu se putea lua la întrecere cu el. O parte din „vină” revenea şi navei sale excepţionale — „l'Horrible”. Aceasta trebuie să fi fost un bric sau o goeletă — cu trei catarge. Căpitanului Caiman nu-i era teamă nici măcar de navele cu aburi, cât timp avea în pânzele sale vânt din plin. Şeful lui de echipaj era Miss Amiral, o femeie, dar în fapt un diavol cu chip de om. Ea era singura copilă a unui navigator care avea ideea fixă de a nu se despărţi niciodată de ea. A îmbrăcat-o băieţeşte şi a luat-o cu el pe bord în toate cursele sale. Astfel a învăţat ea la perfecţie profesia de marinar, trecând prin toate treptele meseriilor marinăreşti, de la aceea de mus până la ofiţer; nu avea numai înclinaţii, ci dovedea chiar talent pentru tot ce era legat de mare. Datorită practicii îndelungate şi învăţăturilor date de tatăl ei, a ajuns să poată conduce o navă pe orice vânt şi timp. Dar asta nu-i încânta deloc pe cei ce navigau împreună cu tatăl ei pentru că încă de copil era ca o pisică sălbatică şi, pe măsură ce creştea, se transforma într-un diavol. Vă puteţi închipui cum merg treburile când se adună laolaltă două persoane ca Miss Amiral şi căpitanul Caiman. Cei doi nu numai că vânau şi vindeau negri, dar considerau orice navă pe care o întâlneau ca pe o pradă, dacă putea fi capturată. Câte nave au jefuit şi au scufundat, împreună cu tot echipajul, n-o să se poată afla niciodată. Aş vrea, însă, să aflu cum au ajuns să se întâlnească cei doi.

— Asta pot să ţi-o spun eu, mamă Dodd, tu, felinar de navă curios! spuse Peter Polter. Pe când eram cârmaci pe

[2] Denumirea unei specii de crocodili foarte voraci (n.t.).

„Swallow”, bătrânii lupi de mare povesteau despre asta. Căpitanul Caiman ar fi putut ajunge departe dacă nu apuca pe drumuri strâmbe. Dar aşa cum Miss Amiral de mică era o pisică sălbatică şi el era încă de tânăr o vulpe vicleană şi nesătulă. Pe mare era în elementul lui. La vârsta de 15 ani se pricepea mai bine la treburile marinăreşti decât mulţi ofiţeri experimentaţi. Dar şi în el zăcea un drac ce nu-l lăsa să meargă pe drumul cel drept. Făcea prostii peste prostii, care i se treceau cu vederea, până când a întrecut într-atâta măsura că i s-a înfundat. În ciuda cunoştinţelor şi priceperii sale a fost izgonit în mod ruşinos. A urmat o perioadă îndelungată în care a trecut de pe o navă pe alta, dar mai toate cu prost renume. Cu această ocazie a cunoscut-o pe Miss Amiral. Tatăl ei murise de curând şi moştenise de la el un sac plin cu bani. Cei doi şi-au dat seama în curând că se potrivesc de minune şi s-au hotărât să cumpere împreună o corabie cu care să facă negoţ cu „lemn de abanos” şi să mai achiziţioneze în plus şi alte mărfuri care s-ar vinde bine. Diavolul le-a scos în cale corabia „l'Horrible”, care a devenit cu timpul atât de temută. Asociaţia lor de afaceri a luat curând amploare, devenind o întreprindere bănoasă. La început corabia-pirat avea doi căpitani, deoarece Miss Amiral nu se considera mai prejos de „preacinstitul” ei asociat. El reuşi însă, încet, încet, să şi-o subordoneze, ea recunoscând că îi este superior ca navigator şi mulţumindu-se cu locul doi pe navă. Dar pentru această degradare se răzbună pe pielea subordonaţilor, faţă de care se purta ca o fiară. Pisica cu şapte cozi deveni stăpână la bord şi cine îndrăznea să neglijeze îndeplinirea unui ordin era imediat doborât şi aruncat în mare. Un bătrân *swalker* de pe nava „Swallow” a navigat un timp şi pe „l'Horrible”. El mi-a povestit de nenumărate ori astfel de lucruri şi puteţi să mă credeţi că ştia bine ce spune.

— Şi tocmai cei trei, căpitanul Caiman, Miss Amiral şi

„Veninosul” nu au fost prinşi...! spuse Treskow pe gânduri. Lui Miss Amiral îi place să umble îmbrăcată bărbăteşte... Foarte curios. S-ar putea ca lucrurile să se potrivească, dar sunt totuşi numai presupuneri. Domnule Thieme, adineauri v-am întrerupt, vă rog să vă continuaţi povestirea.

— Cu plăcere. Deci m-am ataşat, fără să bănuiesc ceva, de presupuşii mei compatrioţi şi le-am vorbit de călătoria pe care plănuiam s-o fac pentru a-mi regăsi unchiul. Le-am povestit cu toată încrederea totul despre situaţia tatălui meu şi...

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse din nou poliţistul; pot să aflu ceva mai amănunţit despre această situaţie?

— Bineînţeles! Dumneavoastră trebuie să aflaţi totul. Tatăl meu nu a fost întotdeauna un om bogat, cum devenise în ultimii ani, înainte de a fi fost ucis şi jefuit. Se trăgea din părinţi sărmani, care au putut să-şi întreţină cei doi fii numai până ce şi-au însuşit o meserie. Tatăl meu, potrivit înclinaţiilor sale,s-a făcut giuvaiergiu. Fratele său s-a dedicat silviculturii, căpătând un serviciu bun în meseria lui. A venit, însă, la un moment dat, o perioadă de tulburări care i-a obligat pe unii germani să se refugieze peste Ocean. Unchiul meu a fost luat de val, şi-a părăsit patria şi serviciul, iar apoi a dispărut. Abia peste câţiva ani s-a încumetat să ne scrie. Plecase în America şi aici s-a alăturat, fiind un trăgător excepţional, unei obşti de vânători de animale cu blană. Banii câştigaţi îi trimitea întotdeauna părinţilor şi, după ce aceştia au murit, fratelui său, căruia aceste mandate i-au ajutat să-şi închege o afacere. Sumele deveneau din ce în ce mai mari, scrisorile lui mai explicite. Legase prietenie cu o căpetenie de indieni cu numele de Intşu tşuna, pe ce cale...

— Intşu tşuna? strigă Peter Polter. *Mille tonnerres*, *sacré de Trekschuit*[1], acesta este căpetenia apaşilor, pe care l-am întâlnit la Deadly-Gun când navigam spre Vest, ca să văd şi

[1] Mii de tunete, al naibii... (franceză, n.t.).

eu o dată bătrâna prerie despre care tot auzisem vorbindu-se.

— Deadly-Gun? întrebă Thieme mirat. Îl cunoaşteţi?

— Cum să nu-l cunosc! Se înţelege că-l cunosc. Pe el şi pe Dick Hammerdull şi Pitt Holbers şi Ben Cunning şi pe toţi cei care stau acolo, în *Hide-spot* ca marinarul în cabina sa!

— Ce întâlnire! Deadly-Gun, acesta este numele pe care îl poartă aici, în America, unchiul meu, datorită priceperii cu care ştie să-şi folosească puşca.

— Unchiul dumneavoastră? *Cheer-up*[1], tinere, întinde-mi cele zece degete, că trebuie să ţi le strâng puţin! Mamă Dodd, mai adu câteva picături din apa asta excelentă, pentru că atunci când Peter Polter se bucură, trebuie să dea ceva pe gât!

— La ce vă refereaţi adineauri când vorbeaţi de *Hide-spot?*

— Este vorba de o ascunzătoare, pe care şi-au găsit-o bătrânii *swalkeri*, în care eşti tot atât de în siguranţă ca în sânul lui Avraam.

— Şi ştiţi cumva unde se găseşte?

— Mda, asta e o treabă urâtă! Un drum ca ăsta nu poate fi descris, dar dacă te pricepi să ţii o rută corectă, atunci poţi să ancorezi cu bine acolo.

— Bine, vom mai vorbi noi despre asta. Ce noroc că v-am întâlnit pe dumneavoastră aici! Dar să mă întorc la relatarea mea. Acest Intşu tşuna i-a arătat unchiului meu un loc în munţi, unde poate fi găsit mult aur, aşa încât, cum vă spuneam, sumele trimise de el erau din ce în ce mai mari. Negoţul nostru a primit, datorită acestor subvenţii, o extindere enormă. Cu puţin, timp înainte de a fi fost omorât tatăl meu, a sosit o scrisoare de la unchiul meu, în care mă invita să-i fac o vizită. Îi era dor să-şi revadă o rudă, el fiind prea obişnuit cu viaţa în Vest pentru a-l mai putea părăsi. Pe de altă parte eu, scria el, am ajuns la o vârstă care nu-mi permite să întreprind o asemenea călătorie. Cu această

[1] Noroc! (engleză, n.t.).

ocazie o să-mi înmâneze o mare sumă de bani. Drumul până la el ducea pe Arkansas în sus, până dincolo de Fort Gibson, unde, la un anume Winklay...

— Master Winklay, irlandezul? Ei şi pe acela îl cunosc. E o figură a dracului de plicticoasă şi are cel mai prost tutun de mestecat pe care l-am întâlnit vreodată pe mare ori pe uscat, spuse cârmaciul.

— Deci aşa, acolo trebuie să întreb de Deadly-Gun.

— Master Thieme, de ce mai staţionaţi aici pe chei şi nu v-aţi luat încă zborul spre bătrânul Arkansas?

— Păi... da, aici iar ajung la vicontele de Brétigny. Acesta m-a întrebat dacă unchiul meu mă cunoaşte personal sau dacă mă pot legitima în vreun fel în faţa lui. I-am răspuns că am documente eliberate de poliţie şi scrisorile unchiului meu, pe care le aveam asupra mea.. Abia mai târziu mi-am dat seama că el a adus vorba despre familia mea pentru a se documenta cât mai bine şi a trage foloase din cele auzite. A doua zi, în timpul unei plimbări, cei doi m-au atacat mişeleşte şi mi-au furat toate actele, banii şi tot ce mai aveam de valoare. Am zăcut mult ca urmare a rănilor pricinuite şi abia acum am ajuns în stare să-mi pot relua planurile de călătorie.

— Aţi făcut, desigur, o reclamaţie? întrebă Treskow.

— Bineînţeles, dar numai după câteva zile şi fără nici un rezultat. Toţi banii îi purtam asupra mea şi mă aflu acum fără nici un fel de mijloace şi dacă buna noastră mamă Dodd nu ar fi fost...

— Stop, mister Thieme! îl întrerupse patroana. Să ştiţi că veţi avea tot ce aveţi nevoie. Să nu vă faceţi griji în privinţa asta!

— Este, aşadar, cert, spuse Treskow, că aşa-zisul viconte a pus mâna pe hârtiile şi documentele dumneavoastră. Ca urmare nutreşte şi intenţia de a se duce în Vest ca să se prezinte unchiului dumneavoastră drept nepotul lui. Aceasta, precum şi faptul că ticăloşii sunt acum numai doi şi nu trei la

număr, mă face să ghicesc câte ceva. Unde se află oare prada, suma imensă pe care au furat-o de la tatăl dumneavoastră? Cheltuită, risipită, o asemenea avere nu putea fi într-un timp atât de scurt. Pierdută? Foarte puţin probabil. Ascunsă? Nu prea e de crezut. Dar unde o fi cel de-al treilea complice, cavalerul de Saccard sau Marc Létrier? Unul din aceştia doi trebuie să se fi despărţit de ceilalţi. Oricum ar fi, însă, următorul nostru drum duce pe Arkansas în sus, la acel *Hide-spot* despre care ne-a vorbit cârmaciul. Sunt convins că pe doi dintre criminali îi vom găsi acolo. Mister Thieme, vreţi să ne însoţiţi?

— Din toată inima! răspunse cel întrebat, respirând uşurat. Ceva mai bun nici nu mi s-ar fi putut întâmpla. Mamă Dodd, care este calea cea mai rapidă de a ajunge în Vest? Ce credeţi că e mai bine să folosim, trenul sau vaporul?

— *Yes*, *my dear*[1], cu trenul ajungeţi mai repede decât cu vaporul. Dar acum prin statele Uniunii se călătoreşte tare incomod din pricina numeroaselor transporturi de trupe înspre sud. În schimb pe mare, spre New Orleans nu aveţi să vă temeţi de nici o încurcătură. Noaptea asta ridică ancora vasul cu aburi „Leviathan". Căpitanul mai are treburi pe uscat şi e sigur că va veni şi pe aici ca să-i spună mamei Dodd un *farewell*[2]. Este un ofiţer capabil, iar vaporul său este solid. O navă de război, desigur, nu transportă călători, dar cuvântul meu valorează ceva şi eu am să vorbesc cu căpitanul.

— Te rog să faci asta pentru mine, mamă Dodd!

— Cu plăcere. Deşi mi-ar face şi mai mare plăcere să vă mai reţin la mine. Dar sper că nu mă ocoliţi la întoarcere. Tare aş vrea să ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile.

— *Silence*[3], mamă curiozitate! spuse Peter Polter. Am să-ţi povestesc punct cu punct, filă cu filă, dacă ne vom întoarce,

---

[1] Da, dragul meu (engleză, n.t.).

[2] Adio (engleză, n.t.).

[3] Tăcere (franceză, n.t.).

căci... cine ştie...

— Dumneata, Peter? Vrei să mergi şi dumneata?

Bătrânul cârmaci deschise o gură mare şi se holbă la patroană.

— *Sdeath*[1], şalupă bătrână, dar ce să fac? Poate să mă conserv aici şi să aştept liniştit până când dragul meu domn poliţist, împreună cu master Thieme, vor fi mâncaţi de rechini sau traşi în suliţă de indieni? Cine atunci să le arate drumul spre master Winklay şi la *Hide-spot*, dacă nu cârmaciul Peter Polter din Langendorf? Nu, nu, eu voi fi cu ei pe bord!

Buna femeie era adânc impresionată că-l va pierde atât de curând, dar trebui să se arate înţelegătoare.

Conversaţia se purta acum mai mult asupra amănuntelor şi aspectelor colaterale ale întâmplărilor care îi aduseseră laolaltă pe cei trei oameni. Clienţii se tot adunau în încăpere şi până la urmă sosi şi comandantul „Leviathan”-ului. Mama Dodd se ţinu de cuvânt şi vorbi cu el. La rugăminţile ei acesta se arătă gata, contrar uzanţelor, să-i ia la bord pe cei trei până la New Orleans.

Trebuiau să se pregătească de îndată, deoarece nu era timp de pierdut, aşa că după ce şi-au luat un călduros rămas-bun de la patroană, l-au însoţit pe căpitan la bordul navei. Încă înainte de ivirea zorilor vaporul cu aburi părăsi portul şi se avântă pe mare.

5. Capitolul V - Ben Cunning

Călătoria a decurs repede şi fără incidente. Sosiţi la New Orleans, vechea capitală a Sudului, călătorii au găsit aici o atmosferă înăbuşitoare. Agitaţia, cât şi entuziasmul care

[1] Pe dracu' (engleză, n.t.).

întovărăşiseră intrarea statelor sudice în războiul civil trecuseră şi populaţia dorea o cât mai grabnica încheiere a păcii.

Treskow şi Thieme şi-au schimbat îmbrăcămintea, adoptând ţinuta *trapperilor*, în vreme ce Polter nu se îndurase să se despartă de straiele lui. Apoi, după ce se îngrijiră să facă rost de armele necesare, se îmbarcară pe primul vapor care urca pe Mississippi şi care-i duse până la confluenţa acestuia cu Arkansasul.

Mississippi era de câtăva vreme din nou în stăpânirea Uniunii, aşa că toată călătoria în susul fluviului s-a desfăşurat fără întâmplări deosebite. Pe Arkansas au navigat cu un vas de tonaj mai redus, până la Fort Gibson, unde şi-au cumpărat trei cai de nădejde şi şi-au umplut raniţele cu o cantitate considerabilă de muniţie şi cele necesare gurii. De aici porniră călare şi merseră mai multe zile de-a lungul fluviului, până ce ajunseră la mica aşezare unde master Winklay îşi avea *Store and boarding-house*-ul[1] său.

Treskow şi Thieme călăreau binişor. În schimb, cu Peter Polter lucrurile stăteau altfel. El şedea în şa într-o poziţie ce nu putea fi descrisă, cu genunchii la gură, de parcă animalul călărit şi-ar fi croit drum printr-un mâl care îi ajungea până la dârlogi. Şi tocmai lui îi picase un trăpaş din Dakota destul de îndărătnic, care îi făcea multe necazuri, deşi bravul cârmaci îşi însuşise, în cursul călătoriei sale precedente în prerie, atâta pricepere în ale călăritului, încât măcar să nu fie zvârlit din şa. Voi să descalece, dar se pare că bidiviul său nu era de acord, căci se cabra, zvârlind din toate patru copitele.

— *Have care*[2], atenţie tu, fals *racker*[3], strigă Polter supărat calului, în timp ce-i trântea un pumn puternic între urechi. „Na-ţi una, de crezi cumva că Peter Polter este dansator pe

---

[1] Prăvălie şi pensiune (engleză, n.t.)

[2] Ai grijă (engleză, n.t.).

[3] Instrument de tortură (engleză, n.t.).

sârmă sau că este dispus să-şi rupă gâtul!” Bestia asta îşi zvârle coada în sus de parcă ar fi flamura înstelată a unei corăbii cu trei catarge şi dă din urechi de parcă ar vrea să prindă cu ele crabi de mare! Dacă mi te-ai fi aflat tu între catargul din faţă şi cel din mijloc al unui transoceanic bun, ţi-aş fi arătat eu ce înseamnă un cârmaci! *Grace à Dieu*[1], iată cabina în care a aruncat ancora master Winklay, irlandezul. Jos de pe vergă, Peter Polter! Şi pe tine, mârţoaga dracului, am să te leg cu cureaua de gardul ăsta, ca nu cumva să te ia curentul şi să te ducă în larg! Coborâţi, master Treskow şi domnule Thieme, am ajuns în portul cel bun.

Au descălecat cu toţii şi au priponit caii. Polter păşi, clătinându-se, cu picioarele crăcănate de-ai fi zis că are rău-de-mare şi se propulsa atent, prin coridor şi uşa întredeschisă, în prăvălia irlandezului.

— *Good day*[2], bătrâne oaspete de pe Marte, îl salută el pe acesta. Adu ceva lichid, altminteri trec peste voi, într-atâta îmi e gâtlejul de uscat.

Ceilalţi doi însoţitori erau mai puţin vorbăreţi. Ei s-au aşezat la masă tăcuţi, lăsându-i pe tovarăşul lor să facă introducerea în discuţia pe care vroiau s-o aibă cu patronul.

— *Holà*, *my good haggler*[3], sper că îl mai recunoşti pe Peter Polter? întrebă acesta.

Winklay făcu o grimasă care voia să fie prietenoasă şi răspunse:

— Vă recunosc. Nu poţi uita aşa de repede pe cineva care ştie să bea ca dumneavoastră.

— *Well done*, *bien!*[4] N-aş fi crezut că ai o memorie atât de bună. Mai ţii minte întâmplarea aia când împreună cu Dick Hammerdull, Pitt Holbers şi încă câţiva ne-am luat rămas-bun şi a trebuit să mai aştept încă două zile ca să ne despărţim

[1]Slavă Domnului (franceză, n.t.).

[2]Bună ziua (engleză, n.t.).

[3] Hei (franceză, n.t.), bunul meu certăreţ (engleză, n.t.).

[4] Bine zis (engleză, n.t.), bine! (franceză, n.t.).

pentru că ceilalţi nu se mai puteau trezi?

— *Yes*, *yes*, a fost un *drink*[1], nu glumă, cum n-am mai văzut şi nici n-o să mai văd vreodată. Pe unde aţi hălăduit?

— Am fost spre răsărit, până la Ocean, m-am mai uitat pe ici, pe colo şi acum vreau să merg pentru o săptămână, două la bătrânul Deadly-Gun. Mai este încă disponibil bătrânul *trapper*?

— Cred că da. Ăstuia nu-i vine de hac nici un indian, iar cei cu care s-a însoţit se ţin bine de el. Dick Hammerdull a fost aici puţin mai înainte. A fost şi Pitt lunganul. Au plecat apoi şi cred că s-au ciocnit cu indienii. Se spune că ogellallaşii au atacat un tren şi că au primit din partea lui Deadly-Gun şi Winnetou o porţie bună de plumbi.

— Winnetou? Este şi apaşul disponibil?

Irlandezul dădu din cap.

— Bineînţeles! A fost chiar aici, la mine şi m-a strâns de gât de era cât pe ce să-mi dau duhul.

— *Old friend*[2], probabil că te-ai pus de-a curmezişul?

— Cam aşa ceva. Nu-l cunoşteam şi nu voiam să-i vând muniţie; dar am dat, fir'ar să fie, peste omul nepotrivit. Vreţi să-l vedeţi pe Ben Cunning?

— Ben Cunning? Este aici, la bord?

— Cam aşa! S-a dus numai puţin în pădure, dar are calul legat în spatele casei.

— *Lack-a-day*[3], asta se potriveşte de minune! Cum navighează, de la sau spre colonel?

— Da, spre colonel. A fost pentru puţină vreme aici. În Missouri, unde are rude şi se pregăteşte acum să urce din nou.

— Când vrea să ridice ancora?

— Cum? Vorbeşte, domnule, ca un om cinstit! Cine poate

---

[1] Băutură (engleză, n.t.).

[2] Bătrâne prieten (engleză, n.t.).

[3] Ce zi! (engleză, n.t.).

să înţeleagă păsărească asta a dumitale?!

— Eşti un *dull-man*[1]*!* Un prost ca la carte şi aşa o să rămâi. Când pleacă de aici, asta e întrebarea.

— Asta nu pot să ştiu. Dar e sigur că nu va rămâne aici o veşnicie.

— A scos şaua de pe cal?

— Înseamnă că va ieşi în larg încă astăzi şi noi îl vom însoţi!

Patronul se vede că nutrea simţăminte prieteneşti faţă de ciudatul personaj, căci altfel era tăcut şi foarte reţinut. De ani de zile nu-l mai auzise nimeni lăsându-se antrenat într-o discuţie atât de lungă.

Acum se pregătea Treskow să pună întrebări. Băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o fotografie.

— Vreţi să-mi spuneţi dacă au trecut pe aici, nu de mult, doi oameni, doi germani, care se numeau Heinrich Mertens şi Peter Wolf?

— Heinrich Mertens şi Peter Wolf? Da, sunt gata să-mi înghit tot praful de puşcă cu iască şi cremene cu tot, dacă aceştia nu sunt cei doi *greenhorns* care voiau să se ducă la Deadly-Gun!

— Cum arătau?

— Verzi, foarte verzi, omule; mai mult nu pot spune. Unul din ei, Heinrich Mertens cred că era, ne-a amuzat grozav, încercând să-l sperie cu puşca lui de vânat ţânţari pe grăsanul de Hammerdull, dar a fost pus cu botul pe labe. Cred că Dick l-ar fi ospătat cu câţiva ţoli de fier, dacă nu ar fi spus că unchiul lui este colonelul.

— I-am găsit, spuse Treskow bucuros. Încotro au plecat apoi ei doi?

— Plecaţi cu Lunganul şi Grăsanul în prerie. Mai mult nu ştiu.

— Ia priviţi la această fotografie, master! Îl recunoaşteţi

---

[1] Prost (engleză, n.t.).

pe acest om?

— Dacă ăsta nu e Heinrich Mertens, mă puteţi pe loc da cu smoală şi tăvăli prin fulgi!

În clipa următoare, parcă străfulgerat de o idee, se dădu un pas înapoi şi întrebă pe un ton bănuitor:

— Îl căutaţi pe acest om, sir?

— De ce mă întrebaţi?

— Mda! Pentru că un om din Vest nu are niciodată o astfel de înfăţişare, iar dumneavoastră... arătaţi aşa de curăţel încât...

— Adică, ce...

— V-aş da un sfat bun — schimbă patronul vorba.

— Ce sfat?

— Ceea ce se întâmplă acum în prăvălia mea nu mă priveşte, atâta timp cât nu se amestecă nimeni în treburile mele. Cu dumneavoastră am intrat în discuţie fiindcă aţi venit împreună cu Peter Polter, altminteri nu aţi fi aflat nimic de la mine. Dar nu mai arătaţi nimănui fotografia şi nu mai puneţi întrebări până nu veţi ajunge mai de-al preriei. Căci altfel... altfel...

— Continuaţi! Altfel?

— Altfel o să fiţi luat drept poliţist sau detectiv şi asta nu e bine. Omul din Vest nu are nevoie de nici un fel de poliţie. El îndreaptă singur ce e de îndreptat şi cine se amestecă în treburile lui riscă să facă cunoştinţă cu lama cuţitului său.

Treskow tocmai voia să-i răspundă, când se deschise uşa şi intră un om, la a cărui vedere Peter Polter sări în picioare, făcându-i o primire zgomotoasă.

— Ben Cunning, bătrâne *swalker*, eşti chiar tu în carne şi oase? Vino aici şi soarbe un pahar. Ştiu cu precizie că gâtlejul tău delicat este o pâlnie a dracului de largă.

Respectivul era un omuleţ mărunţel, pe corpul căruia dacă puteai găsi o jumătate de *livră*[1] de carne. El se uită uimit la cel

---

[1] Măsură de greutate, folosită în ţările anglo-saxone, reprezentând

care i se adresase, în timp ce pe faţa sa mică cât un pumn se încreţeau o mie de riduri surâzătoare.

— Ben Cunning? *Swalker?* Să bea? Pâlnie largă? Hi-hi-hi, unde am mai văzut eu pe individul ăsta care mi se pare atât de cunoscut?

— Unde m-ai văzut? Aici, bineînţeles aici. Forţează-ţi puţin creieraşul!

— Aici? Hm! Nu pot să-mi amintesc aşa, pe loc. Am fost deseori pe aici şi cu atâţia oameni feluriţi, că nu l-aş putea recunoaşte pe fiecare în parte, dacă ar fi adunaţi la un loc. Cum sună numele tău?

— Fir-ar să fie, băieţelul a stat şi a băut alături de mine la master Winklay atâta, că după aceea timp de două zile n-a mai putut mişca nici măcar un deget şi acum mă întreabă cum sună numele meu! Şi, pe deasupra, am mai şi fost cu el în munţi, unde, la Deadly...

— Stop, bătrâne! Hi-hi-hi, acum te cunosc! îl întrerupse omuleţul. Te numeşti Peter Folter sau Molter sau Wolter, sau...

— Polter, Peter Polter, cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow”, dacă vrei să reţii acest amănunt. După aceea am devenit westman şi sunt...

— Ştiu, ştiu! Ai fost la noi şi ai băut cu mine de gât până am căzut beat mort. Hi-hi-hi, ai un gâtlej cum n-am mai văzut altul şi poţi bea cât... însuşi bătrânul părinte Mississippi. Unde ai ajuns după aceea şi unde vrei să ajungi acum?

— Am umblat puţin prin lume, iar acum vreau să mai trec şi pe la voi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— La noi? Pentru ce?

— Aceşti gentlemeni au ceva de vorbit cu căpitanul sau colonelul vostru. Îl putem găsi şi pe el acolo?

— Bănuiesc că da. Când vreţi să plecaţi de aici?

— Cât se poate de repede. Ne însoţeşti?

---

aproximativ jumătate de kilogram (n.t.).

— Aş vrea, dacă nu mă faceţi să aştept prea mult.

— Dinspre partea noastră cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Mănâncă şi bea, bătrâne şi pe urmă pornim.

Drumul pe care apucară era exact acelaşi pe care trecuseră cu câteva zile mai înainte Dick Hammerdull şi însoţitorii săi, deşi urmele nu mai puteau fi recunoscute.

Peter Polter, cârmaciul, mai trecuse călare pe acest drum, dar nu-şi mai putea aminti exact ruta. Ben Cunning se dovedi, însă, a fi o călăuză excelentă. Omuleţul acesta, atât de firav şi sfrijit, vădea o minte ascuţită, cunoaşterea perfectă a locurilor, o rezistenţă şi o mobilitate care le cuceri pe deplin încrederea.

Se grăbeau cât puteau, dar Thieme şi Treskow nu prea erau buni călăreţi, iar cârmaciului numai necazuri îi făcea trăpaşul său de Dakota. Călătoria dura deja de câteva zile când au ajuns la calea ferată, în punctul unde avusese loc atacul ogellallaşilor. Era dis-de-dimineaţă când Ben Cunning îşi opri brusc calul şi privi cu atenţie.

— Ia priviţi, domnilor! strigă el cu braţul îndreptat înainte. Priviţi colo, în văzduh şi apoi spre pământ. Acolo, sus, zboară vulturii negri, iar jos mişună coioţii, în apropierea şinelor. Acolo a căpătat careva împunsătura de graţie sau ultimul glonţ. Să sperăm că nu era un alb, ci vreunul cu pielea arămie, hi-hi-hi. Vreţi să vedem mai de-aproape?

Cei patru călăreţi îşi mânară caii în trap până la locul unde se dăduse bătălia. Cadavrele celor căzuţi, devorate în parte de vulturi şi de lupi, mai zăceau acolo unde se prăbuşiseră. Trenurile trecuseră pe acolo fără ca cei ce călătoreau în ele să le acorde vreo atenţie. Cunning cerceta cu luare-aminte fiece amănunt.

— *Lack-a-day*, spuse el în sfârşit; aici a avut loc o bătălie straşnică. Vedeţi şinele astea? Au fost reparate. Ticăloşii de indieni au vrut să jefuiască trenul, dar au fost împiedicaţi de albi. De ogellallaşi e vorba, se vede după tatuajele lor. Şi

aceste ţeste zdrobite — o asemenea lovitură putea s-o dea numai colonelul, Deadly-Gun. Dick Hammerdull a fost şi el aici, precum şi Pitt Holbers. Aici au stat ei, ca de obicei, spate în spate. Se vede după urmele picioarelor lor, care sunt adânc întipărite în pământ. Acolo a ars un foc, dincolo şi-au priponit indienii caii, vedeţi găurile în pământ? Şi aici, veniţi încoace, de aici duc urmele albilor mai departe. Să le urmăm şi noi!

După două ceasuri au ajuns într-adevăr la tabăra albilor, pe care Ben Cunning a supus-o unei minuţioase examinări. Deodată se auzi strigătul său:

— Ia uitaţi-vă, aici doi oameni au fugit şi au fost urmăriţi.

Îşi trase calul după el şi cercetă urmele lăsate pe pământul umed de Heinrich Mertens şi Peter Wolf în timpul fugii lor şi care mai puteau fi recunoscute.

— Ei, aici s-a terminat, aici au fost prinşi cu lasoul şi... domnilor! Au fost doi albi, dar care nu erau urmăriţi de pieile-roşii, ci de trei albi şi un indian. Hi-hi-hi! Aceste urme de picioare le cunosc. Îl las pe primul *grizzly*[1] întâlnit în cale să-mi sfarme ţeasta dacă aici nu au fost colonelul, cu Dick Hammerdull şi Pitt Holbers şi... şi..., chiar şi aşa, nimeni altul decât Winnetou, apaşul!

Ceilalţi rămaseră uluiţi de agerimea şi siguranţa cu care micul vânător trăsese aceste concluzii, cercetând urmele încâlcite şi şterse unele de altele în mai multe rânduri.

— Au fost doi albi care erau urmăriţi de ceilalţi? întrebă crispat Treskow.

— Doi albi, sir, asta e sigur, căci urmele duc aici, unde au stat, cu picioarele îndreptate în afară, în timp ce pieile-roşii calcă cu vârfurile înspre interior. Au înnoptat tot aici. Cred că dimineaţa cei doi au fost legaţi pe cai, fiindcă de aici caii au pornit pereche, unul lângă altul. Cei ce i-au prins au luat caii de căpăstru.

---

[1] Specie de urs cu blană cafenie, mare şi deosebit de agresiv, răspândită în America de Nord, din Alaska până în Mexic (n.t.).

Deşi presupunerile emise de Treskow se apropiau simţitor de realitate, nici unul din cei patru călători nu puteau să-şi explice corect întâmplările. Fiecare îşi dădu cu părerea în fel şi chip, până ce Ben Cunning puse capăt diferitelor interpretări, spunând:

— Au luat direcţia spre *Hide-spot* şi pariez că indienii s-au adunat din nou şi-i urmăresc. Cel mai bun lucru, domnilor, e să rămânem pe urmele lor!

Ceilalţi trei fură de acord cu propunerea călăuzei lor şi porniră în trap în arma lui Ben.

— *Behold*[1], strigă acesta după ce călăriseră abia o jumătate de ceas. Nu am avut eu dreptate? Aici sunt urmele a două cete de oameni care veneau, unii din dreapta şi alţii din stânga. Au călărit făcând înconjurul locului unde s-a dat lupta, ca să găsească direcţia în care au luat-o albii şi aici s-au unit şi au pornit împreună în urmărirea lor. Nisipul păstrează multă vreme urmele, aşa că bănuiesc că au un avans de mai multe zile. Caii noştri, însă, sunt buni, iar ei au răniţi cu ei, ceea ce nu le îngăduie să călărească prea iute. Îi ajungem din urmă încă înainte ca ei să dea de tabăra lui Deadly-Gun.

Porniră înainte, călărind, nu ceasuri, ci zile întregi; şi tot călăuzindu-se după urmele găsite, băgau de seamă că acestea erau din ce în ce mai vizibile, mai proaspete. Ele se pierdeau doar acolo unde dădeau de pietre sau de iarbă moale. Dar Ben Cunning le regăsea în cele din urmă. Aşa au ajuns ei în regiunea unde apele Arkansasului descriu un arc de cerc larg, ocolind munţii Smoky şi unde nenumărate râuleţe îi vin în întâmpinare. Preria vastă trecea tot mai mult de la întinse tufărişuri la păduri seculare cu arbori înalţi. Ben Cunning devenea din ce în ce mai prevăzător, căci urmele se arătau a fi tot mai proaspete şi din spatele oricărui arbore putea să se ivească un indian. Brusc, călăuza micului grup de călăreţi se opri şi începu să cerceteze cu multă luare-aminte

[1] Luaţi aminte! (engleză, n.t.).

pământul acoperit de muşchi catifelat.

— Aici, spuse el, urmele albilor ies din pădure. S-au întâlnit cu indienii fără să fi avut loc o luptă. Uitaţi-vă aici, în acest cerc au stat faţă-n faţă cei doi conducători şi au purtat tratative. Apoi pipa păcii, calumetul, a trecut din om în om. Vedeţi aici, bucăţica asta de iască pe jumătate arsă? Oricum, este o ceată de oameni familiarizaţi cu pădurea, care s-au unit aici cu pieile-roşii ca să descopere tabăra noastră, să o atace şi să-şi împartă prada.

— *Milletonnerres!*[1] exclamă Peter Polter; ce-o să mai intru cu pumnii ăştia ai mei zdraveni în ei, încât albii o să devină roşii şi roşii — albi, de frică! Dacă auzul nu mă înşală, atunci nu mai avem mult de navigat până să aruncăm ancora în tabără. Dar ce facem acolo cu vehiculele noastre cu patru picioare? Sunt sătul de al meu până-n gât. Mă scutură şi mă zgâlţâie dintr-o parte într-alta de mă doare mintea şi simt cum cele două sute treizeci şi opt de oase ale mele îmi alunecă toate în jos, în cizme!

Cunning începu să râdă la auzul acestor văicăreli ale curajosului marinar şi îi răspunse:

— Te cred, master; de fapt stai pe cal de parcă ai fi gata să te transformi într-o clătită. Animalele oricum nu le putem lua cu noi, căci ne-ar încurca. Dar ştiu un loc unde le putem ascunde ca să nu le găsească indienii. Veniţi, domnilor!

Omuleţul o luă spre pădure. După ce străbătură cu multă trudă desişul de arbuşti, au ajuns în cele din urmă într-o poieniţă bine ascunsă privirilor, unde şi-au adăpostit caii. După aceea s-au înapoiat la locul unde părăsiseră urmele.

Au mers după ele cu mare băgare de seamă, păstrând cuţitul de vânătoare şi puşca la îndemână, pentru orice eventualitate.

Brusc, Cunning se opri şi le făcu semn să stea liniştiţi şi atenţi.

---

[1] Mii de tunete (franceză, n.t.).

— Ascultaţi, oameni buni, nu vi s-a părut că se aude fornăitul unui cal?

S-au oprit şi ceilalţi, ascultând cu încordare adânca tăcere a pădurii seculare. Dintr-o latură se auzi un nechezat uşor.

— Ori şi-au instalat tabăra acolo, ori au lăsat numai animalele în urmă, ca să poată înainta mai repede. Dobitoacele dracului, o să ne dea de gol! Trebuie să ne apropiem din direcţia opusă vântului.

Se lăsă la pământ şi începu să se târască, descriind un cerc larg. Ceilalţi îi urmară exemplul. După câtva timp le făcu semn să aibă mare grijă ca să nu facă nici cel mai mic zgomot şi le arătă prin lăstăriş direcţia unui luminiş aflat în faţa lor. Acolo păşteau vreo treizeci de cai, păziţi de doi indieni.

— Domnilor, îi vedeţi pe cei doi ticăloşi? Ce mi-aş mai încerca tăişul cuţitului pe gâtlejul lor, ca să pot goni pe urmă caii în cele patru vânturi! Dar nu se poate. Nu trebuie să ne trădăm prezenţa pentru nimic în lume. Trebuie să ajungem cât se poate de repede în apropierea lor; dar nu pe potecă, ci pe ocolite.

Omuleţul înainta prin desiş cu agilitatea şi silenţioşi unui şarpe. Drumul era teribil de greu. Trecură on seara se apropia, printre arborii înalţi întunericul se lăsa mai repede decât dincolo, în preria deschisă. Era din ce în ce mai greu să ţii direcţia dorită. Cunning ridică capul şi adulmecă aerul, cu nările umflate.

— Miroase a foc şi fum. Şi-au făcut o tabără. Înainte, dar cu atenţie, încet, încet, pentru că acum suntem foarte aproape de ei!

Lăstărişul se rărise, iar arborii uriaşi străpungeau înălţimile ca nişte coloane ale unei catedrale imense, alcătuind cu coroanele lor un acoperiş verde.

Cei patru urmăritori se târau pe burtă de la un copac la altul, căutând acoperire în spatele trunchiurilor groase, până s-au convins că nu au fost observaţi şi că nu există nici un

pericol în imediata lor apropiere.

Aşa au ajuns la marginea unei râpe, lungă, adâncă şi îngustă, aşa cum pot fi adesea găsite în stufoasele păduri seculare. Cunning se apropie cu băgare de seamă şi se aplecă peste marginea râpei. Exact sub el, la o adâncime de vreo cincisprezece metri, ardea un foc în jurul căruia stăteau vreo treizeci de indieni şi nişte albi, în timp ce mai departe, într-o margine, puteau fi zăriţi câţiva oameni legaţi de mâini şi de picioare.

— *At length*[1], am dat de ei! exclamă omuleţul. Şi ei nici nu bănuiesc că de aici, de sus, pot fi atât de bine observaţi, hi-hi-hi! Dar cine or fi cei trei de colo? Apropiaţi-vă puţin, domnilor, de tufişurile alea de ferigi, de acolo le puteţi deosebi feţele!

Ferigile dese se întindeau până spre marginea râpei şi le îngăduiau să stea atât de bine ascunşi, că era imposibil să fie văzuţi.

— Fir'ar să fie! şuşoti Cunning în clipa când privi din nou în jos. Este colonelul, cu Pitt Holbers şi Dick Hammerdull, pe care i-au atacat şi i-au capturat!

— Colonelul? întrebă cârmaciul, strecurându-şi capul printre frunzele de ferigă. *Heavens!*[2] *vraiment* — într-adevăr! Să săr jos, să pun pumnii mei în funcţiune şi să-i scot din bucluc, Ben?

— Mai aşteaptă puţin, bătrâne; să vedem mai întâi ce se întâmplă aici. Nu vezi că nemernicii s-au strâns să ţină sfat cu privire la soarta captivilor? Uite colo, la vânătorul ăla cu barbă neagră, e căpetenia lor; ogellallaşii i se supun lui; se vede treaba că mai-marele lor a pierit acolo, lângă calea ferată. Priviţi! Acum au terminat şi căpetenia lor s-a ridicat în picioare.

Aşa era, cum spunea Cunning. Unul dintre vânătorii albi, care după toate aparenţele făcea pe şeful, se sculase de

[1] În sfârşit (engleză, n.t.).

[2] Cerule! (engleză, n.t.).

lângă foc şi se îndrepta spre prizonieri. Le desfăcu legăturile de la picioare şi le făcu semn să se ridice. După care li se adresă cu un ton poruncitor:

— Sculaţi-vă în picioare şi aflaţi ce s-a hotărât cu privire la soarta voastră!

Cei trei s-au conformat ordinului.

— Dumneata eşti Deadly-Gun, conducătorul vânătorilor care-şi au tabăra ascunsă aici, în pădure?

Cel căruia i se adresase încuviinţă, dând din cap.

— L-ai omorât pe Matto-Sih, căpetenia acestor bravi indieni?

Răspunsul fu acelaşi.

— Se spune că aţi scos din munţi şi aţi adunat mult aur în ascunzătoarea voastră. E adevărat?

— Foarte mult!

— Şi că mai aveţi în ascunzătoarea voastră mai multe mii de blănuri de biber.

— *Well*, master. Sunteţi bine informat.

— Atunci ascultaţi ce-am să vă spun. Pieile-roşii vă cer capetele. Eu li le-am promis, dar ei nu înţeleg destul de bine engleza ca să poată urmări ce spun; de aceea vreau să facem un târg.

— Vorbeşte!

— Dumneata ne conduci în ascunzătoare, ne dai aurul şi pieile, după care sunteţi liberi!

— Asta este tot ce vreţi de la noi?

— Totul! Hotărâţi-vă repede!

— Se pare că ştii prea puţine lucruri despre Deadly-Gun, master, de îmi faci o asemenea propunere prostească. V-aţi întovărăşit cu nişte indieni ticăloşi, pe care îi întreceţi în ticăloşie, numai de dragul aurului meu. Un alb alături de pieile-roşii, împotriva unor albi! Blestemat în veci să vă fie sufletul pentru această faptă netrebnică! Sau mă credeţi atât de tâmpit încât să-mi închipui că ne veţi elibera după ce

puneţi mâna pe ceea ce doriţi?

— Eu îmi respect cuvântul dat şi nu vă permit nici un fel de insulte.

— Asta poate s-o creadă un *greenhorn*, nu eu! Ştiţi foarte bine că mi-aş folosi libertatea ca să vă pun în cătarea puştii şi să vă smulg prada. Împuşcaţi-mă dacă vă lasă inima!

— Poate că Deadly-Gun ştia de ce putea să-şi permită să vorbească cu atâta curaj.

În timp ce vorbea, ochii săi se ridicară spre marginea râpei şi după o scurtă privire, care-i permisese să vadă ce era de văzut, îi cobori din nou; dar un zâmbet aproape imperceptibil i-a fluturat o clipă pe buze.

Această privire nu a scăpat ochilor de poliţist ai lui Treskow. El se uită la rândul său spre punctul unde se opriseră, un moment, ochii colonelului şi avu un tresărit involuntar.

— Ia priviţi dincolo! îi murmură el lui Ben Cunning care stătea tupilat lângă el. Văd capul unui indian!

Cel căruia i se adresase se execută, după care îi şopti:

— *Good lack*, acesta este Winnetou, apaşul! Mi-am închipuit că e şi el împreună cu colonelul. Dar nu a fost prins şi i-a urmărit ca să-i elibereze. Trebuie să-i fac semn.

Duse o frunză la buze şi făcu să se audă ţârâitul unui greier american. Sunetul acesta nu avea cum să atragă atenţia inamicului, căci el poate fi adesea auzit prin prerie. Winnetou aruncă, însă, imediat o privire uimită primprejur, după care dispăru. Şi cei trei vânători captivi auziseră ţârâitul, dar nu se trădară nici prin cea mai mică tresărire a feţei.

— Să tragem? continuă, ridicând din umeri, vânătorul care se pusese în fruntea indienilor atacatori. Eu trebuie să vă predau indienilor şi aceştia vă vor lega la stâlpul de tortură. Aurul şi blănurile voastre le vom obţine oricum. Numai dacă-şi bagă dracul coada n-o să reuşim să dăm de urma oamenilor voştri. Aşa că e cazul să vă vină mintea la cap şi să spuneţi

da!

— Nici nu-mi trece prin gând! Nu primesc viaţa în dar de la un om care îşi atacă fraţii pe la spate şi-i vinde duşmanilor, de la un om care se dă drept nepotul meu, pentru ca apoi să ne atace. Eşti un ticălos, master, ţine minte asta!

— Ţineţi-vă limba, altfel v-o scot eu cu cuţitul, înainte de a vă preda indienilor!

— Dovedeşte că eşti mai bun decât te credeam. Dă-ne armele înapoi şi lasă-ne să luptăm, trei împotriva a treizeci, dacă ai curajul!

— Nu-i nevoie, master, scoatem sufletul din voi şi fără luptă. În ce priveşte epitetul de „ticălos”, despre asta nu mai avem ce discuta! Deci, scurt şi cuprinzător: acceptaţi sau nu oferta mea?

— Nu!

— Voi, ceilalţi, sunteţi de aceeaşi părere?

— Hm! răspunse Dick Hammerdull, cu o privire batjocoritoare licărind în ochişorii lui. Dacă acceptăm ori nu, este cam totuna. Pentru dumneata, oricum, nu iese nimica bun din asta, poţi să mă crezi. Dacă aş avea mâinile libere şi puşca la îndemână, te-ar lua dracu'! Tu ce crezi, Pitt Holbers, bătrâne *coon*?

— Dacă zici tu, Dick, că o să-l ia, răspunse Lunganul, atunci nu am nimic împotrivă!

— *Well done*, răspunse vânătorul cu ochii scânteind de furie. Atunci să vă tragă în ţeapă pieile-roşii şi să vă prăjească cum le-o plăcea!

Bărbosul se duse la indieni ca să le dea seamă de rezultatele tratativelor.

Între timp, la adăpostul tufişurilor de ferigă, se purta pe şoptite o discuţie foarte agitată.

— Deci, acela care vorbeşte acum este colonelul vostru? îl întrebă Thieme pe Ben Cunning.

— Da, sir, unchiul dumneavoastră, dacă e adevărat ce mi-

aţi povestit.

— Este, puteţi să mă credeţi. Seamănă atât de mult cu tatăl meu, că nu mai am nici o îndoială. Şi acum că, în sfârşit, l-am găsit, este pierdut! Nu există nici o speranţă, Ben?

— Ascultaţi, sir, dacă vă închipuiţi că mi-aş putea părăsi colonelul, atunci vă înşelaţi în privinţa mea. Pot conta pe dumneavoastră, domnilor?

Toţi dădură energic din cap a încuviinţare şi doar Peter Polter adăugă:

— Să rămân aici, culcat şi să mor de foame ca o epavă bătrână, dacă nu-l iau pe individul care vorbeşte cu colonelul şi nu-l fac chisăliţă între aceste zece degete. Dar, ia mai scoateţi o dată fotografia aia din raniţă, master detectiv. Focul luminează îndeajuns ca să aruncăm o privire pe ea. Las pe loc să-mi fie găurită chila dacă nemernicul nu are faţa celui din fotografia dumneavoastră!

— Nu am nevoie de fotografie, Peter; el este, l-am recunoscut imediat, răspunse Treskow. Uitaţi-vă, domnule Thieme, la indivizii ăia, nu sunt Mertens şi Létrier?

— Ei sunt! Nu e nici o îndoială; suntem aşa de aproape de ţintă şi acum ne scapă!

— Asta mai rămâne de văzut, sir, îi răspunse Cunning. Colonelul mi-a auzit semnalul şi ştie că ajutorul este pe aproape. Să aibă numai mâinile libere şi o să vedeţi ce-o să mai primească ticăloşii!

În spatele lor se auzi un fâsâit. Statura mlădioasă a apaşului apăru în mijlocul lor.

— Winnetou a auzit greierul şi a recunoscut faţa lui Ben, omul fratelui său alb. O să se strecoare până la râpă şi o să-i dezlege pe prietenii săi. Atunci fraţii mei albi să sară jos, să se arunce asupra ogellallaşilor şi să-l urmeze apoi pe Deadly-Gun în *wigwamul* lui.

Pe cât de neaşteptat se ivise, pe atât de repede pieri din nou în noapte. Cu ochi vigilenţi, prietenii noştri ţineau sub

observaţie tabăra şi se aţineau, pregătiţi să o asalteze.

Mertens se ridică din nou şi odată cu el toţi ceilalţi, albi şi indieni. Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, o făptură trecu ca fulgerul prin tufişurile ce înconjurau tabăra, în direcţia captivilor. Era Winnetou. Din trei tăieturi mâinile le erau liberate. Patru împuşcături se auziră venind de sus în jos şi imediat încă alte patru. Deadly-Gun nu pierdu timp ca să observe cele ce urmaseră; el smulse tomahawkul celui mai apropiat dintre indieni şi se aruncă în grămada duşmanilor, surprinşi şi înspăimântaţi de moarte.

— *Comme on*[1], pe ei, pe ei! tuna vocea sa, în timp ce Winnetou îi secera alături de el pe indieni.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, îl vezi pe individul de colo, pe cel care ţine puşca mea? strigă Dick Hammerdull triumfător. Vino, trebuie să pun mâna pe ea!

Cei doi tovarăşi nedespărţiţi se avântară împreună până ce Grăsanul îşi recuceri arma sa dragă. Peter Polter, cârmaciul, se năpustise cu toată forţa asupra duşmanilor speriaţi. Cu braţele sale de urs, îl apucă pe conducătorul acestora de o pulpă şi de grumaz, îl ridică în aer şi-l trânti de pământ cu o bufnitură teribilă.

— *Bounce*[2], l-am pus jos! Daţi-i înainte, fraţilor, loviţi, împungeţi, la abordaj! Aruncaţi-i peste bord, ca să se înece! Pisaţi-i până-şi dau sufletul! Ura! Ura!

Duşmanii erau de aproape trei ori mai numeroşi, dar din cauza surprizei pierdeau teren văzând cu ochii, înainte de a-şi veni în fire, jumătate din ei se aflau la pământ. Ca şi în noaptea atacului căii ferate, tomahawkul lui Deadly-Gun semăna moartea printre duşmani. Winnetou nu se lăsa nici el mai prejos, iar Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, spate-n spate, secerau neclintiţi, în chiar toiul încăierării. Cârmaciul, ca o fiară dezlănţuită, lovea fără încetare în dreapta şi în stânga,

---

[1] Haideţi (engleză, n.t.).

[2] Buf (engleză, n.t.).

în vreme ce micul Ben Cunning, din poziţia sa bine camuflată, la intrarea în boschete, îi întâmpina cu gloanţe pe cei care încercau să fugă.

De la începutul luptei, Treskow şi Thieme nu-i pierdeau din ochi pe Mertens şi Wolf. Treskow îşi desfăcu de la brâu o curea de rezervă şi îi făcu o buclă.

— Faceţi la fel! îl îndemnă el pe Thieme. Împuşcăturile noastre o să-i zăpăcească. Eu îl iau în primire pe viconte iar dumneata ai grijă de slugă. Înainte ca ea să se poată dezmetici le punem laţul după gât şi-i doborâm, fără cunoştinţă, la pământ.

Propunerea poliţistului se dovedi eficientă. După o luptă scurtă atacanţii erau victorioşi. Mertens, aruncat la pământ de cârmaci, precum şi Wolf, fură legaţi fedeleş. Aproape toţi inamicii erau morţi, numai un alb şi câţiva indieni au reuşit să fugă.

Deadly-Gun nu era omul care să lungească vorba ca să se lămurească cum se produsese salvarea lui miraculoasă, acum când se punea problema exploatării victoriei.

— Înainte, oameni buni, pe ei! strigă el. Să-i prindem! Indienii au paznici la cai, trebuie să-i dăm peste cap. Dar nu e nevoie de toată lumea. O parte din voi rămâneţi aici.

Împreună cu câţiva inşi care îl urmară, colonelul se îndepărtă în grabă. Treskow, Thieme şi cârmaciul rămaseră de pază lângă prizonieri. Se aşezară. Situaţia lor nu era foarte sigură, deoarece indienii fugiţi se puteaţi reîntoarce şi, de la distanţă respectabilă, puteau trage în ei ca să se răzbune. Dar nu se întâmplă nimic, încordaţi, ascultau, scrutând întunericul. Nu discerneau nimic dubios şi primul zgomot care tulbură liniştea ce se lăsase după luptă era unul îmbucurător; din boschete se auzeau trosnete de ramuri rupte: prietenii se întorceau cu caii capturaţi, după ce-i doborâseră pe paznici. Ben Cunning nu-şi uitase propriul cal şi nici pe cei ai camarazilor săi, îi adusese pe toţi cu el.

— Pitt Holbers, bătrâne *coon*, vezi că mi-am recăpătat iar iapa, exclamă fericit Hammerdull.

— Mda, dacă zici tu că văd, n-am nimic împotrivă, dar *by God*[1], nu a lipsit mult ca să se fi terminat cu mine şi cu tine.

— Dacă s-ar fi terminat ori nu, e totuna, dar eu tot aş vrea să ştiu cine sunt oamenii care, împreună cu micul Cunning ne-au... *'sdeath*, nu cumva ăsta nu este altul decât al dracului ăla de cârmaci din Germania, cel care are pumnii ăia mari şi ştie să se bată aşa de cumplit?

— Bineînţeles că eu sunt, bătrâne grăsan! Mă mai cunoşti, ai? M-am întors iar aici cu master Treskow şi master Thieme, pentru că...

— Master Thieme? întrebă precipitat Deadly-Gun. Ah, Peter Polter! Într-adevăr, tu eşti iarăşi! Ce cauţi iar în prerie şi ce este cu master Thieme al tău?

— Iată-l, este cel de colo, colonele, a venit împreună cu domnul Treskow ca să-şi viziteze unchiul.

— Acesta?

Deadly-Gun se dădu un pas înapoi, aruncă o privire lungă, cercetătoare asupra nepotului său, îi întinse apoi ambele braţe şi strigă:

— Acesta nu este un fals, nu! Cunosc aceste trăsături! Heinrich, nepoate, fii binevenit, de o mie de ori binevenit!

Cei doi stătură mult timp îmbrăţişaţi, iar cei de faţă îi înconjurau în tăcere. Într-un târziu colonelul, care, când era vorba de el, nu ştia ce-i frica, datorită prezenţei rudei sale redeveni conştient de primejdia ce-i păştea. Se desprinse din îmbrăţişare şi ordonă:

— Nu e acum momentul pentru întrebări şi răspunsuri. Sus! Spre *Hide-spot;* nu e departe. Acolo o să putem sărbători revederea şi totodată salvarea noastră, să ne îngrijim rănile.

Luară caii de căpăstru, fiecare cât de mulţi putea, ca să nu rămână vreunul fără stăpân. Păşeau prin întuneric, la început

[1] Pe Dumnezeul meu (engleză, n.t.).

printre trunchiurile uriaşe, sub acoperişul des al coroanelor. Apoi ajunseră printre sfărâmături de stâncă, ce formau un adevărat labirint prin care, chiar în plină zi, nu se putea descurca decât cel ce îl cunoştea bine. În sfârşit ajunseră la un mic lac ce se scurgea într-un fel de cazan stâncos care găzduia tabăra ascunsă a obştii trapperilor şi căutătorilor de aur, a cărei căpetenie era colonelul. Aici ardeau mai multe focuri şi în jurul lor stăteau westmanii din ceata lui Deadly-Gun.

6. Capitolul VI - Conspiraţia

Există febre a căror apariţie nu se datorează unor microbi din cei menţionaţi în agendele medicale, dar care sunt tot atât de năprasnice şi molipsitoare ca şi molimele ce se răspândesc din om în om şi pot duce la decimarea unor întregi localităţi sau comunităţi naţionale. Ele îşi au originea în afara organismului uman, în relaţiile politice, religioase şi altele asemănătoare, care pun stăpânire pe fantezia naţiunilor. Ele contaminează până şi cea mai liniştită ambianţă cu tensiuni pătimaşe care izbucnesc vulcanic şi produc în jurul lor o stare de nebunie cvasipalpabilă, cedând teren numai încetul cu încetul în faţa ordinii şi normalităţii.

Asemenea febre s-au putut declanşa în toate timpurile şi locurile. Cel mai adesea ideea unui câştig a fost aceea care a declanşat o stare de excitaţie accentuată, atât a individului, cât şi a colectivităţii. Ea a scos la iveală forţe brute capabile să promoveze şi să susţină eforturi uriaşe. Să ne gândim, de pildă, la California! Era un teritoriu populat cu un număr redus de locuitori, când un om norocos a descoperit că în râpele şi văile râurilor ei se găseşte o bogăţie inestimabilă — aurul. Ştirea a făcut, cu viteza fulgerului, înconjurul pământului şi în

scurtă vreme ţinutul mişuna de aventurieri veniţi de pretutindeni, dând buzna să descuie Sesamul în care, de milioane de ani, zăceau nebănuite comori strălucitoare. Apărură ca din pământ tabere de corturi şi barăci, nenumărate aşezări crescură ca ciupercile după ploaie şi, acolo unde se dovediră bine plasate, deveniră în intervale de timp incredibil de scurte, oraşe cu sute de mii de locuitori.

Unul din aceste oraşe este San Francisco, regele Ţării Aurului şi al Oceanului Pacific.

În zilele noastre, cine stă pe chei, în portul din Frisco şi priveşte furnicarul de oameni în continuă agitaţie, cine vede străzile lungi şi largi, pieţele imense, splendidele clădiri şi palate, în vitrinele cărora se îngrămădeşte tot ce poate face aurul şi tot ce se poate obţine cu aur, acela cu greu îşi poate închipui începuturile extrem de sărăcăcioase ale metropolei metalului lucitor.

Şi, aşa cum valurile oceanului cresc şi descresc în port, cum mulţimea de oameni, multicoloră şi pestriţă, de pe străzi, din pieţe şi clădirile publice, se împinge şi se ciocneşte fără răgaz, aşa creşte şi scade norocul oscilant, aşa împinge şi destinul neiertător mingea numită om, spre un loc aparent sigur, pentru ca, în clipa următoare, să-l coboare în abis, unde mişună „paraziţii societăţii”. Cel care, până mai ieri, era un milionar adulat şi invidiat, se poate pomeni mâine, pornind cu târnăcopul, sapa şi puşca pe umăr, în căutarea aurului ca să recâştige bogăţia pierdută. Aceşti oameni, cu origini dubioase, devin peste noapte efemere stele în societate, dar strălucirea lor poate păli subit, întocmai cum se sfârşeşte un joc aventuros al cărui rezultat depinde numai de felul în care cad zarurile.

Pe ruta de la Acapulco la San Francisco naviga o corabie cu pânze. Era un velier cu trei catarge, zvelt şi armonios construit, care sub vergă şi în spate, la pupă, purta înscris cu litere de aur numele „l'Horrible”. Îmbrăcămintea echipajului

vădea apartenenţa navei la marina de război a Statelor Unite deşi, după câteva detalii de construcţie şi echipament, se putea presupune că nu a fost iniţial construită pentru acest scop.

În clipa când începe această poveste, comandantul ei stătea pe puntea de cart şi privea spre sarturi[1], unde era cocoţat un marinar care scruta zarea cu o lunetă.

— Ei, James, l-ai prins? întrebă el.

— Ah, căpitane, navighează exact în dreptul lentilelor, răspunse cel întrebat, arătând cu mâna în direcţia vântului.

I se adresa comandantului cu titlul de căpitan, deşi acesta purta doar însemnele de locotenent de marină. Dar acordarea unui grad în plus nu poate supăra pe nimeni, mai cu seamă dacă cel în cauză îl şi merită.

— Ce curs ţine?

— Se ţine pe urma noastră, master. Cred că urcă dinspre Guayaquil sau Lima; s-ar putea chiar din Valparaiso, fiindcă vine mai dinspre vest decât noi.

— Ce fel de navă e?

— Încă nu pot să spun, sir. Să-i lăsăm să se mai apropie.

— Crezi că asta o să facă?

— Precis, căpitane!

— Nu prea-mi vine să cred, veni răspunsul. Aş fi curios să văd nava în stare să o întreacă pe „l'Horrible”!

— Mde, zise omul, coborând de pe şarturi. Şi adăugă, predându-i locotenentului luneta: cunosc una care ar reuşi.

— Care?

— ”Swallow”[2], sir.

— Da, aceea da; dar alta nu! Dar ce să caute „Swallow” pe aici?

— Nu ştiu, căpitane, însă nava asta din spatele nostru cu siguranţă că nu transportă heringi din Boston. E un cliper mic

---

[1] Parâmă destinată să fixeze catargul în borduri (n.t.).

[2] *Swallow* înseamnă în engleză *rândunică* (n.t.).

şi rapid. Dacă ar fi mai mare ar trebui ca de la această distanţă să o vedem mai bine. Iar „Swallow” este un cliper.

— *Well*, vom vedea! hotărî locotenentul, ducându-se cu luneta înspre cârmă.

— O corabie la orizont? întrebă cârmaciul.

— Da, în spatele nostru.

— Nu vreţi să mai puneţi o pânză?

— Nu e nevoie, spuse comandantul, privind prin lunetă. Este o corabie cu pânze excepţională, o să ne ajungă din urmă.

— Eh, sir, aş vrea s-o văd şi pe asta!

— Şi totuşi aşa va fi, sună răspunsul în care se simţea o undă de mândrie marinărească jignită. Înaintează în forţă! Priveşte, marinare, acum câteva minute abia puteam să-l identificăm de pe gabie, iar acum îl vedem de pe punte.

— Să mai reduc ceva din vânt?

— Nu, vreau să văd de cât timp are nevoie ca să ajungă să navigheze cot la cot cu noi. Dacă e un american, acest lucru m-ar bucura, dar dacă este un altul, mai degrabă îl dau dracului.

Nu dură mult şi vârfurile catargelor, apoi şi corpul zvelt al navei străine putură fi văzute cu ochiul liber.

— Este un cliper cu tachelajul de goeletă, spuse marinarul; o goeletă cu trei catarge, exact ca „l'Horrible” a noastră.

— *Yes*. O navă splendidă, pe toţi dracii! Ia uite cum aleargă înclinată cu toate pânzele în faţa vântului. Cel care o comandă se pare că nu se teme de un vânt mai puternic ca de obicei. Acum văd că se pregăteşte să pună velele mici, aşa că goeleta ridică cârma şi dansează aproape numai pe provă!

— Un tip curajos, sir. Dar dacă vine o rafală puternică de vânt din direcţia opusă, culcă goeleta pe mare, aşa cum sunt eu marinar şi mă cheamă Perkins. Omul ăsta navighează puţin prea îndrăzneţ.

— Nu vezi că pânzele nu sunt legate, ci numai fixate? Cum

suflă un vânt mai puternic sunt lăsate libere!

— Acum ridică pavilionul. Într-adevăr e american! Vedeţi stelele şi dungile? De-a dreptul înghite valurile, în cinci minute va fi lângă noi.

— Înghite valurile, da, asta e expresia cea mai potrivită. *By God!* Modelul ăsta de navă are câte şase lucarne de tunuri pe fiecare latură, un tun rotativ pe puntea de sus şi ceva asemănător în faţa cârmei. O poţi recunoaşte acum, cârmaciule?

— Încă nu sunt absolut sigur; dar dacă nu mă înşel este „Swallow”. Am urcat odată pe ea la Hoboken şi am cercetat-o cu atenţie, bucată cu bucată.

— Cine o comanda pe atunci?

— I-am uitat numele, sir; era un bătrân lup de mare, cu un nas roşu-vânăt care arăta o puternică înclinaţie spre brandy. Dar pe cârmaci l-am cunoscut bine; se numea Peter Polter; era originar din Germania de dincolo de Ocean şi era un tânăr umblat, pe care te puteai bizui. Aveţi acum nava destul de aproape în lunetă?

— Da. Este într-adevăr „Swallow”. Ţine cu una sau două linii mai înspre vânt, se pare că vor să ne spună ceva.

Se întoarse pe puntea de cart şi strigă:

— Măi băieţi, la odgoane!

Băieţii săriră şi puseră mâna pe frânghii.

— Băiete, tu, de colo, ridică pavilionul!

Steagul cu stele şi dungi se ridică în aer.

— Ţineţi la capă, să încetinim!

Ordinele erau executate cu precizie.

— Comandant de tun!

Cel desemnat păşi lângă tunul său.

— Lasă să cadă. Foc!

Pânzele căzură şi concomitent se auzi bubuitul obezului slobozit din ţeava tunului.

— Atenţiune, marinari; lasă vântul gol!

Cârmaciul execută ordinul şi, în aceeaşi clipă, cuminimum de pânze pe vergi, „l'Horrible” se întoarse într-o parte pentru a aştepta pe „Swallow”.

Şi de pe bordul acesteia se auzi o bubuitură de tun. Corabia se apropia uimitor de repede, aproape în zbor. Sub verga ei îşi desfăşura aripile aurite o pasăre sculptată în lemn. Numele înscris pe pupa nu mai putea fi acum văzut. Briza uşoară umfla din plin greementul. Aplecată într-o parte, aluneca pe suprafaţa mării cu o siguranţă şi o eleganţă care făceau cinste numelui ei. Vela triunghiulară a focului se afla la acelaşi nivel cu flamura de la pupă a lui „l'Horrible”, când se auzi vocea comandantului care stătea în faţă, pe puntea goeletei.

— Ei, prieteni!

Simultan, pânzele căzură cu zgomot surd, nava urcă pe val cu partea dinainte, se ridică din poziţia înclinată, se balansa o dată, scurt, pe cealaltă parte şi se îndreptă apoi, mândră şi puternică, peste valurile îmblânzite.

— Ahoi, ce fel de navă sunteţi? întrebă, ducând mâna pâlnie la gură, comandantul de pe „l'Horrible”.

El ştia, de fapt, foarte bine ce fel de navă se afla în faţa sa, trebuia însă să se conformeze uzanţelor.

— ”Swallow”, locotenent Walpole, din New York: direct din New Orleans, în jurul Capului Horn. Şi dumneavoastră?

— ”L'Horrible”, locotent Jenner, din Boston; pentru patrulare în aceste ape, sir.

— Îmi face plăcere, sir. Am să vă predau ceva. Să vin cu şalupa la dumneavoastră sau îmi permiteţi să mă aşez copastie-n copastie, lângă dumneavoastră?

— Încercaţi, dacă speraţi să reuşiţi această manevră, locotenente!

— Ei, „Swallow” reuşeşte să facă lucruri şi mai grele!

Se răsuci şi făcu semn către ai săi. „Swallow” se întoarse uşor, descrise un arc scurt şi se aşeză atât de aproape de-a

lungul celeilalte nave, că echipajul acesteia putea să apuce şarturile. O asemenea manevră, cu vântul care bătea şi cu siguranţa cu care fusese dusă la bun sfârşit, nu putea fi executată decât de către un om curajos şi priceput.

În timp ce navele se balansau pe o pereche de valuri vecine, Max Walpole, dintr-o săritură, se şi afla lângă locotenentul Jenner.

— Am ordinul să vă predau, sir, această depeşă sigilată, spuse el, în timp ce îşi dădeau mâna amical.

— A, da. Nu aţi vrea să coborâţi cu mine în cabină? E cazul, cred, să luaţi o înghiţitură de băutură pe „l'Horrible”.

— Îmi pare rău, dar nu am timp, locotenente. Dar aş putea să fac acest lucru aici, pe punte.

Jenner dădu ordinul cuvenit, după care deschise plicul.

— Ştiţi ce conţine depeşa? întrebă el.

— Nu, dar pot să-mi închipui.

— Trebuie imediat să mă îndrept spre San Francisco, unde, de fapt, mă şi duceam. Trebuie să vă comunic lucrul acesta.

— *Well*, atunci vă rog să comunicaţi conţinutul acestei depeşe căpitanilor de nave ale Uniunii care ancorează acolo. Aţi aflat, desigur, că Sudul a pierdut partida?

— Am auzit despre asta, deşi patrulez de puţină vreme la această latitudine. O să mai avem totuşi de furcă, nu glumă. Nu-i aşa?

— Aşa cred şi eu, fiindcă Sudul mai este încă destul de puternic, fiind în posesia unor porturi sigure şi a unor însemnate mijloace. Lupta o să fie grea şi vor fi necesare eforturi excepţionale pentru a-i înfrânge definitiv. Sper să ne găsim, cot la cot, împotriva duşmanului.

— M-aş bucura, master, m-aş bucura din inimă. Cu o navă ca „Swallow” îi venim de hac inamicului. Încotro vă îndreptaţi acum?

— Tot spre San Francisco, unde voi primi noi ordine

înainte de asta, însă, mai trebuie să patrulez pe ruta japoneză. *Farewell*, „l'Horrible”!

— *Farewell*, „Swallow”!

Cei doi comandanţi îşi goliră paharele, apoi Walpole sări înapoi pe puntea navei sale. „Swallow” se îndepărtă de „l'Horrible”, ridică din nou pânzele, luă vântul din plin şi zbură, în uralele puternice ale celor două echipaje. Pe cât de repede se ivise dinspre sud-vest, pe atât de iute se topi corabia în orizontul vestic, înroşit de soarele ce apunea; de parcă o zână fermecată ieşise din valuri ca să salute nava singuratică, apoi se întorsese în împărăţia ei umedă şi misterioasă.

Şi „l'Horrible” îşi ridicase acum toate pânzele ca să-şi reia, cu viteză sporită, călătoria întreruptă. După câteva zile de navigaţie, numărul corăbiilor pe care le întâlnea pe ruta sa era tot mai mare. În cele din urmă cobori ancora în rada „regelui aurului”.

Odată ajunşi aici, Jenner lăsă treburile legate de poliţie şi de administraţia portuară în seama cârmaciului său şi se duse de îndată la bordul unui crucişător ancorat alături de „l'Horrible”. Căpitanului acestuia îi era destinată una din depeşele ce-i fuseseră încredinţate. Celelalte nave care i-au fost indicate trebuia mai întâi să le caute sau se aflau pe mare, în scurte misiuni.

Căpitanul recepţionă depeşa şi-l conduse în cabina sa, unde stătură la nişte taclale marinăreşti.

— Va fi nevoie să mai rămâneţi un timp aici, îşi dădu cu părerea căpitanul crucişătorului, la despărţire. Aveţi cunoştinţe în oraş?

— Din păcate, nu. O să trebuiască să mă mulţumesc cu restaurantele şi hotelurile de pe aici.

— Atunci, permiteţi-mi să vă pun la dispoziţie relaţiile mele.

— Primesc cu plăcere şi recunoştinţă.

— Cunosc, de pildă, o distinsă doamnă, care a închiriat un etaj întreg al uneia din cele mai elegante clădiri din oraş. Este văduva unui plantator din Martinica. Se numeşte doamna de Boulettre şi face parte din acele femei care rămân veşnic tinere şi a căror vârstă nu poate fi precizată niciodată, fiindcă educaţia aleasă, spiritul vioi şi amabilitatea desăvârşită anulează efectul anilor. Ţine casă mare şi pare să fie fantastic de bogată. Primeşte oaspeţi numai din aristocraţia spiritului, a banului şi a puterii politice. Este deosebit de simpatică. A întreprins lungi călătorii pe mare şi şi-a însuşit cunoştinţe privind profesia noastră, pentru care ar putea s-o invidieze şi un veritabil lup de mare.

— Atunci sunt chiar curios să-i fac cunoştinţa.

— Am să vă ofer chiar azi prilejul. Sunt invitat la dânsa astă-seară; vreţi să mă însoţiţi?

— Desigur, căpitane.

— Bine. Am să vă prezint şi după aceea o să vedeţi că vă veţi simţi la fel de degajat ca şi la bordul navei dumneavoastră. De altfel, trebuie să vă spun că este o navă splendidă, locotenente şi vă felicit sincer pentru că aţi primit comanda ei. Manevra de acostare a fost perfectă şi s-a desfăşurat cu mare precizie, lăsarea ancorei şi coborârea pânzelor executându-se într-o clipă, înainte de a fi în posesia Statelor Unite, nava dumneavoastră nu a aparţinut englezilor?

— Ba da. Acum câtăva vreme era cea mai temută corabie de piraţi între Groenlanda şi cele două capuri sudice. Nu aţi auzit niciodată de căpitanul Caiman?

— Cum să nu fi auzit? Poate chiar mai mult decât dumneavoastră. Numai că nu mi-am dat seama imediat de unde îmi este cunoscut numele de „l'Horrible”. Acum însă îmi aduc aminte. Nava a fost surprinsă cu un transport de sclavi negri şi, pe acest temei, capturată. Echipajul a fost spânzurat de vergi, iar căpitanul Caiman... de fapt, ce s-a întâmplat cu

el?

— Nu era la bord, cel puţin aşa s-a spus. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre acest pirat. Or întâmplarea i-a fost învăţătură de minte, ori a fost totuşi la bord şi a fost ucis în timpul luptei sau spânzurat ca şi ceilalţi membri de rând ai echipajului.

— Ar fi meritat-o! Atunci, pe diseară la doamna Boulettre. Să vin să vă iau, locotenente?

— Îmi faceţi o deosebită onoare.

— Ei, o să vă rog numai să-mi îngăduiţi să vizitez mai în amănunt nava dumneavoastră, înainte de a vâsli spre ţărm.

În timpul când cei doi comandanţi purtau această conversaţie, de-a lungul cheiului trecea agale un bărbat, cu aerul unui om degajat. Era de statură mijlocie, zvelt şi era îmbrăcat ca un *digger*[1] care vine direct din mină cu intenţia să se vânture puţin prin oraş şi să se odihnească după munca obositoare a profesiei sale. O pălărie cu boruri largi, cam mototolită, îi ascundea trăsăturile, fără însă să poată masca cicatricea mare, urâtă, care-i brăzda faţa de la ureche până la nas, de-a curmezişul obrazului.

Cine-l privea îşi întorcea cu groază ochii de la această înfăţişare oribilă. Omul era conştient de impresia pe care o făcea, dar nu părea afectat, iar calmul său aparent nu era tulburat de exclamaţiile ocazionale pe care le stârnea chipul său.

La un moment dat se opri şi privi spre chei.

— A mai ancorat unul, murmură el. O corabie cu pânze construită ca lumea, după cât se pare. Numai dacă...

Se opri brusc din monologul său şi-şi puse mâna pavăză deasupra ochilor pentru a vedea mai bine. „*Sacré nom de Dieu*”[2]... asta e, de, asta e „l'Horrible”! În sfârşit o revăd din nou şi... totuşi, se află prea departe de ţărm, s-ar putea să mă

---

[1] Căutător de aur (engleză, n.t.).

[2] Fir-ar să fie! (franceză, n.t.).

înşel. Trebuie să mă conving!

Cobori câteva trepte în faţa cărora staţionau mai multe bărci şi sări într-una din ele.

— Încotro? întrebă proprietarul care stătea întins la soare pe bancheta din dreptul vâslelor.

Clientul arătă spre larg şi răspunse scurt:

— La plimbare.

— Cât timp?

— Cât mi-o plăcea.

— Puteţi plăti?

Barcagiul îl cerceta pe client cu o privire nu prea încrezătoare.

— După plimbare, cu bani buni, înainte — cu pumni buni. Alege!

— Mm, mm, mârâi proprietarul bărcii, vizibil intimidat de privirea ameninţătoare care ţâşnea din ochii întunecaţi ai străinului. „Băgaţi-vă cele zece degete unde vă place, dar nu în ochii mei. Ştiţi să umblaţi cu cârma?”

O scurtă înclinare a capului fu singurul răspuns al străinului, după care barca fu dezlegată şi îşi căută drumul în larg prin mulţimea de ambarcaţiuni aflate primprejur.

Străinul se pricepea să stea la cârmă ca oricare marinar, asta a observat barcagiul după primele vâslituri. Dar nu lăsa să se ghicească ţinta pe care o urmărea de fapt; a înconjurat, descriind un cerc larg, crucişătorul şi „l'Horrible”, apoi a condus ambarcaţiunea înapoi, la locul de unde o luase. Plăti într-un fel pe care nu ţi l-ai fi putut închipui, judecând după înfăţişarea sa.

— Ea este, oftă el uşurat, în timp ce urca treptele. Acum trebuie să dispară fără urmă şi cât mai repede doamna de Boulettre, ca şi atunci Miss Amiral. Şi acum, la tavernă!

Îşi îndreptă paşii spre un cartier al oraşului, unde indivizii cei mai sordizi duc o viaţă de mizerie şi adeseori de crimă. Între timp trebui să treacă printr-un labirint de ulicioare şi

străzi, străjuite de case ce cu greu justificau un astfel de nume. Cartierul pustiu pe care îl străbătea, plin de gropi şi hârtoape, constituia o zona unde puteai să-ţi frângi uşor gâtul, mai ales în timpul nopţii, iar colibele, barăcile şi corturile ce-l populau îl făceau să semene mai degrabă cu un sălaş de ţigani decât cu un sector al unei administraţii orăşeneşti ordonate, în care braţul puternic al poliţiei elimină orice element dăunător sau dubios, ori măcar îşi îndeplineşte obligaţia de a-l ţine sub o strictă observaţie.

În cele din urmă omul nostru se opri în faţa unei clădiri lunguieţe, ridicată din scânduri şi deasupra intrării căreia se afla o inscripţie scrisă cu creta: „Tavern of fine brandy”[1]. În faţa acestor cuvinte şi după ele era desenată, pe lemnăria crăpată, tot cu creta, câte o sticlă de rachiu.

Străinul intră în tavernă.

Încăperea lungă era plină de clienţi care, după înfăţişare, nu păreau a face parte din societatea despre care se spune că este *gentlemanlike*[2]. O duhoare de alcool şi tutun te izbea, ca un pumn în piept, de cum cutezai să păşeşti înăuntru, iar zgomotul tare domnea părea să iasă mai degrabă din gâtleje de animale decât de oameni.

Omul cu cicatricea nu părea să fie stingherit de aceste aspecte neplăcute. Înaintă spre tejghea şi se adresă cârciumarului care trona în spatele ei:

— Tom lunganul, este aici, master?

Cel întrebat îl scrută cu o privire bănuitoare şi-i răspunse, nu tocmai prietenos:

— De ce?

— Pentru că vreau să vorbesc eu el.

— Cine este Tom lunganul?

— Ei, asta-i! Nu te juca de-a v-aţi-ascunselea! Îl cunoşti tot atât de bine ca şi mine; el mi-a cerut să vin aici.

---

[1] Taverna rachiului bun (engleză, n.t.).

[2] Cavalerească (engleză, n.t.).

— Cine sunteţi?

— Asta nu te interesează, ce dracu'! Nici cu nu te-am întrebat de registrul de naşteri în care numele dumitale s-ar putea să fie trecut!

— Ehei, dacă mă luaţi aşa, puteţi aştepta mult şi bine până să primiţi un răspuns. Mai degrabă puteţi primi un pumn, ba chiar doi.

— Despre asta mai putem sta de vorbă. Dar vreau să-ţi spun că dacă nu mă laşi să-i vorbesc, Tom lunganul o să ţi-o plătească.

— Da? Ei bine, am să mă fac că-l cunosc, mă înţelegeţi, sir? Dacă într-adevăr v-a cerut să veniţi la ei, atunci, de bună seamă, v-a spus şi un cuvânt, un cuvinţel, fără de care nu puteţi ajunge până la el.

— Da, asta mi-a spus. Ascultă!

Străinul se aplecă şi-i şopti cârciumarului ceva la ureche. Acesta dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, acum pot avea încredere în dumneavoastră. Tom nu este încă aici. Este tocmai ora când o patrulă a poliţiei dă o raită printre clienţii mei. După ce trece, fac un semn şi apare şi Tom. Până atunci, luaţi loc!

— Dar nu aici, master. Mi-a spus Tom că aveţi o cămăruţă unde putem sta de vorbă nestingheriţi de priviri străine.

— Există şi aşa ceva, dar nu e pentru oricine.

— Nu e pentru oricine? Dar pentru cine e?

— Dacă e nevoie să vă spun, atunci înseamnă că sub pălăria dumneavoastră e o mare tulbureală!

— Chiar aşa de mare cum îţi închipui dumneata, nu cred că e!

Scoase o monedă de aur şi i-o împinse sub nas patronului, care o înhaţă imediat.

— Bine! Se pare că lucrurile nu stau cu dumneavoastră atât de rău pe cât mi-am închipuit. Dar ştiţi că atunci când vrei să faci plăcere cuiva, ţii copoii la distanţă de el. În

asemenea situaţii, primează interesul celui pe care vrei să-l protejezi. Vreţi să beţi ceva?

— Un pahar cu vin.

— Vin? Dar unde vă credeţi? Ce să fac aici cu o asemenea băutură nepricopsită? Vă aduc o sticlă cu brandy, cum se cuvine şi cum e obiceiul pe aici. Poftim, iată şi un pahar. Acum aşezaţi-vă în spatele sobei de colo. Imediat lângă ea e o uşă pe care, de aici, nu o poate zări nimeni. Am s-o las întredeschisă şi cu prima ocazie, când nu se uită nimeni la dumneavoastră, treceţi în încăperea de dincolo de ea.

— Aşa am să fac.

— Acum nu e nimeni în cămăruţă, dar în curând încep să vină clienţii şi vă sfătuiesc să nu-i deranjaţi. Sunt băieţi iuţi la mânie, la care vorba şi ascuţişul cuţitului nu se află departe una de alta.

Lucrurile s-au petrecut precum le-a descris patronul şi în curând străinul şedea în cămăruţa cea dosnică. Acolo se aflau numai două mese şi poate o jumătate de duzină de scaune care acum erau neocupate. Dar, după cum îl prevenise patronul, în curând apărură, furişându-se unul după altul, oaspeţii. Felul în care intrau şi se aşezau denota faptul că erau obişnuiţi să se întâlnească aici, în intimitate. Nu se salutau şi îşi aruncau doar reciproc câte o scurtă privire cercetătoare. Altminteri, nu-şi acordau nici un fel de atenţie, iar discuţiile se purtau pe un ton înăbuşit şi atât de nepăsător, de parcă n-ar fi fost de faţă nici un străin. Toţi păreau să fie oameni ai mării, cel puţin din caracterul discuţiilor care erau împestriţate cu termeni marinăreşti şi vădind că cei prezenţi sunt la curent cu toate întâmplările petrecute pe mare în trecutul apropiat. Se discuta, de asemenea, despre navele aflate în port sau în radă.

— Ştiţi că, întrebă unul, „l'Horrible” a ancorat?

— O, „l'Horrible”, vasul pirat de odinioară?

— Da, comandat de locotenentul Jenner. Un vas splendid,

incomparabil în ce priveşte construcţia şi echipamentul. Căpitanul Caiman a dovedit-o.

— E păcat că bietul de el a trebuit să sfârşească în ştreang! Sau poate că..., cine ştie?!

— Mare păcat! Se pricepea să scoată ceva din nava aia şi din băieţii săi!

— El poate mai puţin, dar avea un meşter de vele excepţional şi care, de fapt, comanda nava.

— Am auzit şi despre asta ceva. Se pare că individul era, de fapt, o muiere, un adevărat diavol. Lucrul mi se pare demn de crezare, fiindcă dacă un drac vrea să se răsfeţe, apoi îşi găseşte sălaş într-o femeie.

— Aşa e! spuse un al treilea. Era o muiere şi i se spunea Miss Amiral, ştiu precis. Se zice că era fata unui bătrân lup de mare, care o lua cu el în toate călătoriile sale. Datorită acestui lucru căpătase trăsături bărbăteşti şi se simţea bine numai pe apă. Cu timpul a ajuns să se priceapă să comande o corabie mai bine decât mulţi căpitani experimentaţi. Toţi marinarii ştiu că au existat asemenea femei şi că poate mai există şi în zilele noastre. Cine vrea să ştie mai multe să-l întrebe pe Tom lunganul. El poate să spună, fiindcă ştrengarul a călătorit o dată, cred, cu căpitanul Caiman şi cunoaşte mai bine „l'Horrible” decât vrea să recunoască.

— Tot ce se poate. Şi dacă ar fi adevărat nici nu-mi trece prin minte să i-o iau în nume de rău; pentru că viaţa de câine pe care o duci pe o nenorocită de corabie comercială nu se compară cu cea pe care o ai pe un vas corsar de nădejde cum este „l'Horrible”. Nu spun mai mult, dar voi aţi înţeles ce vreau să zic!

— Haida de! Ieşi cu ce ştii! Sau, dacă ţi-e teamă, atunci o spun eu: dacă ar mat fi trăit căpitanul Caiman şi „l'Horrible” i-ar mai aparţine, pe loc m-aş îmbarca la bordul ei! Mă auziţi? Şi cred că-mi daţi dreptate!

În acea clipă uşa se deschise din nou şi intră un om pe care

toţi îl salutară ca pe o veche cunoştinţă.

— Tom lunganul! Vino aici, bătrâne *swalker* şi fixează-te pe scaunul ăsta! Ştii că vorbeam chiar despre tine?

— Da, despre tine şi despre „l'Horrible”, confirmă un altul.

— Lăsaţi-o pe „l'Horrible” acolo unde e, pe mare, bătrâni şobolani palavragii, răspunse el, aşezându-se şi făcând cu ochiul omului cu cicatricea, fără ca ceilalţi să bage de seamă. De ce vă interesează corabia aia?

— Pe noi nu, dar pe tine în mod sigur. Credem că tu o cunoşti mai bine decât noi; nu ai poposit cândva pe puntea ei?

— Nu zic nici da, nici ba. Dar s-ar putea să fi fost. Sunt câteva duzini de corăbii drăguţe pe care le-a cunoscut Tom şi cine ar putea să aibă ceva împotrivă dacă „l'Horrible” ar fi printre ele?

— Nimeni. Dar ia spune, este adevărat că maestrul de vele al corsarului era o muiere?

— Din câte am auzit, e adevărat.

— Păi atunci trebuie să fi fost mare harababură pe corabie!

— Cum aşa?

— Păi dacă o muiere e la comanda unei nave, nu aş vrea să fiu şi eu pe acolo. Cred că tocmai asta şi nicidecum alta este pricina pentru care „l'Horrible” a fost capturată.

— Credeţi că...? se auzi vocea străinului cu cicatricea.

— Da, cred! Sau aveţi cumva ceva împotrivă?

— Nu vă priveşte dacă am ceva împotrivă. Vroiam doar să ştiu dacă aşa credeţi într-adevăr.

— Nu mă priveşte? Cum să nu mă privească atunci când un străin se amestecă în vorba mea. Ţine-ţi limba, că de nu, îţi dau una peste bot de-o să-ţi aduni dinţii de pe podea.

— Chiar aşa?

— Ce? Cum? Acuşi o încasezi!

Dintr-un pas se afla în faţa bărbatului subţirel, mai scund

cu un cap decât el. Se pregătea tocmai să-i aplice o lovitură care în mod sigur nu avea să fie o dezmierdare. În aceeaşi clipă, însă, fu ridicat şi trântit la pământ cu o asemenea furie, încât cu greu se putu dezmetici.

Imediat sări să răzbune ruşinoasa înfrângere a camaradului său un altul ce se afla cel mai aproape de el. Avu aceeaşi soartă. Cu o supleţe felină, adversarul său eschivase lovitura ce-i fusese destinată, îl înşfacă şi aruncă de bubui podeaua.

Tocmai voia să-l urmeze un al treilea, când Tom lunganul se băgă între ei.

— Stop! strigă el, prinzându-l de mână şi reţinându-l. Nu face prostii, bătrâne! Cu ăsta nu te poţi pune şi nici alţi zece ca tine.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta!

— Încearcă, dacă aşa ţi-e voia; dar părerea mea este că-l veţi onora pe un ofiţer de pe „l'Horrible”.

— De pe „l'Horrible”?

Ceilalţi doi, care tocmai se ridicaseră de pe jos şi se pregăteau să sară din nou la bătaie, interveniră şi ei surprinşi:

— De pe care „l'Horrible”? Cea de acum sau cea de odinioară?

— Bineînţeles că de pe cea de odinioară. Sau vă închipuiţi cumva că un căpşor de ofiţer de marină al Statelor Unite îndrăzneşte să se arate pe aici, în cabina noastră?

— E adevărat?

Omul cu cicatricea încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului, spunând:

— S-ar putea să fie adevărat, oameni buni! Tom lunganul mă cunoaşte de ceva mai multă vreme, de pe când amândoi goneam cu aceeaşi navă, făcând o droaie de minuna împreună.

— Aşa? Atunci altfel stau lucrurile; dacă-i aşa, atunci sunteţi în siguranţă la noi şi n-o să mai aveţi de-a face cu pumnii noştri.

— Ce să-ţi spun! se auzi răspunsul dispreţuitor. De pumnii voştri nu mi-e teamă. Totuşi, gândesc că sunteţi oameni de ispravă, aşa că hai să ne împăcăm. Iată, mă aşez alături de voi şi s-o lăsăm baltă.

— S-o lăsaţi baltă! Cred că cearta nu a pornit de la noi, ci de la dumneavoastră. Ca străin, n-aveaţi ce vă băga în discuţia noastră.

— Mde, s-ar putea să aveţi ceva dreptate, dar eu sunt obişnuit să-mi pun oamenii la probă înainte de a bate palma cu ei.

— Oamenii dumneavoastră? se miră careva.

— Să-i puneţi la probă? zise un altul.

— Să bateţi palma? grăi cel de-al treilea.

— Chiar aşa! N-aţi spus adineauri că aţi vrea să fiţi pe „l'Horrible”?

— Asta a fost, aşa, o vorbă. Vă amintiţi şi ce am mai clămpănit! Dacă şi căpitanul Caiman mai trăieşte şi dacă ar comanda-o.

— Ştiţi sigur că e mort?

— Vreţi să spuneţi cumva că mai trăieşte?

— Trăieşte, fiţi convinşi!

— Fir-ar să fie! Şi unde stă ascuns, ai?

— Asta nu e treaba voastră, ci treaba mea.

— Pe „l'Horrible”, oricum, nu e!

— Nu. Aici aveţi dreptate. Dar... de, dacă ar recăpăta-o.

— S-o recapete? Ehei, sir, asta ar fi o festă a dracului de bună din partea lui!...

— Şi din partea voastră!

— A noastră? Cum aşa?

— Pentru că puteţi fi laolaltă, dacă vreţi! Se auzi, spus încet şi cu precauţie.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, master?

— Vreau să spun cu asta că unor oameni, cărora Tom lunganul le spune prieteni, li se poate acorda puţintică

încredere. Sau poate că nu e aşa?

— Pe toţi dracii, nu greşiţi deloc! Suntem oricând gata să câştigăm un ban bun sau o leafă mai acătării. Tom vă poate spune! Recomandarea lui este valabilă pentru dumneavoastră?

— E ca şi făcut, răspunse cel numit. Acest domn vă cunoaşte acum tot atât de bine ca şi mine şi eu sunt cel care l-am chemat aici, ca să vă poată vedea şi cunoaşte. Şi mai ştiţi ceva?

— Ce?

— Am să fiu şef de echipaj pe „l'Horrible”.

— Şef de echipaj? Vrei să ne călăfătuieşti?

— Nici nu-mi trece prin gând! Şi voi aţi putea găsi o slujbă bună, dacă aţi vrea!

— Şi încă cum am vrea! Dar vasul i-al ăstora cu clifturi albastre[1].

— Deocamdată da, dar nu pentru multă vreme, asta e sigur!

— Cum aşa?

Tom se aplecă peste masă şi şopti:

— Pentru că o să-l „umflăm”.

— Fir-ar să fie, asta ar fi o cacealma cum nu s-a mai văzut. S-ar vorbi despre asta în toată America, dar şi mai departe, dincolo de ea.

— Şi vă e teamă de asta?

— Să ne. Temem? Asta-i bună! Ce ni se poate întâmpla? Când ai sub labe puntea unei nave ca „l'Horrible” n-ai de ce să te temi de nimeni pe lume!

— Da şi aţi putea ducea o viaţă ca Marele Mogul[2]sau cum se cheamă individul care are atâţia dolari că ar putea umple cu ei marea, dacă ar vrea să fie atât de prost ca să-i arunce

---

[1]Uniformele marinei militare aveau această culoare (n.t.).

[2] Marii Moguli, suveranii dinastiei Timurizilor musulmani din India, care au domnit începând cu secolul al XVI-lea e.n. (n.t.).

pe toţi în ea. Depinde numai de voi ca s-o duceţi astfel.

— De noi? Vorbiţi mai departe, sir!

— Străinul cu cicatricea scoase din haină un portofel, extrase din el câteva bancnote şi-i puse fiecăruia câte una în faţă.

— Vreţi aceste hărţuite? întrebă el.

— Doar n-om fi proşti să le refuzăm. Dar ce trebuie să facem pentru ele?

— Nimic, vi le fac cadou, aşa, pe gratis. Dacă însă sunteţi cei de care am nevoie, atunci puteţi avea mâine sau poimâine de cinci ori pe atât!

— În ce fel?

— Vreţi să faceţi o plimbare până în radă?

— De ce nu?!

— Ca să le facem o vizită celor cu vestoane albastre.

— De ce nu?!

— O să fie rost, cu prilejul ăsta şi de ceva lovituri şi împunsături de cuţit.

— N-are-a face!

— Bineînţeles că după aceea rămâneţi pe navă.

— Se înţelege! Dar cine o să ne comande?

— Cine altul decât căpitanul Caiman?

— Înseamnă că omul trăieşte!

— Trăieşte şi o să vă înţelegeţi bine cu el, dacă o să vă faceţi treaba cum se cuvine.

— N-o să aveţi a vă plânge, sir. Puteţi fi sigur!

— Bine, atunci urechea la mine!

Oamenii se strânseră în jurul lui.

— Vă cumpăraţi haine de sărbătoare. Nu trebuie să vă vadă nimeni cum arătaţi acum.

— S-a marcat!

— Seara nu ieşiţi nicăieri; mă aşteptaţi aici pe mine sau un alt sol.

— De acord. Pe afară copoii ne fac şi aşa destule necazuri.

— Îndată ce vă dau de ştire, veniţi împreună cu Tom la... la... locuinţa doamnei de Boulettre.

— Pe toţi dracii! Asta e cucoană a dracului de bogată. Am auzit vorbindu-se de ea. Ce avem de făcut acolo?

— Ofiţerii de pe „l'Horrible” o să fie la ea.

— Aha!

— Ca să vă angajaţi pe vas, ea o să vă recomande domnilor ofiţeri aflaţi în vizită la dânsa.

— Păcatele noastre! Să ne recomande pe noi o doamnă aşa sus-pusă?

— Eu aşa zic.

Oamenii îl priveau descumpăniţi, dar plini de respect.

— Înseamnă că o cunoaşteţi bine!

— Posibil! În orice caz vă veţi primi leafa şi vă veţi prezenta imediat la bord.

— Cum ordonaţi dumneavoastră, sir.

— Voi avea grijă ca ofiţerii şi echipajul să fie pe uscat. Căpitanul Caiman o să vină cu oamenii lui pe vas şi... restul nu mai e treaba mea, eu sunt numai agentul lui. Lucrurile pe care trebuie să le mai aflaţi vi le vă spune Tom.

Oamenii dădură din cap aprobativ. Planul pe care li-l înfăţişase presupusul agent îi preocupa atât de mult că nu mai avură timp pentru discursuri lungi. Acesta continuă:

— Şi încă ceva: Tom este şef de echipaj şi, începând din această clipă, trebuie să-i daţi ascultare în toate privinţele; aţi înţeles?

— Da, sir.

— Fiţi ascultători şi discreţi şi veţi putea conta pe căpitan. Dar la cel mai mic semn de trădare sunteţi pierduţi, de asta să nu vă îndoiţi. Şi acum, pregătiţi-vă!

— Nici o grijă! Ştim ce avem de făcut; de mult ne-am dorit aşa ceva şi pentru că ni s-a împlinit dorinţa, n-o s-o compromitem.

— Aici mai aveţi ceva bani ca să vă cinstiţi. Eu trebuie să

plec. La bună vedere!

— La bună vedere, sir!

În timp ce oamenii se ridicaseră în picioare, stând într-o postură respectuoasă, agentul căpitanului Caiman întinse lui Tom o mână neglijentă, după care dispăru pe uşă.

— Pe toţi dracii, omul ăsta ştie să se bată, observă unul.

— Şi important e că o face cu nişte mâini atât de delicate, adăugă un altul. Nu se vede, dar îl are pe dracu' în el.

— Aşezaţi-vă, îi întrerupse Tom. Mai am să vă comunic câte ceva.

Oamenii se adunară la un loc şi ascultară, numai ochi şi urechi, vorbele lui. Era un marinar experimentai şi ponderat care se pricepea să-i convingă că, tocmai acum, când se desfăşura războiul dintre statele din sud şi cele din nord, o corabie de corsari, condusă de un comandant bun, poate face afaceri excelente.

Saloanele doamnei de Boulettre erau în seara aceea luminate *à giorno*. Ele găzduiau o societate aleasă şi numeroasă. În marea sală de primire se dansa pe muzica unui pian. Pe mese se aflau gustări rafinate şi băuturi răcoritoare. Domnii mai vârstnici se retrăseseră în încăperile alăturate, unde se purtau tot felul de discuţii sau se practicau diferite jocuri, la care se puteau pierde ori câştiga sute de dolari.

Trebuia să recunoşti că dintre toate doamnele prezente, stăpâna casei merita să poarte coroana. Se pricepea să pronunţe fiecare cuvânt sau să facă cel mai neînsemnat gest cu atâta graţie încât oricine o privea nu putea să nu se simtă atras şi fermecat pe vecie de ea.

În momentul acela tocmai se odihnea, stând într-o poziţie degajată, pe divanul acoperit cu catifea, făcându-şi vânt cu un evantai încrustat cu perle. Ochii ei întunecoşi erau aţintiţi cu interes vădit asupra locotenentului Jenner, care-i fusese recomandat de comandantul navei militare ce ancorase în

port.

— Veniţi de la Capul Horn, locotenente? îl întrebă ea.

— Nu direct. Patrulez de mai multă vreme în dreptul strâmtorii.

— O, e o treabă plicticoasă, nu? N-aţi avut timp să mai faceţi o escală pe aici?

— Din păcate, nu. Serviciul pe mare este aspru.

— Să ştiţi, domnule locotenent, că mă simt, cu toate acestea, deosebit de atrasă de viaţa pe mare.

— Ah! Marea are ceva care atrage chiar şi pe femei. Dar ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin viaţa pe mare este prea neatractiv şi periculos ca să-mi pot închipui că o doamnă ar putea fi, în mod serios...

— Ei, îi întrerupse ea vorba. Nu orice doamnă se teme de pericole aşa cum nu toţi bărbaţii sunt nişte Hercules! Patria mea este o insulă înconjurată de apă. Am însă numeroase rude pe uscat, aşa că am umblat mult de ici, colo. Am fost adesea la New York şi Boston. Am călătorit o dată chiar şi până la Capul Bunei Speranţe, cu care ocazie mi-am însuşit şi cunoştinţe de navigaţie, care par atât de grele şi aride unui amator, cum susţineţi dumneavoastră. Dacă vreţi să veniţi până în cabinetul meu de lucru, vă pot oferi dovezi incontestabile în sprijinul afirmaţiilor mele.

— Pentru asemenea sanctuar paşii mei ar putea fi profanatori.

— Credeţi? Aici se trăieşte într-o asemenea lipsă de constrângere şi independenţă faţă de regulile obişnuite ale societăţii, încât nu aş scandaliza pe nici unul din oaspeţii mei dacă v-aş ruga să-mi oferiţi braţul.

Doamna de Boulettre îşi puse mâna delicată pe braţul ofiţerului, şi, călăuzindu-l prin mai multe încăperi, îl conduse intr-o odaie care nu prea corespundea noţiunii de cabinet de lucru. Era mică şi intimă, mobilată cu un lux căutat.

Aici ea se apropie de un birou somptuos, trase un sertar şi

scoase din el o colecţie completă de hărţi marinăreşti din cele mai valoroase. Celelalte sertare conţineau toate instrumentele necesare pentru conducerea unei corăbii.

Jenner nu-şi putu ascunde admiraţia faţă de aceste comori neaşteptate. El recunoscu sincer:

— Trebuie să vă spun, doamnă, că în cabina mea nu am hărţi şi instrumente mai bune!

— S-ar putea. Nu obişnuiesc să cumpăr lucruri de duzină.

— Dar aceste obiecte nu pot fi folosite decât după o instruire şi o practică îndelungate!

— Şi credeţi că o femeie nu e în stare de un asemenea studiu?

— Nu am întâlnit nici una care să mă fi determinat să judec altfel.

— Atunci, vă rog, să mă supuneţi unui examen. Ochii ei priveau cu bună dispoziţie trăsăturile pure ale tânărului locotenent, dar un observator atent ar fi putut discerne în ei o licărire de dispreţ şi ironie.

— Să vă supun la un examen? râse el. Cine ar putea aici, în faţa dumneavoastră, să-şi păstreze calmul atât de necesar într-o asemenea împrejurare! La bordul navei mele aş fi mai sigur pe mine.

— Această „l'Horrible” este o navă minunată, sir. Cea mai grozavă din câte cunosc. Dar ştiţi dumneavoastră că din cauza ei ar trebui să vă urăsc?

— Să mă urâţi? Dar de ce?

— Pentru că la bordul ei am trăit cele mai cumplite şi mai amărâte ceasuri ale vieţii mele.

— Aţi fost pe „l'Horrible”? întrebă el mirat.

— Da. Cunoaşteţi istoria acestei nave, vestită mai degrabă în sensul unei reputaţii proaste?

— Da, în linii mari.

— Atunci, aţi auzit probabil despre o doamnă care se afla la bordul ei atunci când a fost capturată?

— Desigur.

— Ea venise din colonia Capului cu un vas comercial care a ajuns pe mâinile căpitanului Caiman.

— Aşa se spune.

— Ei bine, acest călător eu am fost.

— Chiar dumneavoastră?! Dumnezeule, ce întâmplare! Trebuie să-mi povestiţi cândva această aventură extraordinară.

— Pot să-mi exprim o dorinţă, sir?

— Spuneţi, vă rog!

— Aş vrea să revăd „l'Horrible”. Îmi permiteţi să mă urc la bordul ei încă o dată pentru a revedea locurile unde am pierdut atât de mult prin prezenţa mea acolo, să le... să le... absolv de păcate?!

— Bineînţeles, răspunse locotenentul, bucuros la gândul să o conducă prin mica şi ordonata lui împărăţie.

— Şi când se poate acest lucru?

— Când porunciţi!

— Atunci, mâine, sir. Mâine, înainte de amiază.

— Cu plăcere, doamnă, cu mare plăcere. Păşind pe ele sfinţiţi locurile care, de fapt, reprezintă acum patria mea!

— Atunci vom găsi prilejul să organizăm şi examenul, zâmbi maliţios doamna de Boulettre. Nu doresc, însă, locotenente, ca vizita mea să vă provoace vreun neajuns. Nu sunt amiral, nici comandant de navă şi nu am nici cel mai mic drept să pretind o primire deosebită.

— Nici o grijă, doamnă! Chiar dacă aş vrea, nu mi-aş putea permite ca „l'Horrible” să vă primească în haine de paradă. Aş întâmpina unele mici greutăţi. Tocmai mâine dimineaţă părăsesc nava o parte din oamenii mei şi trebuie să mă îngrijesc de completarea echipajul, angajând noi marinari.

— Ah! Aş putea să vă fiu de ajutor în această împrejurare, sir?

— Aş primi cu mulţumiri o asemenea amabilitate.

— Ah, nu, vă rog, mulţumiri numai eu vă datorez! Spusele dumneavoastră mi-au amintit de câţiva oameni de ispravă care au fost în serviciul meu şi care doresc să se angajeze pe o navă bună. Sunt cu toţii marinari experimentaţi, cărora nu le pot aduce decât laude. Pot să vi-i recomand?

— Bunătatea dumneavoastră mă copleşeşte, doamnă. Sunt convins că nici unul dintre protejaţii dumneavoastră nu va fi respins.

— Vă mulţumesc. Permiteţi-mi să dau dispoziţiile cuvenite.

Graţioasa doamna se înapoie în saloanele în care evoluau oaspeţii săi.

Jenner era vrăjit de amabilitatea acestei femei care-i arătase o asemenea prietenie. El, un om simplu, fără prea mari pretenţii în ce priveşte relaţiile sociale, marinarul lipsit complet de experienţă în privinţa femeilor şi a vieţii de societate, nu putea avea vreo bănuială. Când a fost anunţat că postulanţii îl aşteaptă în anticameră, oferind braţul său gazdei, se duse să-i vadă. I-a pus lui Tom — căci el era cel pe care doamna de Boulettre îl adusese, împreună cu oamenii lui din tavernă — câteva întrebări la care răspunsurile puteau fi date cu uşurinţă. Apoi le-a dat avansul obişnuit şi le-a pus în vedere ca a doua zi să se prezinte la bordul navei „l'Horrible”.

— Ei, locotenente, îl întrebă seara, pe drumul de întoarcere, comandantul crucişătorului, ce impresie ţi-a făcut doamna de Boulettre?

— Excepţională, răspunse Jenner. Vrea să-mi facă o vizită pe „l'Horrible”.

— Ah, când?

— Mâine, dimineaţă.

— Mda, îţi doresc mult noroc, locotenente! Cred că primirea va fi cea cuvenită.

— Politicoasă, nimic mai mult!

— Să mă invit şi eu?

— Pot să vă rog, domnule căpitan?

— Nu, nu, râse acesta. Sunt un bun camarad şi nu vreau să stau în calea fericirii dumitale, în orice caz, cu o condiţie.

— Şi anume?

— Să treci cu oaspetele dumitale un sfert de oră şi pe la mine.

— De acord!

— Ne-am înţeles, deci.

— Înţeles!

Cei doi ofiţeri se urcară în ambarcaţiunea care-i aştepta ca să-i conducă la navele lor.

A doua zi, la bordul lui, l'Horrible” era o agitaţie mai mare decât de obicei. Echipajul fusese încunoştinţat că o doamnă doreşte să viziteze nava. Deşi ordinea şi curăţenia care domnesc în mod obişnuit pe o navă militară făceau de prisos orice pregătire în această direcţie, Jenner supuse nava sa unei examinări conştiincioase şi dădu ordine, ici şi colo, pentru a prezenta locuinţa sa plutitoare într-o lumină cât mai favorabilă.

Tocmai încheiase această activitate, când au apărut la bord noii marinari şi i s-au prezentat. Îi luă în primire şi dădu ordine cu privire la cazarea lor, după care nu se mai preocupă de ei. Supravegherea oamenilor nu era treaba lui, ci a şefului de echipaj.

Când, mai târziu, a apărut doamna de Boulettre, el o primi cu o deosebită politeţe.

— O navă splendidă! remarcă ea când, după vizitarea navei, se întoarse împreună cu Jenner într-un loc pe punte, anume amenajat, unde bucătarul aştepta cu cele mai alese bunătăţi.

— Trebuie să vă spun, sir, că nava s-a schimbat foarte mult, în avantajul ei. Are o armare excepţională, aşa că, după părerea mea, a câştigat mult în ce priveşte dotarea, de când a trecut în stăpânirea Statelor Unite.

— Nu cunosc ce număr de noduri putea ea atinge înainte,

dar mă alătur părerii dumneavoastră, dacă nu pentru altceva decât pentru a-mi face un merit din acest lucru. Administraţia Statelor Unite dispune de mai multe fonduri şi posibilităţi pentru înzestrarea unei nave decât un particular.

— După părerea mea, „l'Horrible” poate face faţă uşor comparaţiei cu oricare altă navă.

— Şi atici sunt de acord cu dumneavoastră, deşi cunosc o excepţie. Ce-i drept, doar o singură excepţie.

— Şi care ar fi asta?

— Nava „Swallow”, comandată de locotenentul Walpole.

— ”Swallow”? Parcă am auzit de ea. Ce fel de navă este?

— Este un velier mare, cu *greement* de goeletă.

— Unde se află acum?

— Cu depeşe, în drum spre noi. Am dat de ea cu câteva grade mai la sud, pe ruta mea spre San Francisco. Walpole mi-a înmânat nişte ordine. El vine pe ruta dinspre Japonia, dar o să coboare în curând ancora aici.

— Aş vrea şi eu să văd această corabie excepţională.

— Dorinţa dumneavoastră s-ar putea împlini chiar foarte curând. Dar, vă rog să serviţi din modesta gustare pe care v-a pregătit-o bucătarul nostru. S-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră. Pe o navă militară bucatele sunt pregătite arareori ca pentru o doamnă.

— Dar o doamnă poate fi pregătită să facă cinste mesei oferite de nişte marinari atât de ospitalieri. Pot să vă fac o invitaţie, domnule locotenent?

— Mă voi conforma, cu recunoştinţă, hotărârilor dumneavoastră.

— Atunci, aş vrea să vă văd la mine în seara asta şi sper că veţi aduce cu dumneavoastră şi pe ceilalţi ofiţeri de pe navă.

— În măsura în care o permite serviciul, da.

— Vă mulţumesc. O să fie o cină *entre nous*[1], la care o să

[1] Între noi (franceză, n.t.).

mă străduiesc să răspund primirii dumneavoastră atât de amicale.

— Această primire îi este asigurată doamnei de Boulettre pretutindeni. Unde binevoieşte să meargă. Astfel, de pildă, am primit misiunea să vă transmit o invitaţie, fie numai şi pentru câteva minute, de a trece şi pe crucişător. Căpitanul v-ar fi foarte recunoscător pentru această atenţie.

— Sunt de acord, cu o singură condiţie.

— Şi care anume?

— Să mă însoţiţi, domnule locotenent.

— De acord, din toată inima!

După ce s-a terminat mica gustare, locotenentul trecu, împreună cu doamna de Boulettre, pe crucişător. Ofiţerul nebănuitor, nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la scopul secret al acestei vizite, tot aşa cum nu ştiau nici marinarii care fuseseră angajaţi şi urcaseră la bord, la recomandarea distinsei doamne, căci nu recunoscuseră în ea pe omul cu cicatricea. Li s-ar fi părut ceva absolut de necrezut dacă cineva le-ar fi spus că doamna de Boulettre este una şi aceeaşi persoană cu cel care-i recrutase.

7. Capitolul VII - Ascunzătoarea

Vânturile furioase care gonesc urlând peste câmpie sunt, până la urmă, încătuşate între parapeţii stâncilor şi... se liniştesc. Norii care alunecă încet şi maiestuos sau, biciuiţi de furtuni, se rostogolesc încoace şi încolo, ca nişte cete de stafii, pe firmamentul nemărginit, îşi varsă încărcătura lor rece şi umedă pe pământ şi apoi... se potolesc. Râul, fluviul, torentul care, vuind fără odihnă şi repaus, este împins de legea neiertătoare a gravitaţiei între malurile sale, se varsă,

în cele din urmă, în mare şi apoi... se calmează. Mişcarea şi repausul reprezintă cele două laturi ale vieţii, inclusiv ale celei umane.

În preria sălbatică, cel ce şi-a ales-o ca patrie, nu cunoaşte bucuria căminului familial în care să se poată odihni şi unde să poată sărbători norocul ce i-a ieşit în cale. Aici, atât vânătorul cât şi vânatul se furişează, cu precauţie şi teamă, prin întinderile nesfârşite, înconjurat de primejdii nenumărate, ameninţat permanent de moartea care pândeşte. Dar nici o fiinţă, oricât de puternică ar fi, nu poate face faţă la infinit acestei presiuni, căci altminteri, de oricâtă energie şi neînduplecare ar dispune, ar fi înfrântă. Vânătorul din prerie are nevoie să-şi reînnoiască forţele, să se refacă, să se odihnească. Şi acest lucru îl poate face în locuri căutate şi pregătite cu grijă, pe care le foloseşte şi pentru păstrarea capturilor dobândite în cursul activităţii sale neobosite; acestea sunt aşa-numitele *Hide-spot*s sau *Hiding-holes*[1]...

La câteva zile după ce Deaddy-Gun sosise, împreună cu *trapperii* şi oaspeţii săi în *Hide-spot*-ul său, trei oameni călăreau prin prerie, ducând de căpăstru câţiva catâri.

Unul din ei era scund şi gras, celălalt nesfârşit de lung şi slab; cel de-al treilea atârna pe cal de parcă, din clipă în clipă, stătea să-şi dea sufletul.

— Fir-ar să fie, grăi acesta din urmă în timp ce încerca să se îndrepte în şa; mai bine aş fi rămas în văgăuna mea şi nu m-aş fi lăsat împins de diavol să mă chinuiesc împreună cu voi într-o ambarcaţiune care şi-a pierdut compasul şi cârma. Dracii de băieţi mi-au tot împuiat capul cu povesti cum că aici mişună bizonii pe toate cărările, ca furnicile. Suntem de două zile pe drum şi n-am întâlnit nici un bivol, nici măcar un nenorocit de viţel. Şi, în plus, mârţoaga asta a mea mă scutură ca pe o sticlă cu doctorii, încât simt că mă desfac din toate încheieturile şi până la urmă cred că nu o să-mi mai ştiu

[1] Ascunzători, depozite secrete pentru blănuri (engleză, n.t.).

nici măcar numele. Faceţi ceva ca să aruncăm cât mai repede ancora undeva. Cine vrea carne n-are decât să-şi facă singur rost de ea, mie nu-mi mai trebuie nimic...

— Dacă îţi trebuie carne sau ba, Peter, e totuna, îi răspunse Grăsanul. Dar ce vrei să mănânci dacă nu facem rost de nimic?

— Pe cine altul decât pe tine, pe grasul de Hammerdull! Sau te gândeşti cumva că am să mă apuc de Pitt Holbers, la care nu poţi găsi nimic altceva decât oase şi şorici netăbăcit?

— Ce spui de asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon?* râse cu poftă Dick Hammerdull.

— Dacă eşti de părere că bătrâna vietate de mare trebuie să-şi poarte singură de grijă, Dick, atunci îţi dau dreptate pe deplin. Nu am nici o poftă să muşc din el.

— Asta nici eu nu mi-aş permite. Cine vrea să muşte din Peter Polter din Langendorf, acela trebuie să fie un altfel de om decât... Fir-ar să fie, ia uitaţi-vă pe pământ! Pe aici a alergat careva. Dacă e animal sau om asta nu ştiu, dar, dacă cercetăm bine iarba, aflăm ce vietate a fost.

— *Egad*[1], Pitt Holbers, exclamă Hammerdull. Este adevărat, iarba e călcată.

Cei doi vânători descălecară şi cercetară pământul cu atâta băgare de seamă, de parcă de ceea ce găseau atârna viaţa lor.

— Da, bătrâne Pitt, ce părere ai? întrebă Hammerdull.

— Ce părere să am? Dacă tu crezi că erau indieni, Dick, atunci îţi dau dreptate.

— Dacă erau sau nu, asta e cam totuna; dar că nu au fost alţii, asta-i sigur. Peter Polter, descălecă bătrâne, ca să nu fii văzut de departe.

— Slavă Domnului, oameni buni, că am dat în sfârşit peste păcătoşii de indieni, că aşa ajung şi eu să cobor de pe bestia asta a mea! răspunse acesta, în vreme ce cobora de pe cal,

---

[1]Zău, pe legea mea (engleză, n.t.).

cu aerul unui om care a scăpat dintr-o primejdie teribilă. Câţi or fi fost?

— Cinci, asta-i sigur. Şi că sunt ogellallaşi, nu e nici o îndoială.

— După ce cunoşti asta?

— Pentru că patru din ei au cai prinşi de curând. Calul celui de-al cincilea l-am scăpat noi şi a fost folosit pentru prinderea celorlalţi. Pregătiţi-vă de luptă! Trebuie să-i ajungem din urmă, să vedem ce au de gând.

Cei trei călăreţi puseră mâna pe carabine, le încărcară şi, cu ele pregătite de tragere, porniră pe urmele care nu le puteau însă furniza amănunte prea precise. Ele duceau direct spre un râuleţ ce curgea într-o albie îngustă, dar adâncă, pe care indienii trebuie că-l traversaseră, deoarece urma lor se regăsea pe celălalt mal.

Hammerdull scruta cu precauţie, ascunzându-se printre tufişuri, regiunea deluroasă ce se zărea dincolo de râu.

— Trebuie să-i urmărim şi dincolo; precis nu pun nimic bun la cale şi dacă socotesc că noi...

El nu putu continua vorba, căci un lasou zbură prin aer, se încolăci în jurul gâtului său şi-l doborî la pământ. La fel se întâmplă şi cu ceilalţi; înainte să se fi putut gândi măcar să opună vreo rezistenţă erau strânşi în teribilele curele cu care fuseseră capturaţi. Se aflau în mâinile duşmanilor, armele le erau luate, iar ei legaţi fedeleş. Atacatorii erau cinci indieni.

Cârmaciul se încorda, făcând eforturi supraomeneşti pentru a rupe laţul, degeaba însă; curelele din piele de bivol erau mult prea solide; reuşi să se aleagă doar cu un mârâit dispreţuitor din partea indienilor. Dick Hammerdull şi Pitt Holbers, în schimb, luară lucrurile mai filozofic. Tăceau şi se lăsau, impasibili, în voia soartei.

Cel mai tânăr dintre pieile-roşii stătea în faţa lor. Trei pene de vultur îi împodobeau părul împletit într-un tei de coc înalt, ca al căpeteniilor de trib. O blană de jaguar îi acoperea

umerii. El îi cercetă cu o privire ameninţătoare şi începu să le vorbească, însoţindu-şi discursul cu mişcări ale mâinilor, semnificând dispreţul:

— Oamenii albi sunt slabi ca puii câinelui de prerie, nu sunt în stare să rupă legăturile care-i încătuşează!

— Ce spune ticălosul? întrebă Peter Polter, care nu înţelegea graiul indienilor, pe cei doi tovarăşi de suferinţă.

Nu primi, însă, nici un răspuns.

— Bărbaţii albi nu sunt vânători. Ei nu văd, nu aud şi nu sunt înţelepţi. Omul roşu i-a văzut venind în spatele lui. El s-a dus prin apă ca să-i însele şi s-a întors înapoi. El nu au învăţat să fie şireţi şi zac acum pe pământ ca broasca râioasă, pe care o omori cu băţul.

— *Milletonnerres!* Vreţi să-mi spuneţi, în sfârşit, ce tot sporovăieşte individul ăsta? strigă exasperat cârmaciul, încercând să se ridice, în ciuda legăturilor ce-l strângeau.

Cei cărora li se adresa continuau să tacă.

— Oamenii albi sunt fricoşi ca şi şoarecii. Ei nu îndrăznesc să vorbească cu omul roşu, le e ruşine că zac în faţa lui ca...

— Tunete şi grindină! Vă întreb, ticăloşilor, ce spune? urlă Peter şi mai furios acum din pricina tăcerii lor decât din cauza situaţiei în care se aflau datorită lipsei lor de prevedere.

— Dacă spune sau nu ceva, e totuna, glăsui calm Hammerdull; dar el te insultă, spunând că eşti o broască râioasă, proastă şi laşă, pentru că ai fost atât de lipsit de prevedere şi te-ai lăsat prins.

— Prost — laş — broască râioasă — pe mine mă insultă, numai pe mine? Voi nu v-aţi lăsat prinşi? Aşteptaţi, ştrengarilor, o să-l cunoască el pe Peter Polter din Langendorf şi nu numai el, ci şi voi! Numai pe mine singur m-a insultat?! Ei bine, aşteptaţi, am să-i dovedesc eu că numai eu singur nu mă tem de el!

Îşi încordă cu îndârjire membrele vânjoase. Indienii se îndepărtaseră ca să se sfătuiască, aşa că nu observară nimic.

— Un, doi, trei — adio Dick Hammerdull, adio Pitt Holbers, veniţi cât mai repede după mine cu pânzele umflate!

Încrederea în forţa sa uriaşă nu l-a părăsit în efortul supraomenesc pe care-l făcea. Curelele plesniră şi el sări în sus, se aruncă pe un cal şi zbură din loc ca fulgerul.

Pieile-roşii nu credeau că vreunul din prizonierii lor ar putea scăpa, iar mişcările cârmaciului fuseseră atât de iuţi, încât el se şi afla la o distanţă apreciabilă când ei puseră mâna pe arme. Gloanţele nu-l atinseră, dar doi dintre indieni se azvârliră pe cai să-l urmărească. Ceilalţi rămaseră lângă cei doi prizonieri.

În timpul incidentului nu s-a rostit nici un cuvânt, nu s-a auzit nici o chemare; acum, indianul cel tânăr care le vorbise mai înainte se apropie din nou de vânătorii noştri şi-i întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe Deadly-Gun, vânătorul alb?

Cei întrebaţi îl găsiră nevrednic de vreun răspuns.

— Voi îl cunoaşteţi, căci el este căpetenia voastră! Dar voi l-aţi cunoscut şi pe Matto-Sih, Labă-de-urs, al cărui sânge a curs din pricina voastră. El acum se află pe câmpiile de vânătoare veşnice, iar în faţa voastră stă fiul său, ca să răzbune moartea lui asupra oamenilor albi. El, împreună cu tinerii tribului, au venit pe urmele luptătorilor mai vârstnici care au vrut să captureze calul de foc şi a găsit, în două rânduri, trupurile neînsufleţite ale fraţilor săi. Celor care au scăpat, le-a prins alţi cai şi o să-i pună pe ucigaşi la stâlpul de tortură.

După ce grăi, se dădu înapoi. Cei doi vânători fură legaţi pe cai fără vreo împotrivire din partea lor. Trecură apa şi o luară apoi spre pădurea care se întindea de-a lungul orizontului deluros. Indienii ştiau că nu trebuie să-şi facă griji pentru cei doi care-l urmăreau pe cârmaci.

Când au ajuns la marginea pădurii, se lăsase seara. Călăriră la liziera acesteia, apoi o bucată de drum şi prin interiorul ei, până dădură peste un grup de tineri indieni care

şedeau în jurul unui foc. Deşi nu erau încă luptători în toată puterea cuvântului, ei porniseră, sub conducerea fiului căpeteniei, ca să vină în întâmpinarea rudelor adulte, după atacarea trenului. Aflaseră însă de înfrângerea acestora şi ardeau de nerăbdare să răzbune moartea celor căzuţi în luptă. Îşi manifestară zgomotos entuziasmul la vederea prizonierilor, ascultând cu atenţie relatarea tânărului lor conducător. Acesta, stânci în picioare în faţa lor, le povesti felul ingenios în care îi capturaseră pe albi şi le aduse la cunoştinţă ce acţiuni viitoare le propunea.

Cuvintele sale stârniră un ecou favorabil, evidenţiat de nenumăratele „uff"-uri ce se auziră. Atunci, singurul alb care se afla printre ei păşi înainte şi spuse:

— Marele Manitu să deschidă urechile fraţilor mei roşii, ca ei să înţeleagă ce voi spune eu acum.

După ce îşi drese vocea de câteva ori, el continuă:

— Deadly-Gun este un mare vânător. El este puternic ca ursul din munţi şi înţelept ca o pisică ascunsă în spatele trunchiului de sycomor. Dar el este duşmanul oamenilor roşii şi le-a luat scalpul la peste o sută dintre ei. El l-a omorât pe Matto-Sih, vestita căpetenie a ogellallaşilor, a doborât jumătate din luptătorii tribului şi s-a eliberat din nou când a căzut în mâinile noastre. Deadly-Gun a ascuns în *wigwamul* său aurul munţilor şi nimeni nu ştie unde este ascunzătoarea lui. Este şi duşmanul meu şi de aceea mi-am luat oamenii ca să-i găsesc *wigwamul* şi să-i iau aurul. Aşa că ne-am întâlnit cu fraţii noştri roşii, ne-am aliat cu ei şi ne-am înţeles astfel: ei iau sângele şi noi aurul duşmanului. Dar pe cer nu strălucea o stea binevoitoare pentru noi. Oamenii albi, în afară de mine, au fost omorâţi, iar dintre fraţii roşii, puţini şi-au păstrat viaţa. Eram fără arme şi fără cai şi ar fi fost vai de noi, dacă nu am fi dat peste tinerii tribului, care au pornit să arate că sunt vrednici să lupte în rândul celor mai curajoşi. Ei or să răzbune pe cei ucişi şi or să ia scalpurile duşmanilor, dar

în alt chip decât acela pe care-l plănuise tânăra căpetenie.

Un strigăt provocat de puternica tensiune stârnită de vorbele omului alb izbucni din cercul ascultătorilor. Vorbitorul continuă:

— Am descoperit intrarea în *wigwamul* duşmanului. El locuieşte într-o peşteră în care duce o apă ce acoperă urmele paşilor şi ale copitelor cailor. Fraţii mei vor să pătrundă acolo în întunericul nopţii şi să-l omoare în timpul somnului. Dar oamenii roşii trebuie să ţină seama de faptul că el are oameni de pază şi că unul dintre oamenii lui ne-a scăpat şi va trăda prezenţa lor. Eu cunosc un drum mai bun către *wigwamul* ascuns al lui Deadly-Gun.

— Omul alb să vorbească! se auziră mai multe glasuri.

— Apa care trece prin *wigwam* are, desigur şi un loc pe unde iese, nu numai cel pe unde intră. Am găsit locul cu pricina şi vreau să conduc acolo pe tânăra căpetenie pentru a descoperi dacă se poate ajunge pe acolo sub pământ. Să fie întrebaţi cei doi prizonieri dacă ştiu despre această cale.

Propunerea fu primită cu un acord unanim. Cercul ascultătorilor se desfăcu, iar conducătorul se îndreptă spre Pitt Holbers şi Dick Hammerdull, care zăceau legaţi în apropiere, cu căluşuri în gură.

Auziseră toată discuţia. Ideea vânătorului duşman nu era lipsită de temei, dar ei nu aveau nici cea mai mică cunoştinţă despre o a doua intrare în *Hide-spot*.

Ascunzătoarea lui Deadly-Gun consta, de fapt, dintr-o peşteră care se formase în mod natural în interiorul unui munte de calcar. Intrarea în ea fusese săpată de un râuleţ care, în capătul opus al peşterii, se prăvălea în adâncurile întunecoase ale muntelui, pentru ca, aşa cum era de părere vânătorul, acolo să dispară. Deadly-Gun descoperise această peşteră şi o amenajase ca o ascunzătoare despre a cărei alcătuire nu spusese niciodată nimic, decât că e accesibilă doar până la marginea cascadei formate de râuleţ.

După ce li s-a scos căluşul din gură, prizonierii au fost duşi în mijlocul cercului format de indieni şi acolo vânătorul alb începu să-i interogheze:

— Sunteţi oamenii lui Deadly-Gun?

Hammerdull, neacordându-i nici o atenţie, se întoarse către prietenul său:

— Pitt Holebrs, bătrâne *coon*, ce părere ai, să-i răspundem nemernicului de trădător?

— Mde! Dacă gândeşti, Dick, că nu avem de ce să ne ruşinăm sau să ne fie teamă, atunci spune-i câteva cuvinte la ureche.

— Dacă-i voi spune sau nu, e totuna; dar el ar putea crede că ne e teamă de el şi de indieni şi că ne-am pierdut din cauza asta graiul, aşa că vreau să-l facem să audă câte ceva.

Vânătorul rămăsese impasibil la auzul cuvântului „nemernic”. El repetă întrebarea:

— Sunteţi de-ai lui Deadly-Gun?

— Da, dar tu nu eşti, pentru că colonelul nu suferă în jurul lui decât oameni cinstiţi.

— Insultaţi-mă cât poftiţi, dacă vă închipuiţi că din asta o să aveţi ceva de câştigat; deocamdată nu am nimic împotrivă. Cum vă cheamă?

— Dacă ai fi traversat Mississippi-ul cu vreo douăzeci de ani în urmă şi ai fi căutat timp de patruzeci de ani, atunci ai fi întâlnit poate pe cineva care să spună cum mă numesc. Acum este, însă, prea târziu.

— Şi mie îmi e indiferent. Aveţi aur în *Hide-spot?*

— Mult, foarte mult, în orice caz mai mult decât veţi putea lua voi de acolo.

— Unde e ascuns?

— Unde zace ascuns e totuna, trebuie numai să-l găsiţi.

— Cât de puternică e obştea voastră?

— Atât de puternică, încât fiecare din membrii ei vă poate trimite la plimbare!

— Cine este indianul care l-a ajutat pe colonelul vostru împotriva ogellallaşilor?

— Asta pot să vă spun: se cheamă aproximativ Winnetou.

— Apaşul?

— Dacă este apaş sau nu, e totuna, dar s-ar putea să fie.

— Câte ieşiri are ascunzătoarea voastră?

— Tot atâtea câţi oameni sunt acolo.

— Adică?

— Pentru fiecare câte una. Nu-i aşa, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

— Dacă zici tu, Dick, eu n-am nimic împotrivă.

— Descrieţi-mi peştera!

— Viziteaz-o; să fie mai avantajos.

— Bine, cum vreţi voi! Puteaţi să vă uşuraţi situaţia, dar voi vreţi să fiţi legaţi la stâlpul de tortură şi arşi. O să fiţi duşi în aşezările ogellallaşilor şi vă puteţi închipui ce se va întâmpla acolo!

— Ei, legaţi la stâlpul de tortură sau arşi, e cam totuna. Deocamdată, însă, mai suntem încă aici şi sper că nu te vei supăra dacă cinstea asta, vreau să zic să fii prăjit, o vei avea în locul nostru.

Vânătorul se îndepărtă de ei, dând din mână a lehamite.

— Fraţii mei roşii să-i lege mai bine pe aceşti albi: ei merită moartea la stâlpul de tortură.

Hammerdull şi Holbers fură legaţi mai temeinic şi aruncaţi din nou la pământ. Focul ardea, dar era hrănit cu atâta economie şi încetineală, încât mirosul fumului nu se simţea decât de la câţiva paşi. Lumina palidă a serii, care încă se mai oglindea în acoperişul de frunziş al pădurii seculare, dispărea treptat. Se întuneca văzând cu ochii şi sub învelişul de frunze domnea curând un întuneric atât de adânc, încât numai ochiul exersat al unui indian sau al unui westman ar fi putut să deosebească obiectele din imediata apropiere.

Vânătorul se sculă şi, împreună cu tânăra căpetenie a

indienilor, plecă să-i arate peştera lui Deadly-Gun. Ceilalţi rămaseră în urmă. Tânăra căpetenie păşea fără zgomot în spatele omului alb. Drumul pe care vânătorul, în ciuda întunericului, îl urma fără greş ducea în linie dreaptă prin pădure, printre trunchiuri uriaşe de fagi şi stejari seculari, până la cursul unei ape, pe care îl urmară, de astă dată, cu îndoită precauţie.

După un timp au ajuns la locul în care undele râului întâlneau piciorul muntelui. Aici totul era acoperit cu un tufăriş des. Vânătorul pătrunse printre tufe, le dădu ia o parte şi dispăru în spatele lor. Indianul îl urmă. Se găseau intr-o galerie naturală, joasă, a cărei talpă forma patul râuleţului. Înaintară prin apă încet, cu grijă. Drumul care trebuia parcurs era foarte anevoios. Şi vânătorul îl făcea pentru prima dată; el ajunsese abia în aceeaşi zi până la intrarea peşterii. Se târau de vreo jumătate de oră prin interiorul muntelui, prin apa care şerpuia, făcând nenumărate cotituri şi, din loc în loc, mici cascade, când percepură un vâjâit slab ce devenea clipă în clipă tot mai puternic. Pentru ca în cele din urmă să se transforme într-un tumult care făcea ca vorba unui om, oricât de puternică ar fi fost ea, să nu poată fi auzită.

Stăteau în faţa unei perdele verticale de apă. Sus, deasupra lor, se găsea *Hide-spot*-ul lui Deadly-Gun, iar în faţa lor se afla un fel de cazan săpat, desigur, de apa care se prăbuşea şi ale cărei valuri spumegânde le scăldau picioarele. Dacă cursul apei era folosit într-adevăr ca o ieşire secretă, trebuia să existe şi un dispozitiv care să permită accesul de-a lungul râului în cădere, de sus până jos, în adâncuri.

Vânătorul începu să cerceteze, pipăind cu mâinile. Aşteptările sale nu fură înşelate. El dădu de o frânghie dublă, solidă, confecţionată din fibre vegetale răsucite. Era prevăzută cu noduri dese, astfel că nu era nevoie de un efort prea mare ca să te urci sau să cobori pe ea. Omul alb îl informă pe însoţitorul său arămiu despre ceea ce găsise şi ce

urmau să mai întreprindă, nu prin viu grai, deoarece nu se puteau auzi, ci prin semne; după care verifică dacă frânghia era bine prinsă la capătul de sus şi începu să se caţăre încet pe ea, în sus. Indianul îl urmă.

Era o treabă periculoasă şi obositoare pentru cineva neobişnuit cu aşa ceva; în plus, stropii cascadei le umezeau hainele, iar zgomotul acesteia, amplificat de spaţiul îngust în care se aflau, aproape că îi asurzea. Dedesubtul lor se deschidea prăpastia adâncă, iar deasupra lor îi pândea, poate, un duşman vigilent. Nu se speriară însă, unul din lăcomie pentru aurul din ascunzătoare despre care se povesteau tot felul de minuni, iar celălalt din sete de răzbunare şi avânt tineresc.

Într-un târziu, reuşiră să pună piciorul în albia de sus a râului. Urletul cascadei făcea, imposibilă detectarea vreunui zgomot în preajma lor. Înaintară pe dibuite, precauţi, până ce vuietul se îmblânzi, transformându-se într-un susur lin. Aici vânătorul se opri, căci i se păru că a auzit voci omeneşti. Scoase cuţitul, eliberă puţin pistolul, bine învelit până acum pentru a-l feri de umezeală şi se strecură înainte, cu indianul după el, gatade luptă, încet şi fără să facă vreun zgomot. Vocile deveniră mai clare. Amândoi se furişară mai departe. La un moment dat lipiră urechea de pământ, ascultând cu atenţie şi auziră pe cineva vorbind încetişor:

— Blestemate curele, îmi intră în carne de parcă-ar fi răsucite din lame de cuţit. Dracu' să-l ia pe acest Deadly-Gun şi pe toţi ai lui!

— Nu te mal văicări! Îţi spun eu, cu asta n-o să-ţi fie mai bine. Numai noi suntem vinovaţi de situaţia în care ne aflăm. Dacă am fi fost mai cu băgare de seamă, nu am fi fost surprinşi în chip atât de ruşinos. Acest Winnetou este un adevărat diavol, colonelul un Hercules, iar ceilalţi sunt toţi oameni care au simţit ceva împunsături de cuţit pe pielea lor. Dar avem o consolare: nu au de gând să ne omoare şi asta ne

oferă o nădejde. O să reuşesc în curând să-mi eliberez o mână şi atunci, *Sacrebleu*[1], am să mă socotesc eu cu ei, căci atunci o să...

— Mertens, master Mertens, dumneavoastră sunteţi? se auzi o întrebare şoptită din spatele locului în care se aflau legaţi Mertens şi Létrier.

— Cine e acolo? răspunse acesta printr-o altă întrebare, surprins în cel mai înalt grad.

— Spuneţi-mi mai întâi dumneavoastră cine sunteţi!

— Heinrich Mertens şi Peter Wolf, numai noi doi. Zăcem aici captivi şi legaţi burduf. Duşmanii noştri sunt mult mai departe, în faţă şi nu ne pot auzi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi odată cine sunteţi voi?

— Asta o s-o aflaţi imediat. Arătaţi-ne legăturile şi vă scăpăm îndată de ele!

Câteva mişcări fură de ajuns ca prizonierii să fie eliberaţi de strânsoarea curelelor cu care fuseseră legaţi. Cei patru oameni s-au cunoscut şl s-au înţeles din câteva vorbe.

— Cum aţi ajuns în peşteră? întrebă Mertens. Ea se întinde numai până la cascadă.

— Pentru unul cu mintea slabă aşa e. Dar am combinat atât de bine lucrurile că am să-i vin repede de hac bătrânului Deadly-Gun. Apa nu putea să dispară aici, în munte.

— Ah!

— Trebuie să existe un loc pe unde iese, vreun canal de scurgere.

— Natural! Cum de nu m-am gândit şi eu la asta!

— Această ieşire am găsit-o eu şi am mai aflat încă altele.

— Mai departe, spune mai departe, îl grăbea Mertens.

— Pe o margine a cascadei există o funie care coboară până jos. Cu ajutorul ei se ajunge la albia liniştită a râului şi de acolo afară. Vreţi să veniţi cu noi?

— Cu mare plăcere, dar nu se poate.

---

[1] Blestemat să fie (franceză, n.t.).

— De ce nu? Vă e frică de puţin căţărat?

— Ei, asta-i! Am mai avut de-a face în viaţa mea cu asemenea frânghii mai mult decât voi, în orice caz. Dacă vă urmăm stricăm toată combinaţia.

— Cum aşa?

— Este mai bine să ne legaţi la loc şi să ne lăsaţi aici până vă întoarceţi cu toţi indienii voştri.

— Îmi închipui că nu vă place atât de mult aici ca să vreţi cu tot dinadinsul să rămâneţi unde sunteţi? Sau vă e frică să ne însoţiţi?

— Dacă mi-ar fi frică de cineva, atunci n-aş mai rămâne. Dar gândeşte-te numai ce cantitate imensă de aur e depozitată aici! Dacă fuga noastră e descoperită înainte de vreme, atunci totul este pierdut pentru noi. Iar dacă ne întoarcem să le luăm comoara, atunci chiar ne pregătim singuri o primire care ne va răpi şi ultima suflare.

— La dracu', aveţi dreptate! Puteam să mă gândesc la asta! Avem nevoie de câteva ore înainte de a putea reveni şi în acest răstimp totul ar putea fi pierdut. Aveţi, într-adevăr, curajul să rămâneţi până atunci aici?

— E o întrebare fără rost. Numai că problema e să nu cumva să ne lăsaţi în pană.

— Nici nu ne trece prin minte! Gentlemenii roşii au de spus câteva vorbuliţe celor de aici, iar eu nu sunt atât de prost să las metalul ăsta strălucitor să zacă mai departe, de pomană.

— Bine, atunci legaţi-ne la loc!

— Apropiaţi-vă! Nu o să vă leg tot atât de strâns cum aţi fost şi vă las un cuţit cu care să vă puteţi ajuta la nevoie. Aşa, suntem gata. Putem acum pleca!

Cei doi temerari dispărură fără zgomot. Prizonierii îşi reluară poziţiile de mai înainte, simţindu-se, însă, acum mult mai uşuraţi şi mai siguri pe ei decât cu câteva minute mai devreme...

În timp ce aceste întâmplări se petreceau în ascunzătoare, micul Ben Cunning, sprijinit de trunchiul unui copac din afara taberei, aproape de intrarea principală, stătea şi asculta cu atenţie orice zgomot care putea să ajungă la urechile sale în linıştea nopţii care-l înconjura. El preluase postul de veghe pentru a asigura liniştea camarazilor săi.

Deodată auzi un plescăit, de parcă cineva ar fi păşit cu grabă prin apa râului. Se lăsă imediat la pământ pentru a putea recunoaşte mai uşor, pe cel ce se apropia, fără ca el să poată fi văzut. Acesta se opri în apropierea lui şi încercă să întrevadă ceva prin întunericul dens.

— *Have care* — *attention!* N-o fi aici la pândă vreun om la bord? întrebă el.

— Peter Polter, tu eşti?

— Ei, cine aş putea să fiu dacă n-aş fi Peter Polter din Langendorf? Pe cine a pus de pază colonelul? Aici nu-ţi poţi recunoaşte nici propria faţă!

— Cine sunt? Peter Polter nu-l cunoaşte pe Ben Cunning şi asta când stă lângă el la o distanţă de două ghete, lung cât un trunchi de *hicori*[1]. Unde sunt ceilalţi?

— Care ceilalţi, bătrâne *swalker?*

— Păi, Hammerdull şi Holbers! Şi cum e cu carnea pe care trebuia s-o aduceţi?

— Carnea să v-o aduceţi singuri, împreună cu Grasul şi Lunganul. Găsiţi de toate la indienii de pe râu, dacă nu cumva între timp au călărit mai departe!

— Indieni — la râu? Ce vrea să însemne asta?

— Asta înseamnă că nu am vreme de pierdut cu tine, îi răspunse Peter Polter. Trebuie să intru la colonel, de la el ai să poţi auzi totul, după aceea.

Spunând acestea, se îndreptă spre intrarea peşterii. Acolo vânătorii şedeau în jurul focului. Deadly-Gun îl recunoscu numaidecât pe cel ce se apropia.

---

[1] Arbore subtropical, asemănător cu nucul (n.t.).

— Din nou aici, cârmaciule? întrebă el. Ceilalţi sunt probabil rămaşi în urmă, cu carnea.

— Da, cu carnea roşie, sir. Sunt prizonieri şi sunt pe cale să fie spânzuraţi sau împuşcaţi, sau mâncaţi. Cam tot aia e.

La aceste cuvinte oamenii săriră în sus.

— Luaţi prizonieri? De către cine? Spune repede! strigară ei.

— Asta şi fac. Dar mai întâi daţi-mi să beau o înghiţitură şi câteva îmbucături din treaba aia de colo. Am navigat cu iuţeala unui cuter crucişător şi trosnesc din toate încheieturile ca o epavă care şi-a pierdut călăfătuirea. Dracu' să mă ia dacă mai calc vreodată în preria asta blestemată, să mă chinuiesc pe spinarea unei asemenea bestii, care mă duce aiurea, aşa că pierd direcţia cea bună şi n-o mai pot regăsi deloc. Dacă animalul nu ar fi mirosit singur ascunzătoarea, atunci m-aş mai învârti încă zece ani prin iarbă.

Cele cerute i-au fost puse la dispoziţie şi nefericitul cârmaci începu să spună o poveste care stârni o mare tulburare, deşi aceasta nu se manifestă violent şi zgomotos, având în vedere firea tăcută şi stăpânită a celor prezenţi.

— Hammerdull şi Holbers captivi! exclamă colonelul. Trebuie să-i eliberăm şi asta cât mai repede cu putinţă, pentru că altminteri pieile-roşii le încheie iute procesul.

— Pornim imediat! spuse Treskow, care îi îndrăgise pe cei doi vânători şi dorea să-i vadă cât mai grabnic scăpaţi din ghearele indienilor.

— Da, încuviinţă Thieme. Trebuie să plecăm imediat altfel indienii o să aibă un avans pe care n-o să-l mai putem recupera!

Deadly-Gun zâmbi în faţa acestei navale de bune sentimente.

— Va trebui să aşteptaţi până la ziuă, fiindcă e imposibil să recunoaştem urmele pe întuneric. Nu prea cred că ne-ar putea acum călăuzi cârmaciul până la apa lângă care au fost

atacaţi.

— Eu? La apă? strigă Peter Polter supărat. Ce mă interesează nenorocita aia de apă unde am suferit un naufragiu atât de păcătos! Mă las tăiat cu ferăstrăul, de sus până jos, dacă aş putea spune unde se află băltoaca aia mizerabilă, la stânga sau la dreapta. Nu am avut la mine nici compas, nici saula *lochului*[1] şi am fost luat la edec de Gras şi Lungan, fapt pentru care nu am dat nici o atenţie cursului pe care-l ţineam. Iar mai târziu bestia asta aşa a luat-o la fugă cu mine, că mi-au pierit şi auzul şi vederea. Ce-aş putea eu să ştiu despre apa voastră? Lăsaţi-mă în pace cu ea!

— Hi-hi-hi! chicoti cu râsul lui caracteristic micul Ben Cunning, apropiindu-se de ei; mălai-mare ăsta călăreşte prin prerie, dar habar n-are unde a fost! Acum o să trebuiască mai întâi căutată dâra lăsată de el, înainte de a găsi urmele pieilor-roşii. Nu e nostimă treaba?

— N-ai vrea să-ţi ţii pliscul, pigmeule! tună cârmaciul înfuriat de batjocura omuleţului. Când sunt la bordul unei corăbii zdravene, atunci cunosc locul unde mă aflu, dar aici în prerie şi încă pe spinarea unui asemenea animal nenorocit, ţi se face atât de rău, că, din pricina durerii de inimă, nici nu eşti în stare să-ţi dai seama ce se întâmplă cu tine. Dacă vrei să pui mâna pe mizerabilii tăi de indieni, atunci caută-i tu însuţi!

— Cred că nu va fi cazul să căutăm urmele lăsate de cârmaci şi nici pe acelea ale indienilor, spuse Deadly-Gun. Tinerii ogellallaşi, dornici şi ei de aventură, au pornit călări în întâmpinarea celor vârstnici, le-au găsit leşurile şi sunt acum setoşi de răzbunare. Mai mult ca sigur că şi-au instalat o tabără bine ascunsă şi acolo i-au dus pe prizonieri. O să-i cerceteze ca să afle unde-i ascunzătoarea noastră. Dar Hammerdull şi Holbers vor prefera să moară decât să ne

[1] Instrument cu care se măsoară viteza de deplasare a unei nave şi distanţa parcursă de aceasta (n.t.).

trădeze, aşa încât o să le fie greu indienilor s-o descopere. Mă tem, însă, că se vor întâlni cu cei scăpaţi din bătălia de la linia ferată şi, cum aceştia cunosc, în linii mari, regiunea în care se află ascunzătoarea noastră, e probabil că o să se hotărască să ne atace şi asta cât de curând, pentru ca omul nostru — cârmaciul — să nu aibă timp să ne avertizeze. Din acest motiv cred că acum sunt deja pe drum, aşa că trebuie să ne pregătim să-i primim, nicidecum să-i mai căutăm noi pe ei. Paza trebuie să fie la posturi şi să fie dublată, iar noi, ceilalţi, să fim gata de luptă. Focul din faţa peşterii să fie stins. Făcliile din peşteră pot să ardă în continuare. Am să mă duc să văd ce-i cu prizonierii noştri.

— Vin şi eu, unchiule, spuse Thieme. Sunt foarte interesat să mă conving că sunt în continuare în mâinile voastre.

Luă o făclie ca să lumineze calea colonelului care pornise înainte.

Ajuns la prizonieri, acesta din urmă le aruncă o privire scrutătoare. Ochii săi ageri examinară cu băgare de seamă solul calcaros umed şi moale. Peste faţa sa trecu fulgerător o undă de surprindere, care însă trecu neobservată de nepotul său, pentru că flacăra roşie a făcliei îl lumina numai dintr-o parte.

— Totul e în regulă, hai! spuse el pe un ton liniştit şi părăsi locul împreună cu însoţitorul său. Dar întors la ai lui, îi adună în jurul său cu o chemare surdă.

— Ascultaţi, oameni buni, am judecat bine! Indienii nu numai că sunt pe drum, ci au trimis iscoade chiar în ascunzătoarea noastră. Au descoperit-o!

O uimire amestecată cu teamă apăru pe feţele oamenilor din peşteră, care deodată duseră mâinile la cuţite şi pistoale. Stăpân pe sine, însă, colonelul continuă:

— Trebuie să vă spun un secret despre care, din motive de securitate, n-am mai pomenit până acum. Peştera are o ieşire secretă!

— Ah! se auzi un oftat surd în tot cercul de oameni din jurul lui.

— Am găsit-o în aceeaşi zi când am descoperit peşteri. Apa râului se prăvale în adâncuri în spatele peşterii şi şi-a săpat acolo un cazan din care, prin inima muntelui, şi-a găsit o ieşire. Am fixat atunci, într-o latură a cascadei, o frânghie solidă, m-am lăsat în jos pe ea şi am găsit că e posibilă ieşirea de-a lungul perdelei de apă. Frânghia atârnă şi acum acolo şi este în stare bună. Adineauri, când m-am dus să văd ce fac prizonierii, am observat urme străine pe solul umed. O privire rapidă mi-a permis să-mi dau seama că legăturile lor fuseseră slăbite.

— Cum se poate una ca asta? se miră Treskow. Eu însumi i-am legat într-aşa fel că numai cu ajutorul cuiva ar fi putut să se elibereze.

— Indienii au trimis înainte cercetaşi care au reuşit să descopere ieşirea secretă. Se vede treaba că au pătruns în ea, s-au urcat cu ajutorul frânghiei în peşteră şi, găsind prizonierii, le-au slăbit legăturile. Precis că le-au lăsat şi ceva arme. După aceea au făcut cale întoarsă ca să-i aducă şi pe ceilalţi aici.

— De ce nu l-or fi luat cu ei pe căpitan şi pe Marc Létrier? se întrebă Thieme.

— Pentru că în clipa când ne-am fi dat seama de dispariţia lor, s-ar fi trădat. În primul rând trebuie să-i facem inofensivi pe cei doi indivizi periculoşi, legându-i din nou. Înainte, nepoate, noi o luăm înainte. Ceilalţi să ne urmeze în tăcere, pentru ca de îndată ce cei doi vor încerca să opună rezistenţă, să se arunce asupra lor. Trebuie să evităm orice vărsare de sânge!

În timpul acestei discuţii, în adâncul peşterii se desfăşura o alta, purtată în şoaptă:

— Marc, i-ai văzut privirea? întrebă Mertens, după ce Deadly-Gun şi Thieme se îndepărtaseră.

— Care privire?

— Pe care colonelul a aruncat-o pe pământ.

— Nu, nici nu m-am uitat la el.

— A descoperit totul.

— Imposibil. A plecat imediat şi părea liniştit.

— S-a prefăcut! A văzut urmele vânătorului şi ale indianului. Eu mi-am dat seama de asta, în ciuda luminii slabe. Am observat o tresărire pe faţa lui. După aceea a aruncat o privire scurtă la legăturile noastre şi felul în care a rostit cuvintele „totul e în regulă” îmi dovedeşte că nu i-a scăpat nimic din cele întâmplate aici.

— Ei drăcie! Dacă a plecat ca să aducă oamenii pentru a ne lega din nou? Să înnebuneşti, nu alta!

— Îi aduce în mod sigur.

— Atunci am să mă apăr până la ultima picătură de sânge. Fiindcă dacă ne leagă din nou, totul e pierdut. O să ne ducă în altă parte şi o să-i primească pe indieni în locul ăsta, unde suntem noi acum.

— Aşa e! Dar rezistenţa nu e necesară.

— Cum aşa?

— Cea mai simplă şi sigură cale de scăpare este să fugim imediat.

— Dar dacă vă înşelaţi, căpitane şi bătrânul nu a observat nimic?

— Ar fi tot aia. Ei nu s-ar mai întoarce aici înainte de venirea indienilor, aşa că n-au cum să descopere fuga noastră şi să fie deconspirat planul atacului. Trebuie s-o ştergem, doar ai auzit care e drumul pe care putem scăpa de aici. Repede, înainte de a nu fi prea târziu!

Se eliberară de legături şi începură să meargă în direcţia zgomotului făcut de cascadă. După o căutare nu prea îndelungată, reuşiră să dea de frânghie şi coborâră pe ea. Ajuns la suprafaţa vijelioasă a bazinului, Mertens, ţinându-se cu mâinile strâns de frânghie, cerceta atent pereţii stâncoşi ai

îngustului culoar până ce găsi deschiderea laterală prin care valurile năvăleau în jos. Opintindu-se reuşi să pătrundă în deschizătură. Trase apoi frânghia după el, pentru ca însoţitorul său să-şi dea seama încotro să se îndrepte. Era un moment periculos, pentru că cei doi fugari nu puteau comunica unul cu altul din pricina vuietului cascadei. Dar acţiunea lor curajoasă reuşi şi, bălăcindu-se prin apă, într-o poziţie dificilă, izbutiră după un timp să ajungă cu bine, uzi leoarcă, afară.

Aici, în sfârşit, îşi îndreptară spatele şi rămaseră un timp, cu respiraţia tăiată, să se odihnească.

— Acum trebuie să aşteptăm până la venirea indienilor, îşi dădu cu părerea Létrier.

— Asta nu se poate. Colonelul o să ne urmărească imediat ce descoperă fuga noastră. Trebuie să pornim numaidecât.

— Dar nu ştim unde se află tabăra indienilor!

— Nu face nimic. Nu e nevoie să ne îndepărtăm prea mult. Căutăm în ascunziş prin apropiere şi aşteptăm apoi să vedem ce se mai întâmplă.

— E bine cum spui, căpitane; pentru că, dacă ne întâlnim acum cu pieile-roşii, trebuie să ne întoarcem cu ei înapoi şi nu am deloc poftă de aşa ceva. E mai avantajos să-i lăsăm pe bravii oameni să intre în foc pentru noi şi să vedem după aia cum putem pune mâna pe castane.

— Sunt de aceeaşi părere. Vino!

Făcură câţiva paşi prin desiş şi se ascunseră într-un loc unde acesta era mai des. Aici rămaseră cât se poate de nemişcaţi şi ascultară cu atenţia încordată.

Deodată se auzi un zgomot îndepărtat, asemănător zumzetului unei insecte care-ţi trece pe lângă ureche.

— Indienii! şopti Mertens.

Nu se înşelase. Cu vânătorul alb şi cu fiul căpeteniei Matto-Sih în frunte, se apropiau, unul în spatele celuilalt, într-un şir lung, care înainta cu băgare de seamă.

S-au oprit la intrarea ascunsă, au ţinut o scurtă consfătuire, după care au dispărut, unul câte unul, în deschizătura abia vizibilă din albia râului. Doi dintre ei rămaseră de pază.

Trecu un timp lung, lung de tot. Cerul, pe care mai înainte nu-l puteau deosebi în întuneric, de acoperişul de frunziş al pădurii, prinse, încet, încet, să se contureze; mai întâi apărură trunchiurile câte unui copac, pentru ca în curând să se zărească ramurile; ici, colo câte o pasăre lansa un strigăt încă adormit; noaptea începea să facă loc zilei şi zorile se înstăpâneau treptat.

Cei doi paznici indieni stăteau nemişcaţi pe malul râului, acolo unde acesta ieşea din munte. Ei erau, probabil, destul de îngrijoraţi de absenţa îndelungată a camarazilor, dar feţele lor tinere, arămii, nu trădau nimic din zbuciumul ce-i frământa. Aşa cum stăteau, sprijiniţi în ţevile puştilor, erau aidoma statuilor ce-i înfăţişează pe semenii lor, înarmaţi până-n dinţi.

Deodată se auziră trosnind două împuşcături simultane. Cei doi paznici căzură seceraţi la pământ, împuşcaţi în cap. În clipa următoare se ridicară lângă ei două siluete care trecuseră neobservate îngusta poartă prin perdeaua de apă. Erau Deadly-Gun şi micul Ben Cunning.

— Hi-hi-hi! râse acesta din urmă. Au căpătat prea devreme aripi, tinerii; încă nu au învăţat să ţină ochii şi urechile deschise. Vedeţi, colonele, că am avut dreptate? Au uitat să-şi şteargă urmele şi acum putem căuta tabăra unde zac legaţi Grăsanul şi Lunganul.

— Cutezi să te urci singur, din nou, până în peşteră, Ben?

— De ce nu? Credeţi cumva că Ben Cunning se teme de cele două picături de apă pe care le va înghiţi?

— Atunci întoarce-te, în timp ce eu voi merge pe urme şi adu-i pe ceilalţi, primprejurul muntelui, până aici. Nu-i nevoie să rămână în tabără decât paza obişnuită, pentru că locul e complet curăţat. Eu o iau înainte şi voi veniţi după mine.

Grăbiţi-vă, ca să mă ajungeţi din urmă!

Micul *trapper*, cu un semn de încuviinţare, dispăru în deschizătură şi Deadly-Gun porni urmărirea. La începutul drumului urmele erau atât de evidente, încât nu trebui să le acorde o atenţie deosebită. Din această cauză, vânătorului, care era de obicei atât de atent, îi scăpară acum urmele celor doi fugari ascunşi în tufişuri şi el îşi continuă drumul printre copaci, atent doar la urmele lăsate de indieni.

După un timp, căpitanul şuşoti la urechea însoţitorului său:

— Asta-i nenoroc, mare nenoroc. Aceşti viteji tineri indieni au ajuns cu bine sus, pe frânghie, în peşteră, dar au fost imediat doborâţi. E mare păcat de ei! Acum suntem din nou singuri în faţa lui Deadly-Gun şi a oamenilor lui!

— Nu ar fi mai bine, căpitane, dacă l-am urmări în taină? întrebă Marc Létrier. Dacă vrem să scăpăm cu bine, ne trebuie neapărat cai şi am putea să ne ţinem numai de caii indienilor.

— Asta e imposibil. Vânătorii ne-ar urmări şi ne-ar descoperi imediat urmele.

— Ce ne împiedică să-i facem de petrecanie pentru totdeauna bătrânului? Avem cuţite bune.

— Marc, noi am făcut lucruri mai grele. Dar nu suntem westmani. Colonelul are un auz fin şi ne este superior cu armele lui. Chiar dacă am reuşi să-i facem o împunsătură bună şi să ajungem la cai, peste numai câteva minute am avea toată hoarda furioasă în spate.

— Dacă scăpăm de bătrân, nu mai trebuie să ne temem de ceilalţi. Cârmaciul fără minte, Thieme, poliţistul naiv, sunt toţi oameni care nu pricep nimic din prerie şi sunt...

— Şi Winnetou, apaşul? îl întrerupse Mertens.

— Drace, la el nu m-am gândit. *Cher Dieu*[1], ăla singur ar fi capabil să ne ajungă din urmă şi să ne doboare cu tomahawkul lui. Atunci, ce să facem? Să rămânem culcaţi aici

[1] Dragă Doamne! (franceză, n.t.).

o veşnicie, iarăşi nu putem.

— Ai mintea cam slabă, Marc. În *Hide-spot* zace o avere: aur să-l întorci cu lopata. Aşteptăm până ce pleacă vânătorul...

— Şi apoi?

— Apoi, şuşoti căpitanul, deşi nu se afla nimeni în preajmă, ne întoarcem pe acelaşi drum pe care am venit.

— Pe dracu'! În peşteră?

— Se înţelege!

— Să ne lăsăm acolo măcelăriţi!?

— Mai degrabă, nu. Ai auzit că de pază a rămas un singur vânător. El o să stea la bună distanţă de peşteră, pe malul râului şi nu o să observe nimic.

— Da, aşa-i! Colonelul a făcut o mare greşeală că nu a pus un paznic aici, lângă apă.

— Bineînţeles! Deci, ne întoarcem în peşteră.

— Înapoi, în peşteră! repetă celălalt cu sârg, căci noua aventură începea să-i placă.

— Căutăm aurul...

— Aurul?

— Îl luăm şi...

— Şi?

— Ne înarmăm, căci în *Hide-spot* există tot felul de arme, de foc şi de împuns.

— Asta aşa e, au un depozit plin-ochi cu tot felul de arme.

— Îl doborâm pe paznic.

— Fără asta nu se poate.

— Ne luăm, în trecere, câte-un cal.

— Dar unde au priponit caii, căpitane?

— Încă nu ştiu, dar îi găsim noi. Vânătorii călăresc în sus, prin albia râului; trebuie să fie pe undeva pe-aproape şi locul unde sunt legate animalele. Dacă cercetăm cu atenţie malurile, le găsim negreşit.

— Şi apoi? întrebă Marc Létrier.

— Apoi o luăm la sănătoasa. Încotro, o să vedem noi; în orice caz spre vest. Dacă avem bani sau aur, ajungem noi la San Francisco şi...

Se opri în mijlocul frazei. Un zgomot, care venea dintr-o parte, îl făcu să amuţească.

Se auzeau acum paşi înceţi. Ben Cunning venea printre tufişuri, iar în spatele lui, cu excepţia celui care fusese lăsat de pază, se înşirau toţi locuitorii peşterii. Winnetou se afla şi el printre ei. Înaintau pe urmele lăsate intenţionat de Deadly-Gun. Cei doi fugari îşi ţinură respiraţia; o singură privire a ochilor experimentaţi ai apaşului putea să-l facă să descopere urmele, abia vizibile, lăsate chiar de ei. Din fericire pentru ei, pericolul trecu, deoarece Winnetou se bizuia pe vânătorul din faţa sa şi de aceea nu acorda atenţie solului.

— *Grâce à Dieu!*[1] exclamă Létrier, după ce zgomotul făcut de cei care treceau dispăru. Acum, într-adevăr, e timpul să punem totul în joc; deşi sunt ud din cap până-n picioare, am asudat de parcă aş fi ieşit din baie.

— Acum e timpul; dar trebuie să fim prevăzători şi să ştergem orice urmă după noi.

Dar această operaţie era, pentru mâinile lor neexperimentate, atât de anevoioasă, că trecu o bună bucată de vreme până să se facă nevăzuţi în albia râului. Cunoşteau drumul, pe care îl mai făcuseră o dată, aşa că ajunseră, în ciuda dificultăţilor lui, cu bine, până sus. Létrier, care tocmai apucase frânghia ca să înceapă urcuşul şi se afla în spatele stăpânului său, se văzu brusc oprit de către Mertens. În faţa lor, de jur-împrejur, zăceau o mulţime de corpuri omeneşti. Pipăindu-le, şi-au dat seama că erau ale tinerilor indieni ucişi. Trecură peste cadavre şi ajunseră în peşteră, în locul unde stătuseră legaţi mai înainte. Aici putură din nou să comunice unul cu altul. Létrier se scutură.

— Brr, căpitane, bieţii băieţi au fost omorâţi unul după

---

[1] Slavă ţie Doamne! (franceză, n.t).

altul, de cum pătrundeau în peşteră. Noroc că am stat ascunşi, altminteri aveam aceeaşi soartă.

— Acum n-avem timp pentru asemenea consideraţii, înainte! Să facem rost de arme.

Se înapoiară în *Hide-spot*-ul părăsit de vânători. Un singur om era de pază afară, în celălalt capăt. Centrul peşterii comunica cu mai multe „cămări”. Într-una din ele, pereţii erau căptuşiţi, de jur-împrejur, cu tot felul de arme necesare vieţii în prerie. Se găseau acolo din belşug şi praf de puşcă şi plumb şi tot felul de gloanţe. Alimente, chiar dacă nu prea multe, puteau fi întrezărite într-o firidă învecinată. În mijlocul peşterii ardea un opaiţ, împrăştiind o lumină palidă.

Cei doi se aprovizionară mai întâi cu cele necesare, după care începură să caute bogăţiile ascunse ale *trapperilor*. Dar în zadar; iar pe măsură ce timpul preţios se scurgea, căutarea devenea din ce în ce mai febrilă şi tot fără nici un rezultat.

— E al dracului de bine ascuns aurul, Marc! spuse, în sfârşit, Mertens, când ajunseră la ultima încăpere care le mai rămăsese necercetată. Şi chiar dacă-l descoperim, cum reuşim să-l transportam? Aurul e greu şi nu văd cum o să-l ducem.

— Îl încărcăm pe caii de rezervă.

— Asta ar fi singura soluţie, deşi ne-ar întârzia mult fuga. Dar iată, asta trebuie să fie odaia colonelului.

În încăpere erau agăţate pe pereţi blănuri netăbăcite, pentru a o izola de umezeală şi se găseau câteva scaune şi dulapuri. Cei doi se aruncară lacomi asupra acestora din urmă. Nici în ele nu se găsea mult râvnitul aur, ci nişte haine şi tot felul de obiecte de îmbrăcăminte pe care le aruncară pe jos. Deodată, căpitanul scoase un strigăt de bucurie. Găsise un portvizit vechi şi rupt, împachetat cu grijă, pe fundul unei lăzi.

— N-o fi aur, dar ceva valoros trebuie să conţină, zise el.

Se întoarse în încăperea principală a peşterii pentru că era

mai bine, luminată şi deschise portvizitul.

— Ce e în el, căpitane? întrebă Létrier, încordat.

— Nimic, absolut nimic, m-am înşelat şi de data asta, răspunse calm cel întrebat. Dar în sinea sa era teribil de emoţionat, căci de fapt, în portvizit se găseau recipise de depuneri foarte valoroase. Deadly-Gun depusese importante cantităţi de aur la diferite bănci din Răsărit şi păstrase numai chitanţele de depunere. Cel care le poseda putea să ridice contravaloarea lor în bani de la orice bancă. Dar Létrier nu trebuia să ştie acest lucru

Sumele de pe recipise nu aparţineau numai colonelului, ci întregii obşti; de aceea erau atât de importante în orice caz, trebuie că existau în ascunzătoare şi mari cantităţi de pepite şi pulbere de aur, dar nu puteau fi deocamdată găsite; asta era clar. Dar în timp ce discutau, se auzi un zgomot. Era omul lăsat să păzească şi care venea în peşteră. Mertens, care încărcase din timp unul din pistoalele găsite, îl împuşcă pe loc.

— Acum să plecăm repede, spuse el. Trebuie să facem rost de cai. Să sperăm că-i vom găsi!

Încărcară în spate tot ce aleseseră şi părăsiră peştera pe ieşirea din faţă a acesteia, folosită de obicei de *trapperi*. Ajunşi afară, urmară traseul râului şi ajunseră la un drum îngust care ducea spre un luminiş, unde păşteau caii vânătorilor.

Înşeuară repede doi cai, folosind hamuri şi căpestre din cele care atârnau pe crăcile arborilor din jur, încălecară şi porniră în galop.

Între timp, toţi vânătorii, cu excepţia celui pe care îl lăsaseră de pază în peşteră şi despre care ştim că a fost ucis, se aflau pe urmele tinerilor indieni, pentru a-i elibera pe Dick Hammerdull şi Pitt Holbers.

Deadly-Gun, care o luase înainte, fu în curând ajuns din urmă de restul trudei. Îi luase pe toţi oamenii săi cu el, fiindcă

nu ştia cu câţi indieni urmau să aibă de-a face. Colonelul mergea în fruntea lor, împreună cu Winnetou.

Urmele indienilor puteau li uşor dibuite, deoarece făcuseră drumul noaptea. Totuşi trecură câteva ore bune până să zărească pădurea în care aceştia îşi instalaseră tabăra şi fiul căpeteniei îi adusese pe Hammerdull şi pe Holbers. Nu era prudent să mai înainteze, fiindcă puteau fi auziţi, aşa că făcură un ocol, îndepărtându-se, pentru moment, de locul în care urmele pătrundeau, înpădure, la o distanţă de vreun sfert de oră. Reintrând în pădure, se apropiară cu mari precauţii de tabără, făcând cu băgare de seamă fiecare pas. Oamenii înaintau aplecaţi, căutând tot timpul să fie acoperiţi, de la un tufiş la altul, din copac în copac, până ce Winnetou făcu un semn celui care îl urma. Auzise voci şi se strecura înainte, însoţit numai de Deadly-Gun. În curând zăriră locul pe care îl căutau, chiar în faţa lor. Dintr-o privire, colonelul îşi dădu seama că fusese mult prea prevăzător când hotărâse să-şi ia toţi oamenii cu el, căci cei doi prizonieri erau păziţi numai de trei inşi — doi indieni şi albul care, cu o zi înainte, îi îndemnase pe indieni să atace *Hide-spot*-ul. Le-au fost de ajuns câteva minute ca să-i încercuiască. Cei trei s-ar fi predat, de bună seamă, fără să reziste, dar ei fură împuşcaţi pe loc, bineînţeles împotriva voinţei colonelului şi a lui Winnetou. Apoi prizonierii fură eliberaţi.

— Trebuie să fi fost tare neprevăzători, Dick Hammerdull, de v-aţi lăsat prinşi de puştanii ăştia! Nu se putu opri să nu spună Deadly-Gun.

— Dacă am fost prevăzători sau nu, e totuna, îi răspunse Grasul, în timp ce-şi dezmorţea membrele. Dar adevărul este că ne-au prins. Nu mai puteam face nimic. Ce zici de asta, Pitit Holbers, bătrâne *coon?*

— Mda! îi răspunse Lunganul. Dacă zici tu, Dick, că nu se putea face nimic, atunci.ai dreptate, pentru că nu am făcut, de fapt, nimic.

— Şi era şi un alb cu ei? se miră colonelul.

— Da, confirmă Hammerdull; şi tocmai individul ăsta a descoperit *Hide-spot*-ul nostru. El a dus tânăra căpetenie acolo, ca să-i arate drumul, dar atunci când au atacat ascunzătoarea nu i-a mai însoţit şi a rămas aici. Care e situaţia acum acolo? Pieile-roşii nu s-au mai înapoiat aici.

— Toţi au fost nimiciţi. Cum a fost, am să-ţi povestesc pe drum.

Acum trebuie să plecăm îndărăt, fiindcă nu am lăsat acolo decât un singur om de pază.

Cât de mare era greşeala pe care o făcuse, şi-a dat seama cât se poate de limpede atunci când s-a întors la peşteră. Aici găsiră cadavrul paznicului şi constatară că toate cotloanele peşterii fuseseră scotocite. De către cine, nu putea încăpea nici o îndoială. Colonelul se mai linişti când constată că cel mai preţios lucru, depozitul de pepite şi pulbere de aur, nu fusese descoperit. Cu atât mai mult se sperie, însă, atunci când văzu că portvizitul şi chitanţele de depunere lipsesc. Supărarea care îl cuprinsese se transmise şi celorlalţi, încât toţi hotărâră într-un glas să pornească imediat în urmărirea lui Mertens şi a complicelui lui.

Aceştia nu puteau dispune de bani decât după ce ajungeau într-o aşezare mai importantă, unde să găsească şi o bancă. De aceea se impunea să nu se piardă nici o clipă în urmărirea ticăloşilor. Dar aveau şi ei nevoie de mijloace rapide de deplasare. Pe lângă nenorocirea care-i lovise, avuseseră şi un dram de noroc, anume acela că jefuitorii nu găsiseră aurul.

8. Capitolul VIII - Un atac piraterese

Cine vine la San Francisco dinspre răsărit trebuie să treacă mai întâi prin Oakland, pentru că în calea lui se află Golful San Francisco, larg de 11 kilometri. Dar acesta nu constituie un obstacol, deoarece posibilităţi de a-l traversa există berechet, inclusiv pentru cei ce călătoresc călare. În vremea de care vorbim călăreţii treceau golful pe bacuri. Cu, unul din aceste bacuri au. Trecut golful doi călăreţi care nu au coborât din şa cât a durat traversarea. Caii lor păreau să fie de rasă bună, deşi arătau foarte istoviţi. Călăreţii se înfăţişau ca nişte, oameni care nu mai avuseseră multă vreme de-a face cu binefacerile civilizaţiei. Bărbile încâlcite le ajungeau până la piept. Pălăriile de vânător, cu boruri largi, îşi pierduseră orice formă, acoperindu-le, pleoştite, aproape complet feţele. Hainele de piele mult prea uzate păreau croite din scoarţă de copaci şi tot echipamentul lor vădea încercările deosebit de grele prin care trecuseră cei doi.

— În sfârşit, *grâce à Dieu!* oftă unul din ei. Iată-ne aici, Marc şi cred că am scăpat de mizerie.

Celălalt dădu din cap, posomorât.

— Iertaţi-mă, căpitane, că nu sunt prea convins de acest lucru. Am să mă simt în deplină siguranţă numai când am să mă aflu pe o punte solidă, în larg, la vreo câteva mile depărtare de aici. Să mă ia dracu' dacă colonelul, cu toată ceata lui, nu se află pe urmele noastre!

— Posibil, dar improbabil. Cred că am reuşit cu destulă abilitate să-l inducem în eroare făcându-l să creadă că, după trecerea munţilor, ne-am îndreptat spre Columbia britanică. Oricum, n-am făcut ocolul degeaba.

— Vreau să cred că nu v-aţi înşelat, dar nu mă încred în îndrăciţii ăştia de vânători şi sunt de părere că cel mai bun lucru este să ne vedem cât mai repede pe puntea unei corăbii

şi să nu mai avem nimic de-a face cu ţara astă blestemată.

— Înainte de toate e necesar să recăpătăm o înfăţişare omenească.

— Pentru asta e nevoie de bani.

— Aşa e. Dar, ia uită-te colo! spuse, arătându-i o baracă scundă, pe al cărei acoperiş era bătută o scândură purtând inscripţia „Jonathan Livingstone, geambaş”.

— Un geambaş? zise Marc, fără prea mult entuziasm. N-o să ne ofere prea mult pentru animalele noastre pe jumătate moarte de foame.

Îşi mânară caii spre baracă. Un om, care se vedea de la o poştă că e mai mult samsar, ieşi în uşa barăcii în clipa când descălecară.

— Cu cine doriţi, domnilor? întrebă el.

— Cu stimabilul master Livingstone, sir.

— Eu sunt acela.

— Cumpăraţi cai?

— Hm! Da! Dar nu din ăştia pe care-i aveţi, răspunse el, aruncând o privire depreciativă, dar atentă asupra mărfii oferite.

— Bine, atunci bună ziua, sir!

Mertens încălecă şi se făcu că pleacă imediat.

— Mai domol, master, mai domol, mai domol, să ne uităm mai bine la animale!

— Păi, dacă nu cumpăraţi „din ăştia”, atunci ce să mai vorbim? Să ştiţi că nu aveţi de-a face cu un *greenhorn!*

— Bine, bine! Descălecaţi! Proaste, foarte proaste animale! Veniţi din prerie?

— Da!

— Nu prea vă pot oferi mare lucru. Mai degrabă ar trebui să primesc eu ceva ca să-i iau, pentru că, după cum arată, ăştia ar putea să şi crape. Cât vreţi pe ei?

— Cât oferiţi?

— Pentru amândoi?

— Amândoi!

— Păi, treizeci de dolari, nici mai mult, nici mai puţin.

Mertens încalecă din nou, gata să pornească mai departe.

— Stop, sir, unde vreţi să plecaţi? Credeam că vreţi să vindeţi caii.

— Da, dar nu dumitale.

— Păi, întoarceţi-vă! Vă dau patruzeci.

— Şaizeci.

— Patruzeci şi cinci.

— Şaizeci.

— Cincizeci.

— Şaizeci.

— Imposibil! Cincizeci şi cinci şi nici un cent mai mult.

— Şaizeci şi nici un cent mai puţin. Rămâneţi cu bine!

— Şaizeci? Nu, nici nu-mi trece prin cap! Dar ia staţi! Mai staţi niţel! Bine, o să-i căpătaţi! Fie, şaizeci, deşi animalele astea nu valorează atâţia bani!

Mertens se întoarse râzând şi coborî din nou de pe cal.

— Luaţi-i, ba chiar cu hamuri cu tot!

— Intraţi, master; între timp, însoţitorul dumneavoastră va avea grijă de ei.

Negustorul îl conduse într-o cămăruţă, împărţita în două printr-o draperie veche. Dispăru în spatele acesteia şi se întoarse cu banii.

— Aveţi aici cei şaizeci de dolari. Dar să ştiţi că sunt bani câştigaţi necinstit,

— Ei, asta-i, vă faceţi de râs! Mda! Sunteţi cunoscut aici în oraş?

— Mai bine decât mulţi alţii.

— Atunci, puteţi să-mi daţi o informaţie?

— Vreţi să vă recomand un loc unde să puteţi mânca?

— Nu, caut o bancă sau o casă de amanet.

— O casă de amanet? Dar pentru ce?

— N-are importanţă pentru ce.

— Ba are, dacă doriţi o informaţie corectă.
— Vreau să vând o hârtie de valoare.
— Ce fel de valoare?
— Pepite şi pulbere de aur.
— La naiba, arătaţi-mi-o mie.
— Nu are nici un rost!
— De ce nu, dacă hârtia e valabilă, o cumpăr chiar eu. Fac, între altele şi asemenea afaceri, mai ales dacă e de câştigat ceva din ele.
— Uitaţi-le, astea sunt.

Scoase portvizitul găsit în peşteră şi alese câteva recipise pe care le dădu negustorului. Acesta făcu o figură mirată şi aruncă o privire plină de respect celui care stătea în faţa lui, şifonat şi cârpit, dar care se afla în posesia unei asemenea averi.

— Douăzeci de mii de dolari pe numele purtătorului, depuşi la Charles Brockman, Omaha! Chitanţa este bună. Cât cereţi pe ea?
— Cât îmi daţi?
— Jumătate.

Martens îi luă hârtia din mână şi se îndreptă spre uşă.

— Să fii sănătos, master Livingstone!
— Staţi! Cât vreţi?
— Optsprezece mii îmi plăteşte oricare bancher, pe loc, în numerar; dar eu sunt acum la dumneata şi sunt grăbit. Dă-mi şaisprezece mii şi chitanţa îţi aparţine.
— Imposibil. Nu ştiu dacă sunteţi cel în drept...
— Bine, bine, sir. Nu vreţi? Cu bine!

Omul îl reţinu, trăgându-l de braţ; dispăru apoi din nou după draperie şi se întoarse cu banii. Făcea parte din genul de oameni de afaceri care se ocupă cu de toate şi care, în ciuda unor aparenţe sărăcăcioase, nu duc niciodată lipsă de bani gheaţă.

— Poftiţi banii; se vede treaba că azi am o zi proastă, se

căina el. Mai aveţi alte recipise?

— Nu. Rămâi sănătos, master!

Mertens plecă. Livingstone îl însoţi până afară şi luă în primire caii. Cei doi străini se îndepărtară. O slugă veni să scoată şeile şi căpăstrul de pe cai.

— Am făcut o afacere bună, mormăi ca pentru sine geambaşul. Soi bun, bine făcuţi; au trecut prin multe, dar, bine îngrijiţi, îşi vor reveni repede.

Mai era ocupat cu caii cumpăraţi, când se auzi un tropăit răsunător de-a lungul străzii. Doi călăreţi, care sosiseră cu bacul următor apărură în galop. Unul era indian, celălalt era un alb cu un păr lung fluturându-i pe spate. Şi pe ei se putea observa oboseala unui drum lung, deşi ţinuta lor, ca şi animalele splendide, nu lăsau, la prima vedere, această impresie.

Trecând cu iuţeală pe lângă geambaş, indianul îi aruncă o privire fugară, pentru ca în clipa următoare să-şi întoarcă brusc calul.

— Fratele meu alb să se uite la caii aceştia, spuse el.

Celălalt călăreţ întorsese tot atât de rapid şi îl urmare până în faţa barăcii. O scurtă privire îi fu de ajuns. Se uită la firma de deasupra barăcii, apoi se apropie de negustor şi îl salută.

— Bună ziua, sir. Aţi cumpărat chiar acum caii aceştia?

— Da, master, îi răspunse negustorul.

— De la doi oameni care arată... şi îi făcu o descriere exactă a lui Mertens, alias Brétigny şi a lui Létrier, alias Wolf.

— Corespunde, master, conveni negustorul.

— Oamenii ăştia mai sunt aici?

— Nu.

— Unde s-au dus?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

— Dar ştiţi măcar în ce direcţie au luat-o?

— Au luat-o după colţ. Mai mult nu pot spune. Cel care punea întrebările stătu o clipă pe gânduri, aruncă o privire

cercetătoare asupra negustorului şi continuă:

— Cumpăraţi numai cai?

— Cai şi diferite alte lucruri...

— Şi pepite de aur?

— Da; aveţi aşa ceva?

— Nu le am la mine, dar trebuie să-mi sosească. Pot să vi le ofer.

— Dacă nu sunteţi grăbit să primiţi bani pe ele, da. Tocmai mi-am epuizat tot numerarul de care dispun.

— L-aţi dat acelor oameni?

— Unuia din ei.

— V-a vândut o hârtie de valoare?

— Da.

— În valoare de cât?

— Douăzeci de mii de dolari.

— Vreţi să fiţi atât de bun, sir şi să-mi arătaţi recipisa pe care aţi cumpărat-o?

— De ce?

— Ca să văd dacă v-a fost vândută de gentlemanul cu care dorim să ne întâlnim.

— Mda! Recipisa o puteţi vedea, dar nu v-o dau în mână.

Intră în baracă şi se întoarse cu hârtia. Străinul o privi cu atenţie şi dădu din cap.

— Aţi primit de la el numai această recipisă?

— Numai asta.

— Mulţumesc, sir. Nu cred c-o să se mai întoarcă la dumneavoastră, dar dacă totuşi se va întâmpla aşa ceva, să nu mai cumpăraţi nimic de la aceşti oameni, ci puneţi să fie arestaţi. Recipisele îmi aparţin şi mi-au fost furate. Am să mă reîntorc, poate, să mai discut cu dumneavoastră.

Îşi întoarse calul, indianul la fel şi îşi reluară galopul în susul străzii.

Până n-au ajuns în port n-au schimbat nici un cuvânt între ei. Abia pe chei, albul întrebă:

— Fratele meu roşu m-a însoţit pe urmele bandiţilor de-a latul ţinuturilor întinse ale preriei. Mă va urma el şi dacă va fi nevoit să urce pe o corabie?

— Winnetou merge cu Deadly-Gun pe tot Pământul şi pe Marea Apă. *Howgh!*

— Bandiţii vor probabil să fugă peste mare; o să se intereseze ce vapoare ridică ancora. Asta o să facem şi noi şi o să supraveghem navele; aşa îi vom prinde.

— Fratele meu aşa să facă şi apoi să stea aici, lângă apă, ca să-l pot regăsi. Winnetou, însă, se va întoarce în faţa caselor din marele oraş ca să-i aştepte pe vânători şi să-i aducă aici pe cei ce au rămas în urmă din cauza oboselii.

Deadly-Gun dădu aprobativ din cap: „Fratele meu este înţelept; să facă aşa cum a spus!”

Descălecă şi dădu calul în grija unei slugi de la hanul aflat în apropiere. Apaşul porni singur înapoi, pe drumul pe care veniseră împreună.

În timp ce se întâmplau cele de mai sus, Brétigny şi Marc Létrier îşi continuaseră drumul. Ei observară la un moment dat un bărbat care se strecura prudent, ieşind dintr-o străduţă laterală îngustă şi care, fără să-i bage de seamă, traversă strada la o oarecare distanţă de ei. De statură aproape mijlocie, zvelt, era îmbrăcat ca un miner venit să mai dea cu nasul pe la oraş, să se mai odihnească puţin. O pălărie de paie zdrenţuită, cu bonuri largii, îi acoperea faţa, fără să poată, însă, ascunde o cicatrice urâtă care îi brăzda obrazul, de la ureche şi până la nas.

Uimit, Brétigny se opri şi-l apucă de braţ pe însoţitorul său.

— Marc, tu nu-l cunoşti pe ăsta? întrebă el precipitat.

— Pe ăla? Nu, căpitane.

— Chiar aşa?

— Nu!

— N-am întrebat cum trebuie. De fapt, trebuia să spun: o cunoşti pe asta?

— Pe aia? Pe toate furtunile! Statura, ţinuta, mersul! Căpitane, este oare posibil?

— Ea e, îţi spun eu, ea şi nu alta! Ne-am sălbăticit de tot; de la această distanţă ea nu ne poate recunoaşte. O întâmplare fericită ne-a scos-o în cale. Trebuie s-o urmărim!

Păşiră în urma persoanei care, după puţină vreme, intră într-o baracă de scânduri, deasupra uşii căreia era agăţată o firmă purtând o inscripţie simplă, făcută cu creta: „Tavern of fine brandy”. Înainte şi după această denumire era desenată, pe lemnul crăpat, câte o sticlă de rachiu.

— Ce face ea, oare, în această dugheană? Are destui bani şi locuieşte, desigur, într-un palat. Felul în care se prezintă acum e deci un soi de deghizare, iar prezenţa ei aici ascunde o taină.

— Trebuie să intrăm după ea, căpitane.

— Nu se poate. Ne-ar recunoaşte imediat, cu tot aspectul nostru de sălbatici. Dugheana e alcătuită din scânduri. Din faţă nu ne putem apropia, dar poate găsesc în spatele ei vreo gaură sau vreo spărtură prin care să pot privi înăuntru. Tu rămâi aici şi ţine sub observaţie ieşirea. Dacă părăseşte dugheana înainte de întoarcerea mea, atunci vii şi mă anunţi.

Se îndreptă spre o latură a barăcii. Poziţia era bună. Cabana nu avea ieşire şi prin spate, dar era despărţită de o construcţie asemănătoare printr-un spaţiu de nici trei picioare, un fel de verandă. Brétigny se strecură acolo şi găsi repede o gaură prin care putea să vadă o bună parte a sălii în care se afla un mare număr de consumatori.

Omul cu cicatricea luase loc în apropierea unei sobe mătăhăloase, dar, deodată, se sculă şi dispăru undeva, în spatele acesteia. Probabil, presupuse Brétigny, că acolo mai există o încăpere care servea pentru scopuri mai deosebite. El înaintă cu băgare de seamă până se lipi de un perete subţire, din spatele căruia străbăteau mai multe voci. Puse urechea lângă scândură şi ascultă. Şi iată ce auzi:

— Unde ne întâlnim, sir? întrebă cineva.

— Nu aici, asta ar însemna lipsă de prevedere; şi nici pe chei, ci în micul golf de dincolo de ultima cabană pescărească.

— Şi când?

— Nu ştiu deocamdată când am să pot veni, dar la ora unsprezece să fiţi toţi adunaţi. Nu întreprindeţi, însă, nimic înainte de a veni eu.

— Bine. O să fie o luptă straşnică înainte ca nava să fie a noastră.

— Nu e chiar aşa de greu cum vă închipuiţi. Ofiţerii şi subofiţerii sunt invitaţi în seara asta pe uscat, iar la bord va avea loc o petrecere care o să ne prindă cât se poate de bine.

— Asta e o veste plăcută. Avem vreun prieten la bord?

— Tom lunganul se află acolo, împreună cu câţiva oameni care ne aşteaptă.

— Pe toţi dracii, aţi pus totul formidabil de bine la cale... Căpitanul Caiman va fi şi el, cu-adevărat, prezent acolo?

— Desigur. Ancora va fi ridicată de îndată ce punem mâna pe corabie. Vântul e bun, fluxul cade tocmai bine şi dacă nu intervine nimic neprevăzut, atunci o să se povestească despre „l'Horrible” ca în vremurile de odinioară.

— Pe noi puteţi conta, sir. O să fim în jur de treizeci de oameni. Cu ofiţeri pricepuţi şi cu o asemenea corabie nu ai de ce să te temi de nici o marină de pe glob.

— Asta e şi părerea mea. Iată solda voastră şi încă ceva pe deasupra, ca să vă cinstiţi cu ce vă place. Dar, atenţie, rămâneţi treji ca nu cumva să ratăm lovitura.

Se auzi un zgomot de scaune mutate din loc, apoi se făcu linişte; ultimul complotist părăsise încăperea.

Brétigny o recunoscuse şi după voce, deşi persoana încercase să şi-o îngroaşe. Cele auzite erau atât de extraordinare, că o bună bucată de vreme stătu nemişcat şi ar fi rămas aşa dacă nu l-ar fi trezit din înţepeneală un „psst!”

şoptit de Marc Létrier, care stătea în faţa verandei şi-i făcea semne disperate.

— Ea a plecat, să ne întoarcem; repede, repede!

Căpitanul se strecură afară tocmai la timp pentru a mai putea vedea subiectul observaţiilor sale dispărând după primul colţ. Cei doi alergară pe urma lui, urmărindu-l prin străduţele murdare ale mahalalei, apoi pe străzile largi ale cartierelor mai selecte, până la gardul din fier forjat al unei grădini mai izolate. Aici, cel urmărit se uită atent primprejur, pentru ca imediat ce se încredinţa că nu e nimic deosebit prin preajmă, să salte, cu o mişcare de pisică, peste gard. Urmăritorii statură în continuare la pândă mai mult de o oră, fără nici un rezultat: cel urmărit nu se mai întoarse.

— Trebuie că aici locuieşte, Marc. Ia să căutăm casa de care ţine grădina!

Pentru asta au trebuit să traverseze o stradă laterală. Când au ieşit din ea, au zărit o trăsură splendidă care staţiona în faţa porţii unei case ce trebuie să fi fost aceea pe care o căutau. O doamnă tocmai se urca în ea. Cei doi se înapoiară în stradă; când trăsura trecu pe lângă ei, îi putură vedea trăsăturile.

— Ea este! strigă Marc.

— Da, ea este; e imposibil să ne fi înşelat. Eu rămân aici; tu, însă, intri în casă şi încerci să afli ce nume poartă acum.

Létrier se conformă ordinului şi se întoarse repede cu informaţia dorită.

— Ei?

— Doamna de Boulettre.

— Ah! Unde locuieşte?

— Deţine tot etajul întâi.

— Vino în port; acolo mai stăm de vorbă.

Se îndreptară în direcţia amintită, oprindu-se într-un magazin cu articole de îmbrăcăminte, pe care îl părăsiră având o înfăţişare cu totul schimbată. Mergeau agale,

amestecându-se prin mulţimea de oameni de pe chei. Deodată, pe faţa lui Létrier se văzu o tresărire de groază, îl apucă de braţ pe căpitan şi-l trase în spatele unei mari grămezi de baloturi cu mărfuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta mirat.

— Priviţi înainte, căpitane şi uitaţi-vă dacă nu-l cunoaşteţi pe omul care stă lângă macaraua aia mare?

— Ah, pe toţi dracii, colonelul Deadly-Gun! Nu s-au lăsat, deci, înşelaţi şi ne-au urmărit până aici. Unde or fi ceilalţi?

— Pe aceia mai mult ca sigur că i-a trimis prin tot oraşul ca să dea de urma noastră.

— Aşa e. Ce crezi, ne-o fi observat bătrânul *trapper?*

— Cred că nu. Privea în altă direcţie şi, cu înfăţişarea noastră de acum, o să-i vină greu să ne recunoască dacă nu ne apropiem prea mult de el.

— Corect. Acum, ia uită-te dincolo de dană! Cunoşti nava care se află lângă crucişător?

— Da — păi — asta e..., pe naiba! Nu-i alta decât „l'Horrible” a noastră. Am recunoscut-o imediat, chiar dacă au umblat la randele şi pânzele ei!

— Acu' vino-ncoace!

Porniră prin îmbulzeala de pe chei şi căutară un local cât mai departe de port. Aici cerură o încăpere separată ca să poată discuta netulburaţi.

— Aşadar, ai recunoscut-o pe „l'Horrible” a noastră? întrebă Brétigny-Mertens.

— Imediat, căpitane.

— Ştii cine o comandă acum?

— Nu.

— Şi ştii cine o s-o comande mâine, la ora asta?

— În orice caz acelaşi care o comandă azi.

— Nu.

— Atunci va avea loc o schimbare de comandă.

— Bineînţeles. Cel de acum trebuie să dispară, iar în locul

lui va veni un anume Caiman sau, dacă preferi, căpitanul Caiman.

Marc Létrier zâmbi.

— Şi atunci, Miss Amiral va deveni iar şef de echipaj, spuse el, intrând în jocul interlocutorului său.

— Bineînţeles.

— Şi va mătura puntea cu pisica cea cu nouă cozi, ca în vremurile de altădată.

— Sau poate că nu. Pantera va fi îmblânzită. Poţi fi sigur de asta!

— Şi credinciosul Marc Létrier ce post va primi?

— O să se găsească ceva potrivit şi pentru el.

— Păcat de frumoasa cabină de navigaţie!

— Şi dacă nu ar fi o cabină de navigaţie, ci o clădire solidă, sigură, care să nu poată fi mişcată din loc?

Létrier râmase de astă dată într-adevăr surprins de tonul sigur şi încrezător al căpitanului. Se uită atent la el şi murmură:

— Mda, în lumea asta destule lucruri impasibile devin posibile, cel puţin pentru unii ca noi.

— Bineînţeles. Ascultă, Marc, ce vreau să-ţi spun!

El îi povesti tot ce auzise în timp ce stătea lângă peretele de scândură al cârciumii şi adăugă concluziile şi raţionamentele pe care le îndreptăţeau cele auzite acolo.

Marc era uluit.

— La dracu'! Cred că muierea asta chiar e în stare de aşa ceva.

— O s-o facă, poţi fi sigur.

— Şi noi?

— Nu ţi-am spus că în seara asta am să comand pe „l'Horrible”?

— Bine, dar ea o să se apere.

— Asta-i bună! I-am fost înainte comandant şi am să-i fiu din nou. Miss Amiral e neschimbată! Auzi, să fure o navă! Din

mijlocul portului San Francisco! E o nebunie! Iar nouă ne convine de minune. Ce noroc că am zărit-o şi am recunoscut-o, în ciuda deghizării.

În timp ce discutau cu înfrigurare, în locuinţa doamnei de Boulettre se făceau pregătiri intense pentru o cină de pomină. Bunătăţi de pe tot pământul, vinuri de pe toate meleagurile erau strânse aici, iar stăpâna casei, care se întorsese de mult de la plimbare, se ocupa personal de băuturi. Ea deschidea sticlele şi turna în fiecare un praf fin, de culoare albă, apoi le sigila cu mare grijă din nou.

Seara se apropia. Se făcu întuneric şi de la ferestrele somptuoasei locuinţe răzbătea o strălucire atât de puternică, încât întrecea lumina felinarelor de pe stradă.

Oaspeţii, printre care şi comandantul crucişătorului, precum şi ofiţeri de pe alte nave, sosiseră cu toţii şi savurau bucatele servite. O mulţime de obişnuiţi ai bulevardelor şi de trecători întâmplători se îngrămădeau la intrare, ca să arunce o privire în interioarele festiv amenajate sau să adulmece aroma bunătăţilor oferite oaspeţilor.

Printre ei se găseau doi oameni îmbrăcaţi în haine de marinar. Stăteau tăcuţi unul lângă altul şi priveau indiferenţi la ceilalţi. Se părea că atenţia lor se îndrepta în mod deosebit spre una din ferestrele luminate. Au stat mult timp aşa. La un moment dat, cineva trase perdeaua; umbra unei mâini ridicate se profila de câteva ori în jos şi în sus; după care lumina se stinse.

— Acesta este semnalul, şopti unul din cei doi.

— Vino! răspunse celălalt.

O luară la picior repede şi cotiră după colţul grădinii. La poarta acesteia era un cufăr, iar alături se profila silueta unui bărbat. Era atât de întuneric, încât nu puteau fi exact identificate amănuntele; totuşi era vădit că omul era sub talia mijlocie, având o barbă de culoare închisă ce-i acoperea tot obrazul. Era doamna de Boulettre care se grimase şi se

îmbrăcase din nou în haine bărbăteşti. Cufărul conţinea instrumentele de navigaţie, care îl impresionaseră atât de mult pe locotenentul Jenner.

— Trăsura a fost comandată? întrebă bărbatul cu barbă de culoare închisă.

— Da, veni răspunsul.

— Înainte!

Vocea îi suna poruncitor, de parcă ar fi fost obişnuit de tânăr să dea ordine. Cei doi apucară cufărul şi o luară înainte. Cel de talie mijlocie îi urmă. La colţul străzii aştepta o trăsură. Geamantanul fu ridicat şi pus pe capră. Toţi trei se urcară şi trăsura porni spre periferia oraşului. Ajunşi în câmp deschis, se opriră. Călătorii coborâră, apucară cufărul şi se îndreptară spre plajă, în timp ce trăsura se reîntorcea în oraş. Nu ajunseră bine până la ţărm, că se auzi din tufiş o voce:

— Stai, cine e?

— Căpitanul Caiman.

— Fiţi binevenit!

Un grup de siluete negre se grăbiră să-l înconjure cu respect pe bărbatul cu barbă.

— Bărcile sunt în regulă? întrebă el.

— Da.

— Armele?

— Toate în regulă.

— Lipseşte vreunul?

— Nu. Nici unul.

— Atunci, să pornim; eu iau prima barcă!

Cufărul fu ridicat în barcă. Vâslele, învelite cu cârpe, erau pregătite din timp şi ambarcaţiunile alunecară tăind fără zgomot valurile.

Mai întâi înaintară în larg; după aceea au cârmit scurt spre tribord; în felul acesta s-au apropiat, cu multă băgare de seamă, dinspre mare, de locul unde se afla „l'Horrible”, în miezul unui întuneric adânc, având doar câte un felinar la

pupă şi la proră.

Ajunseseră atât de aproape de navă, încât în mod normal ar fi trebuit să fie observaţi. Cel care îşi zicea căpitan stătea în picioare la cârmă şi ţinea privirea fixată pe silueta întunecată a corăbiei. Era clipa în care trebuia să se hotărască totul, fapt care îi solicita toată atenţia.

În acel moment se făcu auzit ţipătul ascuţit al unui pescăruş. Oamenii răsuflară uşuraţi. Era semnalul stabilit cum că la bord totul e în regulă. Câteva frânghii atârnau în partea dinapoi a corăbiei.

— Acostaţi şi apoi sus! se auzi înfundat comanda.

Câteva clipe mai târziu, toţi oamenii se aflau pe punte. Tom îi aştepta.

— Cum e? întrebă cel cu barbă.

— Bine. Eu şi ceilalţi suntem de pază. Echipajul se ospătează jos, în cabină. Cei mai mulţi zac, beţi, pe podea.

— Coborâţi! Dar menajaţi-i. Să fie închişi în cabină; mai târziu trebuie să ne jure credinţă. Cu cât avem mai multe braţe, cu atât mai bine pentru noi.

Porunca fu dusă la îndeplinire rapid şi fără zgomot. Echipajul, nebănuitor, ameţit de băutură, a fost uşor înfrânt, legat şi închis în cabine. După care, cufărul ridicat din barcă a fost dus în cabina căpitanului, iar bărcile cu care veniseră, dezlegate de corabie, fură lăsate libere pe apă. Nu mai aveau nevoie de ele, corabia se afla în mâinile piraţilor.

Cel cu barbă neagră îşi adună oamenii şi-i stabili fiecăruia postul.

— Nu suntem încă în plină mare. Ungeţi ancora şi palanele de talaz cu ulei, ca să nu facă zgomot. Nu pot da comenzi deocamdată pentru a nu fi auzit dincolo, pe crucişător, dar sper că fiecare dintre voi ştie ce are de făcut.

Oamenii noului echipaj se împrăştiară, fiecare, la postul lui. Comandantul trecea pe la fiecare şi le dădea ordinele cu voce scăzută.

Ancora se ridică, velele se desfăcură şi vântul favorabil începu să le umfle. Corabia, ascultând cuminte de cârmă, se întoarse încet, despărţi în două valurile ce i se împotriveau şi se avântă în plină mare.

Abia acum răsunară de pe puntea crucişătorului o bubuitură, a doua, a treia. Se ştia acolo că ofiţerii de pe „l'Horrible” erau duşi la ţărm şi mişcările navei fuseseră, într-un târziu, descoperite. Îşi dăduseră seama că se întâmpla ceva neobişnuit sau chiar ilegal şi aceasta explica cele trei focuri de alarmă, pentru a atrage atenţia tuturor.

Noul comandant al lui „l'Horrible” se urcase pe punte. Tom lunganul stătea lângă el.

— Ascultă, Tom, au observat c-am şters-o, spuse el. Cel căruia i se adresă privi cu atenţie în sus, spre pânzele profilate pe cerul întunecat.

— N-o să le ajute la nimic. Şi-au deschis ochii prea târziu. Dar îmi cunoaşteţi numele, sir?

— Cred că şi căpitanul Caiman ar trebui să-i cunoască, doar ai navigat destul cu mine.

— Cu dumneavoastră? Nu am ce zice, sir. Sunteţi un ofiţer priceput, asta am putut remarca în puţinul timp de când vă cunosc, dar căpitanul Caiman nu sunteţi. Pe el, doar, îl cunosc bine.

— Ei, nu sunt; dar am să fiu.

— Asta nu prea o să meargă. Oamenii nu vor să servească decât sub ordinele lui şi omul acela, vreau să zic agentul care ne-a angajat, ne-a spus că trăieşte şi că va fi în seara asta pe punte.

— Omul care v-a angajat? Chiar nu l-ai recunoscut?

— Recunoscut? Pe el? Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea!

— De o mie de ori, Tom, de o mie de ori, îţi spun că l-ai văzut sau, mai de grabă, ai văzut-o. Vino-ţi în fire!

— Pe el? Pe ea? Pe naiba; eu, ea... să fi fost Miss Amiral?

— Ea a fost! Şi nu crezi că are tot ce-i trebuie ca să joace rolul căpitanului Caiman suficient de bine?

Lunganul, uimit, făcu un pas înapoi.

— Pe toate furtunile, sir, vreau să spun, miss, asta e o poveste într-adevăr extraordinară. Am crezut că aţi fost spânzurată când cei cu haine de piele au luat-o cu asalt pe „l'Horrible”.

— Uite că nu prea a fost aşa. Dar ascultă: eşti la bord singurul care-l cunoaşte, de fapt, pe căpitanul Caiman; vei ascunde că eu şi agentul suntem una şi aceeaşi persoană. Îi laşi să creadă că eu sunt Caiman. Ai înţeles?

— Perfect!

— Ei, nu o să ai de pierdut din asta, dimpotrivă!

— Mda, mie îmi este indiferent dacă cel care are comanda e un sir sau o miss, totul e să facem capturi bune. Puteţi avea încredere în mine.

— Bine. Dar iată că luminile din port şi de pe dane s-au aprins. Se pregătesc să ne urmărească. Numai că în două ore ne aflăm la o distanţă la care, chiar şi la lumina zilei, nu ne pot zări.

Bărbosul dădu ordin să se ridice toate pânzele, astfel că nava gonea acum înclinată, tăind valurile cu o viteză îndoită. Satisfăcut, comandantul privea cu încântare la corabia minunată pe care o avea sub picioarele sale.

Abia spre seară, când prezenţa sa pe punte nu mai era necesară, coborî în cabină. Acolo se găsea cufărul său. O lampă lumina încăperea.

— Mda, mormăi el, privind cu o neascunsă satisfacţie în jur, la cabina amenajată cu gust. Acest Jenner nu-i chiar atât de neghiob cum mi-am închipuit. S-a instalat bine aici. Dar înainte de toate trebuie să văd dacă mai există ascunzătoarea mea, de care nici măcar Caiman nu avea idee.

Dădu la o parte o oglindă şi apăsă pe un buton, abia vizibil, ce se afla în spatele acesteia. O uşiţă dublă se dădu la o

parte, lăsând să apară o adâncitură în perete, în care erau îngrămădite tot felul de hârtii.

— Extraordinar, totul e neatins! Ascunzătoarea funcţionează perfect. Am s-o folosesc din nou.

Scoase o cheie şi deschise cufărul. Într-o despărţitură se aflau fişicurile de monede, în cealaltă — pachete de bancnote. Le luă şi le puse în ascunzătoare; o încuie şi împinse oglinda la loc. Mai scoase din cufăr tot felul de obiecte de îmbrăcăminte şi lenjerie, care-şi găsiră locul în dulapul aflat în cabină, pentru ca la urmă să extragă şi preţioasele instrumente de navigaţie pe care le admirase locotenentul Jenner la doamna Boulettre.

— Dacă ar fi ştiut acest locotenent de ce se ocupa frumoasa lui doamnă cu aceste obiecte „plicticoase”! Pe toţi sfinţii, este cea mai mare lovitură a vieţii mele, cea pe care am dat-o azi şi aş vrea numai să ştiu ce ar spune căpitanul despre ea, dacă ar fi acum aici şi...

— Ar spune: bravo, Clairon! se auzi în spatele ei, în timp ce o mână grea i se lăsă pe umăr.

Îngrozită, se întoarse şi se holbă cu ochii larg deschişi la faţa celui pe care îl pomenise cu voce tare.

— Cai... Cai... Caiman! bâlbâi ea cu un glas strident.

— Căpitanul Caiman! încuviinţă acesta cu un zâmbet calm.

— Nu e posibil! Fantoma lui...

— Aiureli! Crede maestrul de echipaj de pe „l'Horrible” în năluci?

— Dar cum — unde — când — cum ai ajuns la Frisco şi aici, la bord?

— „Cum” am să-ţi explic mai târziu; „de ce”-ul îl ştii foarte bine!

— Nu ştiu nimic!

— Nici despre banii mei nu ştii nimic? Cei care au dispărut când te-ai hotărât să mă laşi ca pe o epavă nenorocită la New

York?

— Nu, nimic.

— Aşa, vasăzică! Din păcate pentru tine, sunt în situaţia fericită să pot sta în faţa ta cu toate dovezile. Dar mai întâi să ne lămurim cu lucrurile de faţă. Ai pus mâna pe „l'Horrible”.

Ea tăcea.

— Şi pentru asta ai recrutat oameni...

Ea tăcea în continuare.

— Cărora le-ai promis că cel ce va lua comanda va fi căpitanul Caiman.

Ea se mai afla, aparent, tot sub efectul şocului provocat de apariţia lui.

— Ca să-ţi ofer posibilitatea să-ţi ţii cuvântul am venit pe vas încă înaintea voastră şi m-am ascuns până am găsit momentul prielnic pentru a mă prezenta în faţa ta. Eşti într-adevăr dată dracului şi pentru că ai făcut o treabă atât de bună, am să-ţi ofer, desigur provizoriu şi până ne facem socotelile, postul pe care l-ai mai avut şi anume pe cel de şef de echipaj. Aşa că dă-ţi jos barba! Nu-ţi mai este de folos acum, iar pe Caiman, oricum, nu-l poţi imita.

El îi vorbea pe un ton liniştit, cumpănit care-i aduse lui Clairon sângele în obraz şi-i făcu să scânteieze ochii ca la o pisică.

— Maestru de echipaj, eu? Şi dacă acum eu nu te mai cunosc? şuieră ea.

— Atunci mă cunoaşte Tom lunganul şi Marc Létrier. Ei ţin mai mult la mine decât la pantera sălbatică, zisă Miss Amiral

— Marc Létrier? Unde este?

— Aici, la bord. A venit odată cu mine şi e sus, vorbeşte cu Tom lunganul ca să-i spună că mă aflu, în carne şi oase, aici.

— N-o să-ţi ajute la nimic şi nici lui, mormăi ea furioasă

Smulse revolverul de la brâu şi dădu să-l ţintească. O lovitură fulgerătoare a braţului lui Caiman îi aruncă arma cât colo. O apucă apoi de umeri şi o lipi de perete, de parcă ar fi

fost bătută acolo în cuie.

— Miss Amiral, ascultă ce-ţi spun odată pentru totdeauna! Mi-ai vrut moartea şi viaţa mea a fost în pericol, deşi am avut încredere în tine. Eu sunt căpitan pe corabia mea şi tu... am să te fac eu inofensivă!

O lovitură de pumn în tâmplă o trânti fără cunoştinţă la podea. O strânse în frânghiile cu care fusese legat cufărul ei şi se urcă pe punte.

Se făcuse dimineaţă, aşa că putea dintr-o privire să-şi dea seama de situaţie. Membrii echipajului erau strânşi cu toţii pe punte şi făcuseră cerc în jurul lui Tom lunganul şi Marc Létrier, care păreau că le povestesc ceva. Privirea acestuia din urmă căzu asupra căpitanului. El sări în sus şi strigă:

— Acesta este, oameni buni. Trăiască căpitanul Caiman!

Şepcile zburară în aer, strigătul fu reluat de toţi cei prezenţi pe punte.

Piratul le răspunse la salut cu un aer mărinimos şi păşi mândru în mijlocul cercului. În scurtă vreme toţi îi jurară credinţă şi fiecare primi o respectabilă sumă de bani. Fură împărţite armele şi gărzile, iar când totul fu rânduit, căpitanul, însoţit de Létrier, se îndreptă spre cabina sa ca să vadă de Miss Amiral.

Aceasta îşi revenise, dar, atunci când au intrat cei doi, închise ochii. Căpitanul Caiman se aplecă asupra ei şi spuse:

— Unde sunt banii pe care mi i-ai furat?

Ea îşi ridică pleoapele şi din ochi îi ţâşni o privire încărcată de urat El repetă întrebarea.

— Întreabă de câte ori vrei, oricum nu vei primi nici un răspuns, declară ea.

— Cum doreşti! zâmbi el. O bună parte din ei, desigur, nu mai există; doamna de Boulettre avea nevoi costisitoare; restul, însă, se află aici, la bord, te cunosc eu.

— N-ai decât să cauţi!

— Asta am să şi fac. Şi dacă nu voi găsi nimic, există

mijloace care să te facă să vorbeşti. Marc!

— Căpitane!

— Muierea asta îndrăcită rămâne legată ca şi până acum. Paznicul ei sunt numai eu, nimeni altul nu are voie să intre aici, nici măcar tu. Şi acela care face cea mai mică încercare de a se apropia de ea primeşte un glonţ în cap. De altminteri, în afară de tine, nimeni nu trebuie să afle unde se găseşte. Acum, adu-mi-i pe membrii vechiului echipaj de pe „l'Horrible”, unul câte unul, pe punte. Am să văd ce pot face din ei.

Marc plecă. Căpitanul o trase pe prizonieră în cabina vecină şi-i întări legăturile. Ştia că spusese adevărul. Ea nu mai avea nici o putere asupra lui...

9. Capitolul IX - O luptă navală

Se lăsase seara. Se făcuse ora zece şi chiar mai mult. Deadly-Gun tot umbla, în jos şi în sus, ca să nu piardă din ochi vreuna din bărcile care părăseau cheiul. Această treabă era destul de dificilă pentru o singură persoană, dacă nu chiar imposibilă. Şi, de fapt, nu puţine bărci au părăsit cheiul fără ca vânătorul, oricât de atent era, să îi avut timpul să-i cerceteze cu privirea pe cei care se aflau în ele. Era un întuneric adânc pe care felinarele de pe străzi, ca şi cele de pe vase, nu reuşeau să-l străpungă. Deadly-Gun se oprise pe chei ca să se mai odihnească după atâta umblat, când, chiar în dreptul treptelor unde se afla *trapperul*, trase o barcă liberă.

— *Good evening*[1], omule, de unde vii? îl întrebă el pe barcagiu.

[1] Bună seara (engleză, n.t).

— De afară.

— De pe care navă?

— De pe nici una.

— De pe nici una? Ai fost singur la plimbare?

— Nu mi-ar fi trecut aşa ceva prin minte, răspunse barcagiul, stând în picioare lângă el şi întinzându-şi braţele, obosite de vâslit.

Vânătorul deveni atent.

— Înseamnă că ai transportat pe cineva?

— Păi, altfel cum, master?

— Dar n-ai acostat lângă nici un vas şi vii singur înapoi. Doar nu ţi-ai înecat clientul?

Barcagiul râse la auzul acestei presupuneri hazlii.

— Cam aşa ceva. Dar mai aşteptaţi câteva ceasuri cu întrebările şi atunci am să vă răspund.

— De ce nu mai devreme?

— Pentru că nu am voie.

— Şi de ce nu ai voie?

— Pentru că aşa am promis..

Se părea că omului îi plăcea să fie întrebat despre ceea ce nu era, însă, gata să divulge.

Vânătorul, îmboldit de o presimţire vagă, dar presantă, continuă să-l descoasă:

— Şi de ce ai făcut această promisiune?

— Pentru că, pentru că... ascultaţi, domnule, ce mă tot pisaţi cu întrebările — pentru că nimeni nu refuză să câştige un ban în plus.

— Aşa? Deci ai primit bacşiş ca să nu spui pe cine ai dus cu barca dumitale.

— Da, aşa-i.

— Şi ai să-mi spui, totuşi, dacă am să-ţi dau un bacşiş mai mare?

Barcagiul aruncă o privire neîncrezătoare asupra hainelor de piele zdrenţuite ale celuilalt.

— Unul mai bun? Nu cred să vă vină uşor s-o faceţi.

— Cât ai primit?

— Solda mea şi un dolar pe deasupra.

— Numai?

— Cum adică, numai? Dumitale îţi cad dolarii din buzunar prin haina de vânătoare ruptă?

— Dolari? Nu. Bani nu am, dar am, în schimb, aur.

— Adevărat? Asta-i şi mai bine!

Barcagiul ştia din experienţă că uneori oameni cu hainele peticite erau mai bogaţi decât o sută de filfizoni eleganţi laolaltă.

— Nu crezi? Ia, uită-te ia această pepită!

Deadly-Gun păşi sub un felinar şi-i arătă un bulgăre de aur, pe care îl scosese, din buzunar.

— Drace, master, bucata asta valorează, ca-ntre fraţi, cinci dolari! exclamă omul.

— Aşa-i! Şi-o să-ţi aparţină dacă îmi spui ceea ce trebuia să ascunzi.

— Adevărat?

— Da. Deci, pe cine ai dus?

— Doi oameni.

— Ah! Cum erau îmbrăcaţi? Vânători?

— Nu, mai degrabă marinari, cu haine absolut noi.

— S-ar putea. Cum arătau?

Barcagiul făcu o descriere care corespundea perfect cu Mertens şi Létrier, ţinând seama că aceştia îşi îmbunătăţiseră aspectul.

— Unde voiau să ajungă?

— Afară, în radă, în apropierea navei „l'Horrible”, care este ancorată acolo.

— „L'Horrible”?

Deadly-Gun deveni atent.

— Ce vorbeau între ei?

— Nu puteam înţelege.

— De ce?

— M-au întrebat dacă ştiu franţuzeşte şi când le-am spus că nu, au început să vorbească într-o limbă, de-mi ţiuiau urechile din cauza ei.

— Ei sunt! Unde au coborât?

— Acolo, în apă.

— Imposibil!

— Şi totuşi aşa s-au întâmplat lucrurile. Spuneau că sunt de pe vas şi că au fost pe uscat să facă un chef. De aceea nu voiau să se observe întoarcerea lor şi că vor înota până la navă.

— Şi înainte de asta a trebuit să le promiţi...

— Că nu povestesc cele întâmplate timp de câteva ore.

Înainte ca Deadly-Gun să-i mai poată pune o întrebare, acesta simţi o mână pe umărul său.

— Fratele meu să vină cu mine!

Era Winnetou. Îl duse câţiva paşi mai departe şi-l întrebă:

— Cum se numeşte canoele acela mare, care stă acolo, pe apă?

— ”L'Horrible”.

— Şi cum se numeşte canoele pe care albul, cu numele de Mertens, a fost căpetenie?

— ”L'Horrible”. Este acelaşi.

— Albul nu o să vâslească într-acolo ca să-şi recapete canoele?

Deadly-Gun întrebă mirat:

— Cum de-i vine fratelui meu acest gând?

— Winnetou şi-a părăsit o dată locul de pândă ca să vină să te vadă. El a venit de dincolo cu bacul şi pe acesta erau câţiva bărbaţi albi care vorbeau despre acest canoe. Când au părăsit bacul, au aşteptat puţin şi s-au urcat împreună cu alţi oameni şi cu un cufăr în mai multe bărci.

— Fratele meu a auzit tot ce au vorbit?

— Au vrut să ajungă pe canoele acela mare şi să-i omoare

pe cei de acolo, pentru că urma să vină căpitanul Caiman.

— Şi au ieşit în larg?

— Da. Aveau cuţite şi securi la cingătoare.

Deadly-Gun stătu o clipă să cumpănească, apoi spuse:

— Fratele meu să se întoarcă la postul său de veghe, vânătorii trebuie să sosească înainte de ivirea zorilor.

Apaşul plecă să îndeplinească misiunea. Plecă şi barcagiul. Colonelul rămase astfel singur.

Să se fi întâmplat ceva neobişnuit pe „l'Horrible”? Winnetou nu se înşelase, în mod sigur. Cei pe care-i auzise indianul se pregăteau s-o abordeze. Dar de unde puteau ei şti cu atâta precizie de sosirea tâlharului urmărit de vânători?

În timp ce stătea şi se gândea, se auziră în port trei bubuituri succesive şi, în ciuda orei târzii, cheiul se însufleţi, în curând se adunase o mulţime de oameni curioşi să afle pricina focurilor de alarmă. Întunericul nu permitea identificarea navelor ancorate la chei, dar mişcarea felinarelor de pe ele era un semn sigur că se întâmplase ceva neaşteptat.

O barcă aparţinând marinei militare, cu un echipaj de şase vâslaşi, comandată de un aspirant de marină, acostă În apropierea vânătorilor. Un cârmaci aflat întâmplător pe uscat, căruia aspirantul îi datora respectul gradului, se îndreptă spre el şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo, afară, sir?

— ”L'Horrible” navighează cu toate pânzele sus, în plină mare.

— Şi ce dacă?

— Cum, ce dacă? Toţi ofiţerii de pe „l'Horrible” se află pe uscat; este mai mult ca sigur că acolo s-a dat o lovitură urâtă, aşa că am ordin să-i anunţ imediat.

— Cine a tras focurile de avertisment?

— Noi, de pe crucişător. Căpitanul nostru este şi el cu domnii de pe „l'Horrible”. Noapte bună, sir!

Aspirantul se îndreptă grăbit spre locuinţa doamnei de Boulettre.

Deadly-Gun, auzind cele spuse de marinar, porni, fără să vrea, pe urmele marinarilor, până ce ajunse la casa în care locuia distinsa doamnă.

Şi aici domnea o agitaţie ieşită din comun. Stăpâna casei dispăruse fără urmă de mai multă vreme şi aproape toţi oaspeţii zăceau în salon ameţiţi, unii chiar fără cunoştinţă. După constatările medicului, chemat de urgenţă ia faţa locului, aceasta se datora introducerii unei otrăvi în vinul oferit musafirilor. Odată cu doamna de Boulettre dispăruse şi o valoroasă Colecţie de hărţi marine şi instrumente de navigaţie.

Toate acestea le-a aflat vânătorul din relatările te lor care se îngrămădeau în jurul casei. Medici, poliţişti şi marinari intrau şi ieşeau şi o mare mulţime de oameni se îmbulzea în stradă. Acum ajunsese şi el într-o stare de agitaţie deosebită. Nu putea să-şi explice legătura dintre Mertens şi doamna de Boulettre, dar faptul că acesta, cu ajutorul ei, reuşise să captureze nava „l'Horrible” îi era absolut clar, deşi îi era imposibil să clarifice şi detaliile.

Oare ar trebui să comunice poliţiei cele observate de apaş? se întreba el. Dar renunţă repede la idee. Asta ar fi dus la interogatorii îndelungate, ceea ce putea dăuna scopurilor sale. Era o singură cale rapidă şi sigură, pe care chiar poliţia o preconizase: „l'Horrible” trebuia urmărită. Deadly-Gun se hotărî să facă acest lucru pe propria lui răspundere. Pentru aceasta avea, însă, nevoie neapărat de bani, ca să închirieze un vas cu aburi. Trebuia, deci, să aştepte sosirea oamenilor săi rămaşi în urmă, care aduceau cu ei tot aurul ce fusese ascuns în peşteră. Misiunea sa pe chei era încheiată; putea să se întoarcă la Winnetou, aşa că se văzu nevoit să-şi domolească nerăbdarea.

Stelele nu ţin seama de dorinţele oamenilor; ele călătoresc

liniştite de milioane de ani pe orbita lor; dar până la urmă tot apun şi lumina victorioasă a zilei proiectează valuri de raze peste întinderile Pământului. Dimineaţa sosise. Deadly-Gun îl invidia pe apaş pentru somnul lui adânc şi liniştit; şi stătea în cumpănă dacă să-l trezească sau nu, când, brusc, Winnetou sări în sus, privi cu ochi treji în jurul său şi-şi puse urechea la pământ, ascultând cu atenţie. După câteva clipe se ridică din nou.

— Fratele meu să asculte şi el, îl îndemnă indianul pe *trapper*. Acesta făcu precum îi cerea apaşul şi auzi un zgomot foarte greu de detectat, care se apropia în mod vădit de oraş. Fiul preriei îl simţise chiar şi în somn. Winnetou ascultă din nou, cu luare-aminte.

— Sunt călăreţi pe nişte cai obosiţi. Aude fratele meu nechezatul unui animal? Este calul omului străin care a călătorit pe apa cea mare.

Se referea la trăpaşul de Dakota, pe care călărea cârmaciul Peter Polter. Deadly-Gun nu se miră de simţul de observaţie atât de ascuţit al indianului, căci era obişnuit din partea lui cu lucruri şi mai uimitoare. Sări în picioare şi privi cu atenţie înspre colţul unui stufăriş care-i mai ascundea pe cei ce se apropiau.

După puţin timp ei apărură. Erau Treskow şi cu nepotul colonelului. În spatele lor călărea cârmaciul, căruia, ca de obicei, calul său îi dădea mult de furcă. Apoi veneau Dick Hammerdull, Pitt Holbers, Ben Cunning. Ceilalţi fuseseră lăsaţi să păzească peştera. Fiecare dintre ei ţinea de căpăstru câte unul sau mai mulţi cai sau catâri, care păreau să fie foarte greu încărcaţi.

— Vedeţi acolo orăşelul ăla prăpădit? strigă Peter Polter. Cred că este, în sfârşit, San Francisco, pe care, din partea asta nu-l cunosc, pentru că l-am văzut numai dinspre mare.

— Dacă o să-l vedem sau nu, e totuna, îşi dădu cu părerea Hammerdull; dar, Pitt Holbers, bătrâne *coon*, tu ce părere ai?

— Dacă zici că este Frisco, Dick, atunci n-am nimic împotrivă, răspunse acesta în felul lui obişnuit. Atunci când ne-au atacat acolo, pe apă, pieile-roşii şi ne-au dus în tabăra lor, nu mi-am închipuit că am să ajung vreodată să văd locurile astea.

— Da, bătrâne catarg, îi răspunse cârmaciul. Dacă atunci n-ar fi fost Peter Polter din Langendorf, v-ar fi tras pielea de pe voi şi acum stăteaţi, fără blană, în sânul lui Avraam. Dar, ia uitaţi-vă dincolo, dincotro bate vântul! Mă las călăfătuit cu smoală şi câlţi dacă acela nu este colonelul şi...

— Şi Winnetou, apaşul! strigă Treskow, îmboldindu-şi calul să alerge mai repede, în aşa fel că în câteva clipe se şi afla lângă cei doi.

— Slavă Domnului că, în sfârşit, aţi sosit! strigă Deadly-Gun. V-am aşteptat precum bivolul ploaia.

— Nu se putea mai repede, unchiule, răspunse Thieme. Am călărit toată noaptea. Priveşte bietele noastre animale; abia mai pot să se ţină pe picioare.

— Cum e, colonele, întrebă Treskow; i-aţi ajuns din urmă?

— Am ajuns, dar cu o clipă prea târziu. Au şters-o.

— Au şters-o? Când, cum şi încotro?

Deadly-Gun le povesti cele întâmplate. Un blestem colectiv ieşi de pe buzele vânătorilor.

— Aţi fost la poliţie? întrebă Treskow.

— Nu. Asta ne-ar fi răpit prea mult timp.

— Foarte corect. Există o singură cale. Închidem imediat un vapor bun şi-i urmărim.

— Asta a fost şi ideea mea şi de aceea vă aşteptam cu atâta nerăbdare. Nu suntem, însă, în posesia banilor necesari şi de aceea trebuie să schimbăm aurul nostru.

— N-o să ne fie de prea mare folos, îşi dădu cu părerea cârmaciul, furios rău de tot.

— De ce?

— Nu pot să sufăr navele cu aburi. Acest gen de mijloace

de transport sunt cele mai nenorocite din câte există. Un velier bun găseşte totdeauna un vânt favorabil, pe când o şalupă din asta, cu fum, are nevoie de cărbuni care nu se găsesc peste tot. Şi-atunci, zaci lâncezind în plină mare şi nu poţi naviga nici înainte, nici înapoi.

— Atunci, n-avem decât să încărcăm o cantitate de cărbuni care să ne ajungă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, colonele, sunteţi un vânător excelent, asta trebuie s-o recunoaştem, dar ca marinar nu faceţi doi bani. Trebuie mai întâi să avem vaporul şi abia apoi să ne gândim la o asemenea drăcovenie. Şi fiţi atenţi, aceşti yankei se tocmesc o zi întreagă înainte de a vă da nava.

— Dar cât pot să-mi ceară?!

— Eu ştiu?! Din partea mea, n-aveţi decât! Dar după aceea trebuie să încărcaţi rezerve de alimente, muniţie, cărbuni, ca să puteţi întreprinde o călătorie lungă. Vaporul trebuie apoi controlat dacă este bun pentru navigaţie pe mare şi pentru asta o să fie necesare ore şi zile, timp în care „l'Horrible” va naviga în jurul Capului şi asta înainte ca noi să putem ieşi în larg. Să-i ia dracu'!

Ceilalţi tăceau.

— Nu prea am ce zice împotriva celor spuse de cârmaci, se pronunţă în cele din urmă Treskow. Dar nici să stăm aici şi să privim marea nu ne duce la nici un rezultat. Oricum, sunt destui cei care-i urmăresc; asta e o oarecare consolare pentru noi. Şi pe urmă, în orice caz, trebuie să pornim şi noi pe urma lor.

— Dar încotro s-o luăm?

Toţi priviră întrebător la cârmaci.

— Asta nu e deloc uşor de precizat, spuse el. Dacă „l'Horrible” a fost aprovizionată din belşug cu alimente, atunci, mai mult ca sigur, au ales ruta spre Japonia sau Australia. În direcţia aceea marea e liberă şi fuga este uşoară.

Dacă, însă, este slab aprovizionată, atunci a apucat-o înspre sud, pentru ca să-şi asigure cele necesare undeva într-o localitate de pe coasta de vest.

Toţi fură frapaţi de evidenţa acestor constatări şi concluzii.

Veridicitatea unor asemenea păreri îi impresionară pe toţi.

— Atunci, o să luăm informaţiile de rigoare. Înainte! îi îndemnă Treskow pe oameni.

Trecură călare prin Oakland, căutând o bancă. Colonelul vându acolo rezerva de aur adusă din peşteră.

— Treaba asta am rezolvat-o, spuse el. Acum fiecare îşi va primi partea ce i se cuvine!

Hammerdull păşi înainte.

— Dacă o s-o primim sau nu, este totuna, colonele; dar ce să fac eu cu hârtiile astea vechi? Eu n-am nevoie de ele. Dumitale îţi sunt, însă, acum deosebit de necesare. Pitt Holbers, bătrâne *coon*, ce părere ai cu privire la asta?

— Dacă zici tu, Dick, să lăsăm colonelului fiţuicile, atunci n-am nimic împotrivă; mie nu-mi plac. O labă grasă de urs sau o bucată suculentă de fileu de bivol îmi place mai mult. Ţie nu, Ben Cunning?

— Sunt de acord, spuse acesta. Eu unul, nu mănânc hârtie şi nici calul meu, hi-hi-hi! Colonelul o să ne-o dea înapoi când n-o mai avea nevoie de ea.

— Vă mulţumesc pentru încrederea voastră plină de mărinimie, răspunse acesta. Deşi nu ştiu cum vor evolua lucrurile, eu vă dau banii pe care vi-i datorez, mie îmi rămân mai mulţi decât aş avea nevoie. Dacă-mi vor trebui totuşi, mai mulţi, sunteţi aici, chiar dacă nu-mi închipui că vreţi să mă însoţiţi şi pe mare.

— Dacă vă închipuiţi asta sau nu, e totuna, colonele, dar eu vă însoţesc, declară Dick Hammerdull.

— Şi eu, strigă Holbers.

— Şi eu, spuse micul Ben.

— Asta o vom hotărî mai târziu, îi linişti Deadly-Gun pe

oamenii săi credincioşi.

Intrară într-o prăvălie unde fiecare îşi cumpără cele trebuincioase, pentru ca după aceea să se urce în şa şi să se îndrepte spre port.

Afară de corăbiile cu pânze ancorate aici, se mai aflau şlepuri greoaie sau vase cu aburi pentru transportul mărfurilor. Steamerele mai uşoare părăsiseră şi ele portul pentru a însoţi o bucată de drum navele militare care porniseră în urmărirea corăbiei furate de piraţi. Dintre acestea rămăsese în port numai crucişătorul, al cărui comandant se mai afla, ameţit, pe uscat.

Poliţia reuşise să facă lumină în încâlceala evenimentelor din timpul nopţii. Un locatar de la parterul imobilului în care doamna de Boulettre ocupase etajul întâi, aflându-se întâmplător în grădină, văzuse ieşind din casă trei bărbaţi cu un cufăr. Şi birjarul, care-i transportase până la marginea oraşului, fusese găsit. Proprietarul celei mai izolate barăci de pescari se prezentase, din proprie iniţiativă, ca să relateze că în noaptea trecută mai multe bărci staţionau în apropierea cabanei sale. El i-a observat, nebăgat în seamă de ei şi a văzut aproximativi patruzeci de oameni, al căror conducător era însoţit de încă două persoane ce duceau un cufăr; atunci când au fost somaţi de un paznic, unul din ei a răspuns că e căpitanul Caiman.

Aceste informaţii, combinate cu povestea cum că maestrul de echipaj al căpitanului Caiman fusese o femeie, precum şi diferite hârtii şi însemnări găsite în locuinţa doamnei de Boulettre, au permis să se alcătuiască un tablou aproape exact în ce privea înlănţuirea evenimentelor, iniţial atât de încurcate.

Toate acestea vânătorii le-au aflat de la o mulţime de oameni ce se perinda, în sus şi în jos, pe chei. Printre oameni domnea o vie tulburare ca urmare a ştirii că piratul, cunoscut odinioară pentru cruzimea lui, reuşise să captureze, într-un

port atât de sigur şi cu o viaţă atât de agitată, o navă de război cu tot echipajul ei.

Cârmaciul cerceta vasele aflate în port.

— Ei? întrebă colonelul, nerăbdător.

— Nici unul care să ne convină. Numai vase cu sare şi cu butoaie de heringi, care în zece luni nu reuşesc să parcurgă nici două mile. Iar acolo, afară...

Se opri brusc. Vroia să spună că nici afară, în radă, nu poate fi văzută vreo navă potrivită, dar ochii săi pătrunzători trebuie să fi observat ceva care-i oprise vorba în gât.

— Acolo, afară... ce este acolo, afară? întrebă colonelul.

— Mda, să nu-mi spuneţi mie Peter Polter dacă acolo, în depărtare, nu se vede un punct mic, alb, care nu poate să fie altceva decât o pânză.

— Deci aici, în port, nu găsim, într-adevăr, un vas care să ne convină?

— Nici unul. Aceste copăi de lemn se mişcă aproape ca melcii şi, de altfel, nu pot fi obţinute nici cu o grămadă de bani. Nu vedeţi că-şi descarcă marfa?

— Şi asta din, afară?

— Trebuie să aşteptăm cu calm. Poate că trece mai departe, poate că intră în port. Nu vă faceţi prea mari speranţe! La o navă militară vin treizeci de vase comerciale. Acestea din urmă nu pot servi la urmărirea unui pirat, chiar dacă patronul ar fi dispus să ne închirieze vasul lui. În plus, asta ar cere o sumă imensă de bani.

— Şi totuşi, ar trebui să încercăm. Este unica soluţie ce ne mai rămâne. Cât timp poate să dureze până intră nava în port?

— O oră, poate două sau trei, depinde cum e construită şi cum e comandată.

— Înseamnă că mai avem timp. Dacă găsim un vas, atunci pornim pe mare; dacă nu găsim, atunci trebuie să aşteptăm cu calm rezultatul urmăririi, înainte de a ne putea hotărî

asupra celor ce avem de făcut în continuare.

Dacă am fi ajuns numai cu zece minute mai devreme, am fi pus mâna pe bandiţi. Acum să ne îngrijim de cai şi după aceea să mergem să căutăm o prăvălie, ca să Schimbăm zdrenţele astea de pe noi cu ceva mai de soi.

S-au dus la un han unde, mai întâi, s-au ocupat de cai şi şi-au potolit setea şi foamea. Apoi au intrat într-un magazin unde au găsit toate cele de care aveau nevoie.

Cu treburile astea a trecut o bună bucată de timp, aşa că s-au întors în port ca să vadă ce mai e cu velierul pe care îl zăriseră mai înainte.

Cârmaciul mergea înainte. Când a ajuns într-un loc de unde avea o bună privire asupra portului şi cheiului, a rămas deodată locului, scoţând un strigăt de surpriză.

— *Behold*, ce velier! Cum dă buzna în port, ca un... mii de trăsnete, un cliper cu tachelaj de goeletă, este „Swallow”, „Swallow”, uraaa! Uraaa!

Bătea din palme de bucurie, atât de tare, de parcă ar fi pocnit obuze de mortier; îl apucă cu o mână pe Hammerdull, grasul, cu cealaltă pe Pitt Holbers, subţirelul şi începu să ţopăie cu ei în cerc, stârnind mirarea mulţimii de gură-cască ce-i înconjura, curioasă, pe vânători.

— Dacă e de strigat „ura” sau nu, e totuna, zbieră Hammerdull, împotrivindu-se din toate puterile. Lasă-mă-n pace, monstru marin, nebun ce eşti! Ce avem noi cu „Swallow”?

— Ce aveţi cu asta? Totul, totul, vă spun eu, declară Peter Polter, entuziasmat, dându-le, în sfârşit, drumul celor doi. „Swallow” e o navă de război şi, pe deasupra, singura care îi este superioară în viteză lui „l'Horrible”. Şi cine este comandantul ei? Locotenentul Walpole, pe care-l cunosc. Vă spun eu, acum nu mai scapă de noi ticăloşii. Acum sunt ai noştri!

Bucuria cârmaciului era acum împărtăşită şi de ceilalţi. Nu

mai putea fi nici o eroare, pentru că sub prăjina de velă a splendidei corăbii ce se apropia îşi întindea aripile aurite o pasăre albastră, sculptată în lemn.

Locotenentul Walpole era un marinar îndrăzneţ, bizuindu-se întru totul pe oamenii săi pricepuţi, pentru că nu coborâse nici una din pânzele corăbiei, deşi se găsea chiar la intrarea în port. Aplecată mult pe o parte, sub greutatea enormă a pânzelor ei, nava zbura de parcă ar fi fost propulsată de aburi. Un fum uşor se ridica de pe puntea ei din faţă; bubuiră salvele de salut; dinspre port i se răspunse în acelaşi fel.

După un timp se auzi vocea puternică a comandantului:

— Om la cârmă, înapoi!

Nava făcu o întoarcere scurtă.

— Pânzele, băieţi! Daţi-le drumul!

Pânza lăsă vântul şi căzu cu zgomot pe catarge. Nava se ridică în faţă, apoi din spate, se lăsă mult pe cealaltă parte, se ridică din nou, pentru ca în cele din urmă să rămână liniştită, legănată doar de valurile fluxului ce se loveau de imensele blocuri de piatră ale cheiului.

— Ura pentru „Swallow”, ura! se putea auzi izbucnirii din o mie de piepturi. Minunata navă era bine cunoscută sau, măcar, se auzise despre ea şi se presupunea că va participa la vânătoarea asupra căreia se concentrase toată atenţia oraşului.

Doi bărbaţi în uniformă de marinari trecură grăbiţi prin mulţimea de oameni. Arătau agitaţi şi emoţionaţi. Unul purta uniformă de locotenent de marină, celălalt — însemne de cârmaci.

Fără să spună nimic, ei se aruncară într-o barcă goală, desfăcură odgonul cu care era prinsă de chei, aşezară vâslele şi se îndreptară în viteză spre „Swallow”. Comandantul acesteia stătea rezemat de balustradă şi îi privea sosind.

— Alo! Locotenente Jenner, dumneavoastră sunteţi? Unde e nava dumneavoastră „l'Horrible”? strigă el la cei din barcă.

— Repede, o frânghie sau scăriţă, sir, îi răspunse acesta; trebuie să urc la bord!

Se lăsă scăriţa şi cei doi se urcară repede pe punte.

— Perkins, cârmaciul meu, îl recomandă Jenner pe însoţitorul său. Trebuie să-mi puneţi imediat la dispoziţie nava dumneavoastră! adăugă el dintr-o suflare şi pe un ton agitat.

— Să vă pun nava mea la dispoziţie? Cum aşa... şi de ce?

— Trebuie să o ajung din urmă pe „l'Horrible”.

— Trebuie să... nu înţeleg.

— Mi-a fost furată, răpită, capturată.

Walpole îl privi ca pe un nebun.

— Faceţi glume stranii, locotenente!

— Glume? La dracu' cu gluma dumitale! Mie nu-mi arde de glumă. Am fost otrăvit, chinuit de medici, torturat de poliţie şi de autorităţile portuare şi dumneavoastră vorbiţi de glume!

— Vorbiţi în şarade.

— Lăsaţi-mă să vă spun!

Bietul om tremura tot de furie în timp ce-i relata locotenentului Walpole cele întâmplate. Încheie repetându-şi cererea:

— Cum v-am spus, trebuie să-mi puneţi la dispoziţie corabia dumneavoastră.

— Asta nu se poate, sir.

— Ce nu se poate? strigă Jenner, cu ochii scânteind. De ce?

— ”Swallow” îmi este, încredinţată mie; nu pot s-o las altuia decât din ordinul autorităţilor superioare.

— Asta e ruşinos, este o laşitate, asta e...

— Domnule locotenent...!

Jenner se dădu înapoi la auzul acestor cuvinte, spuse pe un ton ameninţător. El încercă să-şi stăpânească enervarea. Walpole continuă pe un ton mai liniştit.

— Consider că jignirea nu a avut loc; omul furios nu-şi cumpăneşte cuvintele. Dumneavoastră cunoaşteţi legile şi

dispoziţiile la fel de bine ca şi mine şi ştiţi perfect de bine că nu am voie să predau comanda navei mele nimănui, din propria mea voinţă. Dar doresc să vă liniştiţi. Vreţi să mă însoţiţi?

— Dacă vreau? Trebuie să vin cu dumneavoastră, chiar dacă ar trebui să trec printr-o mie de iaduri!

— Bine! „L'Horrible” era bine aprovizionată?

— Pe cel mult o săptămână.

— Atunci nu are altă alternativă decât să se îndrepte spre Acapulco; Guayaquilul sau chiar Lima nu poate, în nici un caz, să le atingă.

— În cazul acesta o recuperăm repede. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că „Swallow” îi este superioară lui „l'Horrible”. Ridicaţi ancora, sir! Înainte! Să plecăm, şi plecăm!

— Nu fiţi atât de pripit, camarade! Prea multă grabă strică. Trebuie să rezolvăm mai întâi aici o serie de afaceri.

— Afaceri? Dumnezeule, cine mai poate, în situaţia asta, să se mai gândească la afaceri? Trebuie să pornim fără zăbavă în larg.

— Nu. Trebuie mai întâi să cobor pe uscat, să combin ordinele pe care le am cu misiunea noastră. În afară de asta, nu am destule alimente; lipsesc şi apa şi muniţiile; trebuie să ne asigurăm de un vas cu aburi, care să ne remorcheze în larg împotriva fluxului... şi câte tunuri are „l'Horrible”?

— Opt pe fiecare parte, două la pupă şi un tun mic pivotant.

— Înseamnă că îmi este superioară în ce priveşte artileria. Forster!

— Da, sir, răspunse, apropiindu-se, cârmaciul căruia, din locul în care se afla, nu-i scăpase nici un cuvânt din conversaţia ce avusese loc.

— Mă duc pe uscat să-mi prezint raportul şi voi avea grijă să aduc la chei toate de câte avem nevoie. Trimite acolo un

om după remorcher; pare să fie liber, aşa că ai grijă ca peste o oră să fie aici; eu n-am să întârzii mai mult.

— Bine, sir!

— Ai idee de ce-am mai avea nevoie?

— N-aş putea să spun, căpitane. Ştiu bine că, de obicei, dumneavoastră vă gândiţi la toate.

Walpole voia să se îndrepte din nou spre Jenner, când unul din oamenii săi îi raportă:

— O barcă la scăriţă, sir.

— Ce fel de ambarcaţiune?

— Civilă, opt persoane şi mi se pare că e şi un indian printre ei.

Locotenentul se îndreptă spre balustradă, privi în jos şi întrebă:

— Ce doriţi, oameni buni?

Treskow rugă, în numele tuturor celor din barcă, să li se permită să urce la bord, fapt ce li s-a aprobat. Ajunşi pe punte, Deadly-Gun luă, la rândul său, cuvântul. Deşi Walpole nu prea ar fi avut timp de ei, îi ascultă liniştit şi fu de acord să le permită să participe la urmărirea navei răpite de piraţi. Erau opt persoane: colonelul, nepotul lui, cârmaciul, Holbers, Hammerdull, Cunning, Winnetou şi Treskow.

— Subofiţerul o să vă conducă la cabina dumneavoastră, spuse Walpole. Eu mă duc pe uscat, dar mă întorc peste un ceas.

— Luaţi-mă şi pe mine, îl rugă Jenner. V-aş putea ajuta la aprovizionare, aici m-aş prăpădi de nerăbdare.

— Păi, atunci, veniţi!

Amândoi urcară în barca cu care venise Jenner şi vâsliră spre ţărm.

Abia părăsiseră nava, că pe aceasta se desfăşură o scenă plină de haz, dar şi emoţionantă.

Peter Polter se îndreptase spre subofiţerul căruia îi fuseseră daţi în primire neobişnuiţii pasageri.

— Forster, John Forster, bătrâne lup de mare, nu-mi vine să cred că ai devenit subofiţer, exclamă el.

— John Forster? Bătrân lup de mare? Asta îmi ştie numele, deşi eu nu-l cunosc. Cine eşti?

— Ei, individul nu-şi mai cunoaşte bătrânul cârmaci de la care a primit, pe vremuri, destule scatoalce după ceafă... ce dracu'!

I se adresă apoi lui Perkihs, care abia acum îl văzu din faţă.

— Şi acesta e master Perkins, cel pe care, cândva, la Hoboken, l-am plimbat prin toate ungherele de pe „Swallow" şi care, drept mulţumire pentru asta, m-a dus la mama Dodd şi mi-a dat de băut de m-a băgat sub masă!

Şi Perkins se uită uimit la el. Nu era o minune că nu-l recunoştea după atâţia ani, de când nu se văzuseră. Tot echipajul se adunase acum în jurul grupului de vânători, iar Peter Polter mergea de la unul la altul, strigându-i pe nume:

— Acesta este Plowis, ăsta-i Miller, acela e Oldstone, iată-l şi pe strâmbul de Baldings, colo e...

— Cârmaciul Polter! se dumiri deodată unul care, în sfârşit, îşi dăduse seama cine era străinul acela uriaş.

— Polter — Polter! Ura! Peter Polter — uraa! Sus cu bătrânul, sus, sus, uraaa!

Strigau şi zbierau de-a valma cu toţii, şaizeci de braţe se întinseră, îl apucară şi-l ridicară în aer.

— Hol-la, hol-la, hol-la!

— Hei-rup, hei-rup, hei-rup — începu unul, cu o voce de bas.

— Hei-rup, hei-rup — continuară şi ceilalţi în tact.

Coloana se puse în mişcare şi, luat pe sus, Polter se văzu purtat în jurul punţii.

El blestema, înjura, îi ruga să-l lase jos; nimic nu-l ajuta, până ce subofiţerul, prăpădindu-se de râs, îl aşeză în mijlocul marinarilor şi-l lăsă să-şi folosească liber mâinile şi picioarele.

— Coboară de pe tron, Peter Polter şi vino încoace, pe

punte! Trebuie să ne povesteşti pe unde ai mai navigat, bătrâne rechin!

— Da, da, vă, povestesc, vă povestesc; numai lăsaţi-mă o dată în pace, draci împieliţaţi! strigă cârmaciul, învârtindu-şi braţele puternice ca nişte aripi de moară, încât cei din jurul lui zburară cât colo ca nişte fulgi.

Cu râsete şi urale îl împinseră, veseli, până pe puntea din faţă, unde îl puseră să le povestească, măcar pe scurt, întâmplările prin care trecuse.

În tot acest timp, serviciul nu era deloc neglijat. Subofiţerul punea în aplicare ordinele primite, iar cei desemnaţi să le execute părăseau cu regret grupul vesel din jurul năzdrăvanului Polter.

Vânătorii erau martori tăcuţi la această scenă. Ei se bucurau de triumful bravului marinar pe care îl îndrăgiseră cu toţii şi încercau să-şi orânduiască şederea pe vas cât mai convenabil, atât cât era cu putinţă în condiţii atât de neobişnuite pentru ei. Indianul nu fusese niciodată în viaţa lui pe mare. Stătea rezemat în puşcă şi îşi lăsa privirea impasibilă să alunece peste mediul atât de străin pentru el. Dar cine-l cunoştea ştia că această indiferenţă ascundea, de fapt, o participare atentă, căreia nu-i scăpa nici cel mai mic amănunt.

Nu trecuse nici jumătate din ceasul stabilit, că dincolo, pe chei şi începeau să se adune rezervele de alimente şi de muniţie, pe care le comandase locotenentul. Ele au fost încărcate în bărci şi aduse la bord. Când s-a întors Walpole, treaba era terminată şi remorcherul vâjâia în apropiere, pentru a-l lua pe „Swallow” la remorcă.

Acum căpitanul şi echipajul erau în plină activitate. După ce au ajuns în larg şi s-au despărţit de remorcher, au ridicat pânzele. Abia atunci se ivi posibilitatea unei convorbiri liniştite.

Lucrurile pe care le avuseseră de discutat între ei, cei doi

locotenenţi, fuseseră rezolvate în cursul absenţei lor de pe vas. Acum, Walpole se apropie de cârmă, unde stăteau Forster şi, lângă el, Peter Polter.

— Sunteţi Peter Polter, vechiul cârmaci al „Swallow”-ului? întrebă el.

— Peter Polter din Langendorf, căpitane, răspunse cel întrebat, luând poziţia reglementară; subofiţer pe nava de război a maiestăţii sale britanice „Nelson”, apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow”.

— Şi acum cârmaci onorific pe aceeaşi navă, adăugă locotenentul.

— Domnule căpitan! strigă Polter bucuros şi se pregăti să ţină o cuvântare de mulţumire, dar comandantul îi făcu semn că nu era cazul.

— Bine, cârmaciule! Ce părere ai de ruta pe care „l'Horrible” o s-o urmeze?

Peter Polter îşi dădu seama că locotenentul pusese această întrebare pentru a-l supune unui mic examen marinăresc. Se simţea pe deplin în elementul lui şi răspunse în consecinţă scurt, aşa cum se cuvine să te porţi în flata unui ofiţer:

— Din cauza lipsei de provizii alimentare, spre Acapulco.

— O să-i ajungem din urmă până acolo?

— Da, dacă vântul ne este favorabil şi noi înaintăm cu mai mare viteză decât ei.

— Vrei să împărţi cârma cu Forster?

— Cu plăcere!

— Atunci, aveţi grijă să vă uitaţi la compas şi la hartă, ca să păstrăm direcţia bună!

Vroia tocmai să se întoarcă, dar fu oprit de o întrebare neaşteptată a lui Peter Polter:

— Spre Acapulco sau Guayaquil, sir!

— De ce Guayaquil?

— Ca să-i depăşim şi să-i luăm din faţă. Aşa e mai sigur că punem mâna pe ei, fiindcă îşi închipuie că urmăritorul le vine

din spate.

Walpole tresări, frapat de ideea ingenioasă ce-i venise lui Polter.

— Cârmaciule, nu eşti un subofiţer rău. Ai dreptate, şi-am să urmez negreşit sfatul dumitale, deşi celor de pe „l'Horrible” ar putea să le vină în gând să ne scape de la Acapulco pe ruta spre insulele Sandwich[1].

— Atunci, trebuie să patrulăm între cursul sudic şi cel vestic, până îi prindem.

— Corect! Schimbăm cârma cu două linii spre vest. Forster. Am să pun să se ridice toate pânzele. Instrucţiunile mele sunt să mă întorc neîntârziat la New York; treaba cu „l'Horrible” nu trebuie să fie decât un interludiu.

Vorbea cu atâta calm, de parcă drumul în jurul Capului Horn până la New York şi capturarea unui pirat ar fi fost o nimica toată, o misiune de rutină. După aceea se apropie de grupul vânătorilor, cărora le ură bun-venit, şi dădu ordine pentru cazarea lor. Indianul, se pare, că-l atrăgea în mod deosebit.

— Lui Winnetou nu îi este dor de patria apaşilor? îl întrebă.

— Patria apaşilor este lupta, sună răspunsul mândru.

— Bătălia pe mare e mai dificilă decât aceea pe uscat!

— Căpetenia marelui canoe nu o să-l vadă pe Winnetou tremurând.

Walpole dădu din cap aprobativ; ştia că indianul spusese adevărul.

Tulburarea pe care o stârniseră întâmplările zilei începea să se domolească încetul cu încetul şi viaţa la bord îşi relua cursul obişnuit. Trecură mai multe zile, una la fel cu cealaltă, încât vânătorii obişnuiţi cu libertatea fără graniţe a preriei începeau din ce în ce mai mult să se plictisească.

Latitudinea la care se afla portul Acapulco fusese depăşită cu o zi mai înainte şi Walpole dădu ordin să se schimbe

[1] Vechea denumire a insulelor Hawaii (n.t.).

direcţia de navigaţie, pentru a putea ţine sub observaţie ambele rute, aceea spre Guayaquil, cât şi cea spre insulele Sandwich.

O briză foarte bună îi mâna înainte, în timp ce soarele apunea într-o perdea de nori nu prea mare, dar închişi la culoare.

— Mâine vom avea un vânt straşnic, căpitane, îi spuse Peter Polter lui Walpole, când în timpul unei plimbări pe punte trecu pe lângă cârmă.

Ar fi bine pentru noi dacă în aceste împrejurări ne-ar pica în mână piratul. Pe furtună nu poate manevra ca noi.

— Pânză la vedere! se auzi de sus, de pe catarg, unde se afla un marinar pus de veghe.

— Unde?

— Nord-est spre nord.

Într-o clipită, locotenentul se afla şi el sus şi lua luneta din mâna marinarului, pentru a putea cerceta nava anunţată. Coborî apoi repede şi veni pe puntea de cart, unde îl aştepta Jenner.

— Mâinile pe vergi, se auzi ordinul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenner.

— Nu poate fi văzută, deocamdată, precis, dar, în tot cazul, se zăreşte o navă cu trei catarge ca „l'Horrible”. Noi suntem mai mici şi ne aflăm în direcţia soarelui, aşa că ei nu ne-au văzut încă. Am să schimb pânzele.

— Cum?

Walpole zâmbi.

— O să vedeţi o mică instalaţie cu ajutorul căreia devii invizibil de la o distanţă mai mare. Sus pe vergi! comandă el.

Marinarii, perfect instruiţi, în clipa următoare se şi aflau sus, cu agilitatea şi iuţeala unor pisici.

— Coborâţi pânzele!

Ordinul a fost executat cu promptitudine. Corabia se deplasa acum cu jumătate de viteză.

— Pânza neagră. Aveţi grijă!

Mai multe pânze negre se aflau gata pregătite pe punte.

— Schimbaţi vela principală, vela trincă şi vela de la proră!

În câteva minute pânzele deschise la culoare erau înlocuite cu cele negre. „Swallow” devenise invizibilă pentru nava care se apropia.

— Subofiţer, cârma la sud-vest — sud!

„Swallow” înainta încet în întâmpinarea celeilalte nave. Echipajul se strânsese pe punte. Walpole se urcă din nou ca să observe corabia. Trecuse o jumătate de oră şi întunericul se instalase de-a binelea, când, în sfârşit, coborî. Faţa sa arăta o mulţumire deplină.

— Tot echipajul pe punte!

De fapt, această comandă nici nu mai era necesară, deoarece erau cu toţii prezenţi.

— Băieţi, este „l'Horrible”. Fiţi atenţi la cele ce am să vă spun!

Oamenii se îngrămădiră în jurul lui.

— Vreau să evit lupta bord la bord. Ştiu că nici unuia din voi nu îi este teamă, dar trebuie să punem mâna pe navă fără să-i aducem vreo stricăciune. Căpitanul Caiman s-a pus în afara legii şi trebuie tratat ca un tâlhar. O să punem stăpânire pe vas printr-un şiretlic.

— Ah, căpitane, aşa e bine!

— E lună nouă şi marea-i întunecată. Noi înaintăm încet, numai cu ajutorul pânzei principale; or să ne considere în derivă, sinistraţi, or să se învârtă în jurul nostru şi or să ne socotească o pradă uşoară.

— Aşa e! se auzi într-un glas.

— Înainte de a ne acosta, lăsăm bărcile la apă. Subofiţerul rămâne pe „Swallow”, doar cu şase oameni. Noi, ceilalţi, pornim cu bărcile s-o abordăm şi, în timp ce cei de pe pupă se ocupă de vas, noi ne urcăm pe puntea lui dinspre cârmă. Acum, pregătiţi-vă!

În timp ce „Swallow” tăia încet valurile, „l'Horrible” înainta în plină viteză. Noaptea era în toi, nici o pânză nu mai putea fi văzută şi echipajul se simţea în siguranţă. Căpitanul pirat avusese tocmai o discuţie cu prizonierii săi, dar fără nici un rezultat, ca şi mai înainte şi se pregătea tocmai să se ducă la culcare, când, deodată, se auzi, de la o distanţă respectabilă, un bubuit de tun.

Într-o clipită se află pe punte. Se auziră o a doua bubuitură, apoi a treia.

— Semnal de alarmă, cerere de ajutor, căpitane, spuse Tom lunganul, care stătea în apropierea lui.

— Dacă ar fi în spatele nostru, ar putea fi o stratagemă; sunt, însă, în faţa noastră, deci aşa ceva e imposibil. Oricum, este o navă în derivă, fără catarge, altminteri i-am fi văzut pânzele înainte de a se lăsa întunericul. Trageţi o rachetă şi trei focuri!

Racheta se ridică spre cer şi focurile bubuiră. Cererile de ajutor ale celeilalte nave se repetară.

— O să ne apropiem de ea, Tom. O să fie o captură ca oricare alta. Scoase luneta de noapte şi o puse la ochi. Uite, acolo staţionează; are numai o pânză mare, veche. Am să întorc nava, să pot vorbi cu ei.

Dădu ordinele necesare; pânzele căzură, corabia se răsuci şi se apropie de „Swallow”.

— Ahoi, ce fel de navă?

Aproape tot echipajul de pe „l'Horrible” se îngrămădea la bord.

— Crucişător al Statelor Unite. Dincolo cine sunteţi?

— Cliperul Statelor Unite „Swallow”. Locotenent Walpole, se auzi dar nu de pe celălalt vas, ci dinspre cârma lui „l'Horrible”.

Concomitent se auzi trosnind o salvă puternică ce explodă în mijlocul piraţilor, urmată de asaltul neaşteptat al unor făpturi întunecate. Ele se aruncară asupra piraţilor, complet

descumpăniţi şi aproape neînarmaţi. Walpole îşi dusese perfect planul la înfăptuire.

O singură persoană observase apropierea bărcilor — Miss Amiral. Abia închisese căpitanul uşa în noaptea de pomină a capturării lui „l'Horrible”, că ea, în ciuda legăturilor, reuşise, cu mari sforţări, să se ridice şi să se apropie de peretele cabinei în care descoperise un cui ascuţit. Timp de mai multe nopţi muncise ca să subţieze frânghiile cu care fusese legată şi astăzi, în sfârşit, operaţia se apropiase de finalizare; în curând avea să fie liberă. Când au răsunat cele trei focuri, ea era în plină activitate. Auzi zgomotul unor vâsle, tot mai aproape de navă. Ce s-a întâmplat? Un atac? O luptă? O acţiune de salvare? Oricare din aceste situaţii era binevenită pentru planurile ei. Cinci minute de eforturi îndârjite şi ea reuşi să-şi elibereze mâinile, iar după aceea şi picioarele, tocmai în minutul când, de sus, se auzeau focuri de armă şi tropăiturile unor lupte corp la corp. Nu-şi puse prea multe întrebări cu privire la cauza întâmplărilor de pe punte; ştia că, deocamdată, căpitanul Caiman se mai afla acolo. Cu o lovitură puternică de picior sparse uşa cabinei şi luă de pe perete mai multe arme care erau atârnate acolo, ca să fie pregătită pentru orice eventualitate. După aceea, cercetă, prin hublou, încăperea în care se găsea cârma, privi cu atenţie apa din jurul corăbiei. Descoperi trei bărci legate de vas cu un odgon.

— Înseamnă că au fost atacaţi prin surprindere, mormăi ea. Dar de către cine? Asta-i pedeapsa. „L'Horrible” este iarăşi pierdută şi eu însămi am să-i fac de petrecanie căpitanului. Prizonierii încă nu au trecut de partea celorlalţi. Am să-i eliberez şi apoi dispar. Ne aflăm la latitudinea portului Acapulco. Dacă ajung neobservată într-o barcă, îşi făcu ea socoteala, sunt în două zile pe uscat.

În colţul cabinei se afla un mic geamantan de mână. Îşi luă o farfurie plină cu biscuiţi şi două sticle cu limonadă, care se

găseau pe masă, apoi deschise sertăraşul secret, luă de acolo lucrurile de valoare şi le puse în geamantan. Se strecură sus, până la un chepeng, ca să vadă care e situaţia. Bandiţii fuseseră împinşi spre partea de dinapoi a punţii; erau învinşi!

Repede coborî sub punte şi se îndreptă spre santină: trase zăvorul care o închidea.

— Sunteţi treji? strigă ea către vechiul echipaj al navei, care fusese închis acolo.

— Da, da. Ce se întâmplă sus?

— Piraţii au fost atacaţi şi înfrânţi. Sunteţi legaţi?

— Nu!

— Atunci grăbiţi-vă şi făceţi-vă datoria! Dar staţi, în cazul în care căpitanul Caiman supravieţuieşte acestei seri, spuneţi-i că Miss Amiral îi trimite salutări!

În clipa următoare se grăbea să ajungă înapoi în cabină, de unde îşi luă geamantanul şi se îndreptă în fugă spre punte şi, neobservată de nimeni, ajunse la balustrada corăbiei. Ţinând strâns geamantanul, dădu să apuce odgonul ca să coboare într-una din bărci, când cineva o înşfacă. Peter Polter o văzuse, sărise şi o prinsese pe la spate.

— Stai, băiete! strigă el. Unde vrei să navighezi cu acest cufăr? Ia mai rămâi niţel aici!

Ea nu răspunse, încercând din toate puterile să se elibereze din strânsoarea lui, dar în zadar. Împotriva forţei lui uriaşe nu putea face nimic. Cârmaciul o ţinea atât de strâns, că nu putea nici să răsufle. La chemarea lui sosiseră mai mulţi marinari care o legară.

Căpitanul piraţilor fusese surprins de atac, dar reuşise să-şi recapete cumpătul.

— Toată lumea la mine! strigă el, îndreptându-se spre catargul principal ca să-şi asigure, sieşi şi oamenilor săi, un loc mai de nădejde. Aceştia îi ascultară ordinul.

— Cei ce au arme să lupte. Ceilalţi să coboare prin chepengul din spate după topoarele de abordaj!

În acest ordin stătea singura şansă de salvare.

În timp ce acei, puţini la număr, care erau înarmaţi în momentul atacului, se aruncară împotriva atacatorilor, ceilalţi s-au grăbit să se întoarcă după topoare şi pumnale.

Deşi primul atac le provocase pierderi, piraţii erau net superiori, ca număr, echipajului de pe „Swallow”. Lupta era cu atât mai cumplită cu cât amănuntele câmpului de bătălie nu puteau fi văzute în ansamblul lor.

— Aduceţi făclii! urlă Caiman.

Ordinul fu executat imediat. Dar abia dacă lumina făcliilor apucă să împrăştie întunericul de pe puntea însângerată, că acesta se dădu brusc înapoi, de parcă ar fi văzut o stafie. Era oare posibil? Exact în faţa sa, cu un tomahawk în mâna dreaptă şi un cuţit de scalpat în stânga, stătea Winnetou, apaşul; iar alături de el flutura părul ca o coamă al lui Deadly-Gun.

— Şarpele alb o să-şi lepede otrava! strigă indianul, aruncând într-o parte şi într-alta pe toţi cei care-i stăteau în cale, şi-l prinse pe pirat de grumaz.

Acesta vru să se scuture de duşman, dar nu izbuti. Colonelul îl înşfăcă şi el; într-o clipită braţele îi fură legate cu frânghii solide.

Asaltul se dezlănţuise asupra piraţilor ca un coşmar. Surprinderea le paraliza puterile şi ultima rămăşiţă de curaj.

În momentul acela se ridică chepengul şi echipajul prizonier al corăbiei ţâşni afară. Primul pe care-l văzură cei care ieşiseră dintâi a fost locotenentul Jenner.

— Ura, locotenentul Jenner, ura! Pe ticăloşi! strigară ei.

Marinarii puseră mâna pe armele care zăceau aruncate pe punte; piraţii căzură între două focuri: erau pierduţi!

Doi oameni stăteau spate în spate printre ei; cine ajungea în preajma lor plătea cu viaţa imprudenţa de a se fi apropiat. Erau Hammerdull şi Holbers. Acesta din urmă întoarse capul şi-i spuse prietenului său, dar în aşa fel încât să fie auzit de

toţi.

— Dick, de crezi că acolo stă ticălosul de Peter Wolf, atunci sunt întru totul de acord cu tine.

— Peter — blestemat nume, niciodată nu pot să-l pronunţ ca lumea! Unde e?

— Acolo, lângă arborele acela de hicori, pe care aceşti oameni minunaţi îl numesc catarg.

— Dacă-i catarg sau nu, e totuna. Vino, bătrâne *coon*, să-l prindem viu!

Dar mai era cineva care îl zărise pe Létrier şi anume Peter Polter, cârmaciul. Acesta lăsase de-o parte cuţitul, pistolul şi toporul de abordaj, apucând o spiţă de lemn, care-i era mai la îndemână. Fiecare lovitură cu această armă improvizată dobora câte un om. În felul acesta îşi făcuse loc în mulţimea piraţilor, când îl văzu pe Létrier. În clipa următoare stătea în faţa lui.

— Mii de trăsnete! Asta-i Marc! Mă mai cunoşti, pungaşule?! strigă el.

Cel strigat lăsă jos braţul ridicat şi se făcu alb ca varul; îşi recunoscuse adversarul, căruia nu-i venea nici pe jumătate.

— Vino aici, băiete, vreau să-ţi spun că ţi-a sunat ceasul!

Cârmaciul îl apucă de păr şi de brâu, îl ridică în sus şi-l aruncă cu o asemenea forţă în catargul artimon, încât se auzi un trosnet puternic şi nefericitul căzu la pământ, făcut zob. Cei doi vânători ajunseră prea târziu.

Acum, în sfârşit, piraţii îşi dădură seama că pentru ei nu mai exista nici o speranţă de scăpare şi depuseră armele, deşi, prin gestul acesta, nu puteau să obţină vreun drept la îndurare.

Un „ura”, strigat din toate piepturile, răsună pe punte. „Swallow” răspunse cu trei focuri de tun. Ea îşi binemeritase faima la care şi-a mai adăugat ulterior şi alte onoruri, mai noi şi mai mari...

10. Capitolul X - La Hoboken

Din nou se aflau la Hoboken, la mama Dodd. Buna şi curajoasa doamnă nu se schimbase deloc. Dacă era vreo schimbare la ea, atunci nu putea fi vorba decât de faptul că statura ei şi aşa considerabilă, mai câştigase câţiva centimetri în diametru.

Era târziu după-amiază şi se adunase un număr respectabil de clienţi în binecunoscuta sală de oaspeţi.

Discuţiile se învârteau, în general, în jurul evenimentelor politice şi războinice ale zilei. Norocul, care până atunci se arătase în mod statornic favorabil stăpânilor de sclavi, îi părăsise definitiv. Fiecare victorie de pe câmpul de luptă era primită cu mare entuziasm de aceia ale căror concepţii concordau cu ideile umanitare şi cu politica energică a preşedintelui Abraham Lincoln.

La un moment dat se deschise uşa şi intrară în sală câţiva marinari care, după toate aparenţele, erau într-o dispoziţie excelentă.

— Hei, fraţilor, vreţi să auziţi o noutate? întrebă unul dintre ei, în timp ce, pentru a atrage atenţia asupra sa, dădu cu pumnul în masa cea mai apropiată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Despre ce e vorba? Zi-i! Povesteşte! se strigă, din toate părţile.

— Ce se aude sau, mai degrabă, cei s-a întâmplat? Păi, ce altceva decât o bătălie navală, o ciocnire.

— O bătălie navală? O ciocnire? Unde? Cum? Când? Între cine şi cine?

— Unde? La latitudinea Charlestonului. Cum? Al dracului de vârtos. Când? Ziua nu o ştiu, dar, în orice caz, de curând. Între cine? Ghiciţi şi voi!

— Între noi şi rebeli! strigă careva.

Toţi râdeau. Noul-venit râdea şi el strigând:

— Ia uite, ce băiat isteţ, să ghiceşti de îndată aşa ceva! Că trebuie să fi avut loc între noi şi sudişti e limpede ca apa de izvor, dar cum se numesc navele, asta isteţimea ta nu o să descopere atât de repede!

— Care sunt? Cum se numesc şi cine a învins? se auzi, de jur-împrejurul sălii, o furtună de întrebări.

— Ce este vasul de asalt „Florida”, ştiţi...

— A fost „Florida”? îl întrerupse mama Dodd, făcându-şi loc cu braţele ei durdulii printre clienţi pentru a ajunge în imediata apropiere a celui care relata evenimentele. „Florida” este cea mai nouă, mai mare şi mai puternică navă a sudiştilor şi, cu pintenul ei drăcesc, trebuie să fie absolut de neînvins. Cine a avut îndrăzneala să atace un asemenea Leviathan[1]?

— Păi, cine? Un mic locotenent, cu un vas tot atât de mic şi care, pe deasupra, este doar un cliper şi naviga obosit în jurul Capului Horn. E vorba de „Swallow” şi de locotenentul Walpole.

— ”Swallow” — locotenentul Walpole? Imposibil! Împotriva „Floridei” nici zece crucişătoare de linie nu pot face nimic. Cum ar putea, atunci, unui cliper să-i vină ideea să atace un asemenea monstru...

— Stop! îl întrerupse mama Dodd pe vorbitor. Fii calm cu cliperul tău despre care habar n-ai. Eu îl cunosc pe Walpole şi corabia „Swallow”, mai valoroasă decât zece nave de linie ale tale la un loc. Dar „Swallow” se afla în apele Californiei.

— A fost, a fost, dar a primit ordin să înconjure Capul şi să vină la New York. Trebuie să fie o navă straşnică. Aţi auzit cu toţii povestea cu „l'Horrible”, pe care pusese mâna căpitanul Caiman în portul San Francisco şi pe care Walpole a recuperat-o atât de formidabil. Amândouă, „Swallow” şi „l'Horrible”, au navigat de atunci împreună. Au urcat dinspre

---

[1] Monstru marin fabulos, simbol al colosalului (din Vechiul Testament, n.t.).

sud, trecând prin faţa Braziliei, până sus, la latitudinea Charlestonului, pentru ca aici să dea de „Florida”, care a început imediat atacarea lor. Walpole avea comanda ambelor nave. Mai întâi a condus-o pe „l'Horrible” care, chipurile, căuta să scape de urmărire, luând-o spre largul mării; iar apoi a pus să se scoată toate pânzele de pe „Swallow” ca să pară că nava este atât de deteriorată de furtună, că navighează în derivă şi, în felul acesta, ar putea uşor cădea în stăpânirea „Floridei”.

— Da, e dat dracului acest Walpole, îşi dădu cu părerea mama Dodd. Continuă, continuă!

— ”Florida” s-a lăsat păcălită şi a început să o urmărească pe „Swallow” până în zona bancurilor de nisip din Black Soli, unde s-a împotmolit. Imediat Walpole a dat ordin să se ridice pânzele, a chemat-o pe „l'Horrible” la faţa locului şi a început să bombardeze colosul neajutorat pe care în curând l-a dat gata. Una din primele lovituri i-a distras cârma; până la urmă au ajuns chiar să ia cu asalt matahala. Lupta a fost a naibii de sângeroasă, dar acum „Florida” zace pe fundul oceanului, iar celelalte două nave sunt pe drum şi din clipă în clipă pot să ancoreze.

— De necrezut! De unde ştii?

— Am auzit la Amiralitate, unde cele întâmplate ar fi fost cunoscute mai de mult dacă telegrafele nu ar fi fost distruse de rebeli.

— La Amiralitate? Păi, atunci e adevărat! Mă bucur pentru bietul Jenner, căpitanul lui „l'Horrible”, care în felul acesta a participat şi el la izbândă.

— Da, e o ştire care-ţi bucură inima, spuse stăpâna localului. Ascultaţi, băieţi, vă ofer un butoiaş cu bere. Beţi cât vreţi şi cât vă face plăcere pentru preşedintele Statelor Unite, pentru „Swallow” şi... şi...

— În sănătatea mamei Dodd! strigă careva, ridicând paharul.

— Ura, trăiască mama Dodd! răspunseră într-un glas toţi cei din încăpere.

— Ura, mamă Dodd, să trăieşti bătrână şalupă! se auzi o voce răsunătoare de bas, prin uşa întredeschisă.

Cu toţii se întoarseră spre omul care avea o asemenea voce puternică. De cum l-a zărit, mama Dodd s-a şi grăbit cu o exclamaţie de bucurie în întâmpinarea lui.

— Peter, Peter Polter, fii binevenit, de o sută de ori bine ai venit în Hoboken! De unde vii, bătrâne? Din Vest?

— Da, de o mie de ori binevenit în Hoboken, răspunse el. Vino, trebuie să te strâng din nou în braţe, dă-mi o sărutare! *Halte-là*, *high-day!* Ei, oameni buni, lăsaţi-mă o dată să trec! Vino aici, la pieptul meu, *mon bijou!*

Îi aruncă în lături ca pe nişte fire de paie pe cei care îi stăteau în cale, o apucă pe stăpâna localului de cingătoare, o ridică spre el, în ciuda greutăţii ei, şi-i aplică un sărut zgomotos.

Ea îngădui această dezmierdare, cu toată prezenţa atâtor martori, liniştită, de parcă ar fi fost ceva obişnuit şi de la sine înţeles, după care repetă întrebarea, exprimată mai înainte, asupra locului de unde venea cârmaciul.

— De unde? Păi, de unde dacă nu din jurul Capului Horn, cu „Swallow”!

— De pe „Swallow”? izbucni de pe buzele tuturor.

— Da; dacă nu aveţi nimic împotrivă, oameni buni.

— Aşadar ai fost pe „Swallow” şi ai luat parte la lupta împotriva „Floridei”?

— Se înţelege! Sau vă închipuiţi cumva că lui Peter Polter din Langendorf îi este teamă de „Florida”?

— Povesteşte-ne, povesteşte-ne, master! Ce funcţie ai pe vas?

— Acum este aici sau...?

— Stop! Văd că vă des întrebările pe gură ca tinerilor marinari chiuiturile când iau bătaie. Am să vă deapăn firul

după ordinea normală a lucrurilor. Eu sunt Peter Polter din Langendorf, ajutor de cârmaci pe nava maiestăţii sale „Nelson”, apoi cârmaci pe cliperul Statelor Unite „Swallow”, apoi locotenent de poliţie german, în prerie, după care am devenit din nou cârmaci *par honneur*[1] pe „Swallow” şi sunt acum...

— Bine, bine, Peter, îl întrerupse mama Dodd, pentru asta mai avem timp. Înainte de toate răspunde-mi mie la întrebări; sunt mai importante decât orice altceva. Cum e cu toţi oamenii aceia care au fost cu tine? Unde sunt acum? Cum a fost Cu Thieme, cu Heinrich Mertens şi cu Peter Wolf? Ce e cu „l'Horrible” şi cu căpitanul Caiman? Am crezut că-l căutaţi în Vest şi când colo am auzit că „Swallow” l-a prins pe mare. L-aţi întâlnit pe Deadly-Gun, sau cum îl cheamă şi oare să fi fost el adevăratul unchi? Cum e cu poliţistul? Şi, de fapt, în ce zonă l-aţi...

— Gata bătrâno! Mai poţi respira? strigă, râzând, cârmaciul. Termini curând sau mai am timp să patrulez câteva ore de-acum încolo? Adu-mi aici o cană plină. Nu primeşti nici un răspuns înainte de a mi-o aduce; dar vreau mai întâi să-i povestesc acestui gentleman cum a fost cu „Florida”. Celelalte lucruri nu sunt pentru oricine, pe acelea ai să le afli acolo, în cămăruţă.

— Nici o picătură nu capeţi până ce nu aflu măcar puţintel care e situaţia!

— Da' curioasă mai eşti! Mai întreabă-mă încă o dată, dar câte o întrebare, pe rând şi mai pe scurt!

— Thieme? Unde este?

— Pe „Swallow”.

— Poliţistul?

— Pe „Swallow”.

— Căpitanul Caiman?

— Prizonier pe „Swallow”.

---

[1] Onorific (franceză, n.t.).

— Veninosul de Marc?

— La fel.

— Unchiul, Deadly-Gun?

— E şi el aici.

— Locotenentul Walpole?

— Şi el, dar rănit.

— Rănit? Doamne, sper că nu...

— Treanca-fleanca! Câteva zgârieturi, nimic altceva, o să trebuiască să stea în concediu câtva timp. A fost cam fierbinte pe „Florida”, dar dincolo, în preria aia blestemată, a trebuit să trec prin cu totul alte treburi. De pildă, calul meu, coţcarul naibii, era un adevărat demon, provenit dintr-un balaur diavolesc şi nici nu pot să spun dacă nu mi-am rupt câteva oase călărindu-l. Dar parcă mai aveai întrebări?

— Unde este „Swallow”?

— Patrulează în faţa coastei pe un vânt potrivnic. Forster e la cârma ei. Între timp, căpitanul a venit cu mine pe uscat, cu un vas cu aburi, ca să-şi facă raportul, timp, în care eu îl aştept aici.

— Tu îl aştepţi aici? Aici, la mine? Atunci, o să vină să stea de vorbă cu noi?

— Se înţelege! Un oaspete brav de pe mare, când coboară ancora la New York, vine întâi la mama Dodd. Şi peste o oră „Swallow” va fi în port. Mai vin şi alţii, Pitt Holbers...

— Pitt Holb...?

— Dick Hammerdull.

— Dick Hammerd...

— Colonelul Deadly-Gun.

— Colonelul Deadly-Gun...

— Thieme, Treskow, micul Ben Cunning, Winnetou, apaşul, şi...

— Winnetou, apa...

Numele rostite de cârmaci rămâneau înţepenite în gura mamei Dodd, atât de uimită era să vadă la ea o societate atât

de neobişnuită. Deodată îşi dădu seama că are, ca gazdă, o mulţime de îndatoriri.

— ... paşul, continuă ea. Iar eu stau aici şi lenevesc, când peste un ceas va trebui să-i servesc pe toţi! Mă grăbesc, zbor, mă duc, Peter, să pregătesc primirea lor. Povesteşte tu, între timp, acestor oameni întâmplările cu „Florida”, pe care aţi scufundat-o.

— Da, bine, asta am să şi fac, dar ai grijă să am tot timpul cana plină, pentru că o bătălie pe mare trebuie şi atunci când e povestită, să fie ţinută la umezeală.

— Nici o grijă, cârmaciule, îl asigurară ceilalţi, o să-ţi ajutăm noi cu udatul!

— Atunci, bine, ascultaţi, oameni buni, cum s-au întâmplat lucrurile cu „Florida”. Lăsasem de mult în urma noastră Ecuatorul şi după aceea Antilele şi ne apropiam de Charleston. Bineînţeles, ne ţineam cât mai departe, în larg, pentru că Charlestonul aparţine sudiştilor care îşi trimit şi ei, departe în larg, corsarii şi crucişătoarele ca să pună mâna pe navele statelor nordiste.

— A fost şi „l'Horrible” cu voi?

— Se înţelege! De la început venea strâns în urma noastră, din care cauză navigam numai cu jumătate din vele, fiindcă noi eram mai rapizi. Astfel am mers împreună fără să fim observaţi şi, după ce am trecut şi prin faţa Charlestonului, am continuat să navigam, dar mai aproape de ţărm.

— Atunci aţi întâlnit-o pe „Florida”?

— Ai răbdare, puştiule! Într-o dimineaţă, stând la cârmă — trebuie să ştii că am primit din partea căpitanului funcţia de cârmaci onorific, după cum v-am mai spus —, mă gândeam tocmai la mama Dodd şi cât de bucuroasă o să fie când o să ajung iară la ea. Noi ne găseam puţin mai înainte, în timp ce „l'Horrible” ne urma, cu toate pânzele sus, când, deodată, ne strigă omul de la punctul de observaţie: „Fum în direcţia nord-est spre est!”

Vă închipuiţi că de îndată tot echipajul a fost pe punte, deoarece cu o navă cu aburi, dacă poartă flamura duşmanului, nu e de glumit. Căpitanul s-a urcat imediat în vârful catargului şi a scos luneta. După aceea a dat din cap, a coborât şi a pus să se desfăşoare o terţarolă[1], pentru ca „l'Horrible” să ajungă la o distanţă de la care să poată comunica cu noi. După executarea ordinului, se auzi de dincolo:

— Aţi văzut nava cu aburi, locotenente?

— Da, sir!

— Cine ar putea să fie?

— Nu ştiu, răspunse locotenentul Jenner, nava nu are catarg şi nici nu se vede trunchiul; calcă adânc, foarte adânc, sir!

— S-ar putea să fie unul dintre vasele de asalt ale sudiştilor. Vreţi să ne depărtăm de ea?

— Fac ce faceţi şi dumneavoastră.

— Bine, atunci s-o vedem mai de-aproape!

— Bine, sir, dar suntem de zece ori mai slabi.

— Mai slabi, dar mai rapizi. Cine comandă?

— Dumneavoastră.

— Mulţumesc! Ne apropiem de ea. Dacă ridică fanionul de luptă, atunci dumneavoastră vă retrageţi încet din faţa ei, înspre larg. Eu voi avea grijă ca să se ţină după mine şi o atrag în bancurile de nisip. Atunci veniţi dumneavoastră şi-i daţi să vă guste gloanţele şi obuzele.

— Bine, bine. Altceva?

— Nimic. Noi am ridicat imediat velele mari, apoi am coborât totul, vergi şi prăjini, ca să părem avariaţi de furtună şi în imposibilitate de a ne mişca şi o lăsăm să se apropie de noi până în bătaia tunurilor noastre. Ei ne semnalizează să ridicăm pavilionul; noi ridicăm steagul Statelor Unite, cu stele şi dungi. Ei scot la vedere cârpele statelor sudice. Era noua

[1] Porţiune dintr-o velă, care poate fi strânsă prin înfăşurare (n.t).

navă de asalt „Florida”, având cuirasă dublă şi pinten de abordaj cu care putea scufunda cea mai bună fregată.

— Şi voi aţi avut curajul s-o atacaţi?

— Ei, asta-i! Eu sunt Peter Polter din Langendorf şi m-am luptat cu ticăloşii de ogellallaşi. De ce să mă fi temut atunci de un lighean de tablă? O navă bună, construită din lemn, este mai ceva decât un dulap de fier, din care nu poţi să tai nici măcar o scobitoare nenorocită! Amiralul nostru, Farragut, spune şi el tot aşa. Deci, ei ne cer să ne predăm, noi însă le râdem în nas şi ne strecurăm printre gloanţele lor. Ei întorc ca să ne urmărească şi să-şi înfigă pintenul în lemnăria noastră. Eu mă feresc de ei şi reuşesc să-i evit. Ei întorc din nou, eu iarăşi mă feresc. Şi continuăm un timp tot aşa, până ce se întărâtă şi uită să mai fie prudenţi. Gloanţele lor nu ne fac nici un rău, trec pe deasupra noastră. Ei, însă, ne urmăresc, fără să mai judece, până ne apropiem de coastă şi acolo eşuează pe un banc de nisip, pe lângă care noi trecem uşor, fiindcă nu călcăm atât de adânc ca ei.

— Bravo! Trăiască „Swallow”!

— Da, trăiască! Băieţi, să bem!

După ce a tras o înghiţitură zdravănă, de-a suflat în fundul cănii, cârmaciul şi-a continuat povestirea:

— Acum ne îndreptăm spre pupa lor şi, în timp ce echipajul se află sub oglinda apei, le distrugem cârma cu câteva lovituri bine ţintite şi cu asta îi terminăm. „l'Horrible” vine şi ea lângă noi. „Florida” nu se mai poate apăra; se împotmoleşte din ce în ce mai mult în nisip, apa o pătrunde; noi o ajutăm. După care, înălţă steagul, se predă. Îi luăm oamenii pe bord şi abia am terminat cu această operaţiune, că se şi culcă pe o parte. Valurile au înghiţit-o.

— Aşa-i trebuia! De trei ori ura pentru „Swallow”!

— Vă mulţumesc, băieţi, dar n-o uitaţi nici pe „l'Horrible”; are şi ea o parte din merit.

— Bravo! Ura pentru „l'Horrible”! Ciocniţi!

Cănile se ciocniră. Afară se auziră mai multe salve de salut, semn că un vas intra în port. La scurtă vreme după aceea se auzi un concert de voci şi zgomotul unor picioare alergând pe stradă, de parcă ar fi avut loc un eveniment extraordinar. Peter Polter se ridică, trecu la fereastră, pe care o deschise:

— Ei, frate, de ce aleargă oamenii? întrebă el pe unul din trecători.

— O veste fericită, master: „Swallow”, care a dat lupta aceea teribilă cu „Florida”, intră chiar acum în port. Toate vasele au salutat-o şi au ridicat pavilionul pentru a cinsti pe bravul ei căpitan. Cu toţii ne grăbim să asistăm la acostare.

— Mulţumesc, master.

Închise fereastra şi, înapoindu-se, observă că toţi oaspeţii, la auzul veştii, îşi părăsiseră scaunele, uitând până şi de bere, pentru a participa la întâmpinarea faimoasei nave.

— Degeaba alergaţi, râse el; nu o să mai aveţi prea multe de văzut. Căpitanul a şi debarcat, iar cei care coboară acum nu sunt marinari adevăraţi, deşi au luat parte şi ei la cele întâmplate. Eu rămân la mama Dodd a mea, unde trebuie să-l aştept pe mister Walpole.

Trecu ceva timp până când cel numit mai sus să sosească şi el nu închisese bine uşa, pătrunzând în local, când se nuzi apropiindu-se de acesta un vuiet de strigăte şi chiote de bucurie. O mulţime de oameni veneau dinspre port, avându-i în frunte pe cei ce debarcaseră de pe „Swallow”. Ei intrară în urma lui Walpole în încăpere, îngrămădindu-se în spatele eroului glorioasei bătălii de pe mare, aşa încât salonul mamei Dodd se dovedi neîncăpător pentru a-i primi pe toţi. Gazda, care între timp terminase pregătirile, plină de energie, se pricepu să se descurce. Ea deschise încăperea pentru oaspeţii de onoare, se înghesui înăuntru cu cei aşteptaţi şi încuie grabnic uşa în urma ei, lăsând servirea celorlalţi în seama angajaţilor ei.

— *Welcome*, *sir!* îl salută ea pe Walpole, care îi întinse

mâna prietenos, ca un bun cunoscut ce-i era.

Şi ceilalţi fură întâmpinaţi cu calde strângeri de mână. Ei luară loc şi trebuiră numaidecât să se servească din bunătăţile care fuseseră pregătite, în chip uimitor, Într-atât de scurtă vreme.

— Mamă Dodd, eşti cea mai norocoasă brigantină căreia i-am navigat vreodată în braţe! strigă cârmaciul, în preria aia sărăcăcioasă nu există nimic în afară de carne, praf de puşcă şi piei-roşii. În privinţa asta, pe mare lucrurile s-au petrecut tot cam anevoios, fiindcă am îmbarcat prea multe stomacuri înfometate. La tine, însă, se mănâncă şi se bea ca la Marele Mogul sau cum îl cheamă pe individ. Şi dacă stau aici o săptămână, atunci mă las spânzurat dacă nu o să fac o burtă cât a acestui master gras, Hammerdull.

— Dacă e gras sau ba, e totuna, îşi dădu acesta cu părerea; numai de-ar avea ceva de mestecat în dinţi. Eu am nevoie mult mai mare decât toţi ceilalţi de aşa ceva, fiindcă de când a trebuit să-mi las bătrâna şi buna mea iapă la San Francisco, s-a topit toată carnea de pe mine de dorul animalului ăstuia drag. Nu-i adevărat, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

— Dacă zici tu, Dick, că iapa ţi-e dragă, atunci ea n-am nimic împotrivă. De fapt şi mie mi se întâmplă la fel cu animalul meu. La tine cum e, Ben Cunning?

— La mine? Unde se află acum calul meu îmi e indiferent, hi-hi-hi; principalul e că mă aflu la mama Dodd şi-mi place al dracului aici.

— Aşa-i în regulă, confirmă patroana. Serviţi-vă cât vreţi şi cât vă face plăcere. Dar să nu-ţi uiţi promisiunea, Peter!

— Care?

— De a ne povesti.

— Ah, da! Ei, dacă ne umpli cum trebuie cănile, atunci nu mai contează la mine câteva cuvinte în plus. Ţie îţi povestesc întotdeauna cu plăcere.

În vreme ce cârmaciul povestea, tot mâncând, aventurile trăite, Winnetou şedea modest pe locul lui şi se servea cu multă măsură din felurile neobişnuite de bucate ale albilor. De vin nici nu s-a atins. Ştia că „apa de foc” este cel mai înverşunat duşman al poporului său; de aceea o dispreţuia şi o ura. Atenţia îi era atrasă de conversaţia aprinsă, dar purtată pe un ton reţinut de ceilalţi comeseni, ceea ce întotdeauna este un semn al importanţei subiectului.

— Cum a fost la Amiralitate? îl întrebă Deadly-Gun pe locotenent, care avea un braţ în eşarfă şi mai multe semne de răni.

— Întru totul potrivit aşteptărilor, răspunse acesta. Numire în gradul de căpitan şi concediu până la însănătoşire deplină.

— Ce se va întâmpla cu „Swallow”?

— Ea a avut de suferit şi se va duce pentru reparaţii în cală uscată.

— Şi prizonierii noştri?

— Îşi vor lua răsplata după fapte.

— Asta înseamnă?

— O să fie spânzuraţi, la ce altceva se pot aştepta nişte piraţi?

— Piraţi? Acest Caiman pretinde că a capturat nava „l'Horrible” numai pentru a lupta împotriva statelor din sud. Nu o să scape pe chestia asta?

— Nici vorbă. Pentru că nu avea mandat pentru aşa ceva. Şi chiar de ar avea, el este căpitanul Caiman, cunoscut mai dinainte pentru negoţul cu sclavi şi alte piraterii de care trebuie să răspundă şi pentru care va fi spânzurat în mod sigur.

— Dar Miss Amiral?

— O să fie şi ea spânzurată, puteţi fi sigur de asta. Şi tot echipajul care a participat la capturarea vasului „l'Horrible”, vreau să zic, cei care, atunci când am abordat-o, au scăpat cu viaţă. O să sufere, probabil şi ei, tot pedeapsa capitală,

pentru că sunt socotiţi piraţi. Nu cred că o să fie mulţumiţi de soarta care îi aşteaptă, cum o să fiţi, în schimb, dumneavoastră de vestea pe care v-o aduc de la Amiralitate.

— Deci, una bună?

— Una foarte bună. În primul rând, suma de bani pe care am găsit-o asupra lui Miss Amiral şi cu care voia să fugă, este considerată drept captură şi, ca atare, ne aparţine. În al doilea rând se va oferi o mare recompensă pentru că am reuşit să recuperăm vasul „l'Horrible” din mâinile căpitanului Caiman. Şi în al treilea rând, primim nişte premii însemnate pentru victoria noastră asupra vasului de asalt „Florida”. Deşi acum zace la fund, ulterior va fi ridicată de acolo. Aceşti bani îi împărţim între noi. Asta înseamnă că fiecăruia dintre noi îi revin...

— Mie nu, îl întrerupse Deadly-Gun.

— De ce nu?

— Pentru că nu primesc bani care nu-mi aparţin.

— Dar i-aţi binemeritat!

— Nu. Eu am fost numai oaspete pe nava dumneavoastră. Banii de captură aparţin echipajului.

— Nu aţi fost oaspete, ci combatant şi aveţi dreptul, deci, să-i primiţi.

— S-ar putea, dar eu nu accept nimic. Mi-am luat înapoi chitanţele pe care mi le furase din peşteră căpitanul Caiman. Una a schimbat-o, dar a cheltuit puţin din banii primiţi pe ea, deci sunt întru totul satisfăcut. În ce-i priveşte pe bravii mei trapperi, nici lor nu o să le treacă prin cap să-i lipsească pe ceilalţi de banii de captură. Dimpotrivă, noi avem să vă mulţumim dumneavoastră şi lor că ne-am recăpătat bunurile noastre. Spune şi tu, Dick Hammerdull, vrei să primeşti banii?

— Dacă vreau să-i primesc sau nu, e totuna, dar eu nu iau nimic, răspunse Grasul. Ce părere ai despre treaba asta, Pitt Holbers, bătrâne *coon?*

Lunganul răspunse pe un ton cumpănit:

— Dacă zici tu, Dick, să nu-i iau nici eu, atunci nu am nimic împotrivă. De altminteri, nu o să-i ia nici unul dintre noi. Şi dacă o să fim obligaţi să-i primim, atunci partea mea să o primească Peter Polter, dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i facem poftă să mai vină pe la noi, în Vest. Îmi place grozav să-l văd cum călăreşte!

— Lăsaţi-mă în pace cu caii voştri! strigă cârmaciul. Prefer să mă las măcinat şi făcut pesmeţi, decât să mă mai urc vreodată pe o asemenea bestie cum a fost trăpaşul pe care am umblat ultima dată. Mai mult nu spun, pentru că ceea ce aş putea spune e mai bine să nu fie rostit, atâta greaţă mi-a produs această întâmplare.

— Nici nu e nevoie să mai faci pe westmanul, spuse Walpole. Am amintit la Amiralitate cât de mult îţi datorăm şi cât de curajos te-ai comportat. Se vor gândi la dumneata în mod sigur şi primul post liber o să ţi-l încredinţeze dumitale. O să ai o funcţie de care o să poţi fi mândru!

— E adevărat? Într-adevăr? V-aţi gândit la mine când v-aţi aflat printre oamenii aceia de seamă?

— Da.

— Şi vor să-mi încredinţeze un astfel de post?

— Mi s-a promis în mod categoric.

— Vă mulţumesc, sir, vă mulţumesc! Am să fiu repede avansat! Ura — Ura — Ura! Peter Polter va...

— Ce urli aşa, bătrâne lup de mare? îl întrerupse patroana localului, care tocmai intra pe uşă.

— Mă mai întrebi? îi răspunse el. Dacă sunt un lup de mare, trebuie să urlu! Şi am toate motivele pentru asta. Ştii tu, bătrână mamă Dodd, că urmează, pentru meritele mele deosebite, să devin amiral?

— Amiral? începu ea să râdă. Asta o cred, pentru că ai stofă de aşa ceva şi eu ţi-o doresc din toată, inima. Cum e, însă, cu noua ta meserie de care eşti atât de mândru şi de care eşti legat cu tot sufletul?

— Noua mea meserie? Care?

— *Westman*, vânător de animale cu blană, vânător de castori...

— Taci! Nici o vorbă mai mult despre asta, dacă nu vrei să o încurci rău cu mine! Atunci când mă urc pe un cal nu ştiu niciodată unde va ajunge. Dar dacă sunt pe puntea unei nave bune, atunci îi cunosc exact ruta şi nu pot cădea din şa. Deci, voi rămâne un bătrân lup de mare, cum am şi fost tot timpul... chiar şi pe spinarea unei bestii viclene cu patru picioare.

Se făcuse seară, oamenii începeau să se gândească să meargă la culcare. Mama Dodd pregătise cele mai bune camere pentru oaspeţii ei.

Deadly-Gun ieşi puţin cu nepotul său în grădina ce ţinea de localul mamei Dodd. Tocmai îi spunea:

— Am stat multă vreme în cumpănă, dar o dată ce am ajuns aici, în răsăritul continentului, atunci, fie, te însoţesc dincolo de ocean.

— Şi rămâi pentru totdeauna la noi, dragă unchiule?

Colonelul dădu uşor din cap.

— Când te-a prins o dată preria, băiatul meu, nu te mai lasă niciodată. Am să rămân un timp dincolo, după care am să mă reîntorc la *trapperii* mei. Preria, care ne oferă spaţiu fără sfârşit pentru o viaţă liberă, are loc destul pentru noi şi când murim.

Ajunsese tocmai în colţul grădinii, în care creşteau câţiva tei frunzoşi, când observă o siluetă întunecată, întinsă pe iarbă.

— Cine e acolo? întrebă Deadly-Gun.

Se apropiară de mogâldeaţă.

— Cine e aici? întrebă şi Thieme.

Silueta se desfăşură din pătura în care era învelită şi se ridică. Era Winnetou.

— *Wigwamul* în care dorm fraţii mei albi este foarte

frumos, dar fiul preriei se împacă mai bine cu aerul proaspăt şi sclipirea stelelor. Apaşul se va odihni între firele ierbii şi o să se acopere cu norii cerului, cum o fac din copilărie toţi fraţii lui. *Howgh!*

Surcouf corsarul

1. Capitolul I - În faţa Toulonului

Era într-una din zilele anului 1793. De mai multe săptămâni, câmpiile îmbelşugate ale ţinutului Provence justificau pe drept cuvintele Bibliei: „Cerul se va întinde deasupra ta ca bronzul arzător şi pământul sub tine ca metalul înroşit”.

În ziua aceea, încă de dimineaţă, la orizont se îngrămădiră nori groşi, spintecaţi de fulgere, însoţite de tunete puternice.

Ploua cu găleata şi ar fi fost imprudent să te expui furtunii fără de altă protecţie decât hainele de pe tine. Satul era pustiu. Totuşi un om se aventurase, pe micul drum care trecea printre măslini şi vii, spre micul orăşel Beausset.

Hainele uşoare de vară pe care le purta erau atât de muiate de apă, încât se lipiseră pe el ca o a doua piele. Furtuna nu operase nici o schimbare pe faţa-i surâzătoare. El continua să înainteze cu pasul domol al unui excursionist care n-are motive speciale să se grăbească.

Sosi astfel la cotitura unui drum, în faţa unei căsuţe pe care se putea citi, cu toate că literele erau pe jumările şterse: „Cabaretul[1] lui Roussillot”.

Călătorul se opri şi, dându-şi boneta pe ceafă, fără să se sinchisească de ploaia care-i uda faţa, se postă cu mâinile în şolduri, în faţa inscripţiei, pentru a examina casa.

— Cabaretul lui Roussillot! strigă el. Rămâne de văzut dacă acest Roussillot este şi autentic! Maghernіţa nu prea îmi inspiră încredere. Nu cred să mă ud mai mult decât sunt dacă mi-aş continua drumul; cel puţin, nu voi avea de-a face decât cu apa curată a hui Dumnezeu. Căci dacă apa este un dar

[1]Cârciuma (n. ed.).

minunat al cerului nu înseamnă că trebuie să o găsesc şi în vin. Este mai prudent, cred, să navighez mai departe şi să-mi arunc ancora tocmai la Beausset.

Pe când era gata să pornească din nou la drum, uşa cabaretului se deschise, pentru a lăsa să treacă un om, în care se putea recunoaşte cu uşurinţă pe proprietarul cârciumii.

— Ei! Dragul meu, încotro? strigă el cu o voce pătrunzătoare şi răguşită. Vrei cu tot dinadinsul să te îneci în acest potop?

— Nicidecum! Nu mă tem de apa cerului, ci numai de aceea care s-ar putea găsi în butoaiele tale.

— Greşeşti, căci şi eu am aceleaşi gusturi ca şi dumneata şi nu-mi stă în fire să otrăvesc un cetăţean de treabă cu un vin prost.

— Te cred pe cuvânt şi ca dovadă voi face aici o escală de cinci minute. Holà! Un nou venit pe bord! strigă călătorul intrând în sală.

Mica odaie din care se compunea întreg cabaretul avea în acel moment mai mult aspectul unui corp de gardă, căci era plină de soldaţi şi, în afară de hangiu şi de noul sosit, nu se mai afla acolo decât un singur civil. Acesta era un misionar al „Sfântului Spirit”, al cărui ordin fusese fondat în 1703, la Paris, de către abatele Desplaces, Vincent Le Barbier şi J. H. Garnier.

Preotul şedea într-un colţ al localului, tăcut şi părea mult mai ocupat cu gândurile sale proprii decât cu ceea ce-l înconjura. Trebuie să fi fost dotat cu un curaj excepţional, pentru a îndrăzni să se arate acestor soldaţi grosolani şi brutali, în momentul când în Franţa se desfiinţau toate ordinele religioase şi când se cereau preoţilor prestarea jurământului „civic” sub pedeapsa de a fi trataţi drept rebeli. Era deci o îndrăzneală fără pereche aceea de a cuteza să porţi un costum preoţesc în faţa acestor soldaţi ai Revoluţiei

şi, mai mult, pe jumătate beţi.

Un sergent-major bărbos interpelă pe călător:

— Hei! Tu, de colo, cetăţene, de unde vii?

— Din Durance.

— Unde te duci?

— La Beausset.

— Ce să faci acolo?

— Să văd un prieten. De ce atâta grijă pentru persoana mea. Te deranjează?

— Poate.

— Ah! Ah! Ah! răspunse omul cu o voce joasă, fără ironie.

Şi încrucişând braţele începu să-l privească pe subofiţer cu un ochi în care se puteau citi toate sentimentele, în afară de acela al admiraţiei. Exteriorul său impunea: putea să aibă cel mult douăzeci şi trei de ani, dar fruntea sa înaltă, tâmplele sale largi, sprâncenele frumos arcuite, privirea pătrunzătoare, nasul în formă de cioc de vultur, gura energică, tenul bronzat de soare, umerii masivi, talia suplă îi reliefau maturitatea şi puterea puţin obişnuită.

— Răspunsul meu te miră, cetăţene? reluă subofiţerul. Crezi că fiecare poate să meargă după bunul său plac la cartierul general din Beausset?

— Nu, nu o cred. Dar crezi tu, la rândul tău, că trebuie să-ţi cer tocmai ţie voie?

— Ajunge! Fiecare cetăţean are datoria de a veghea asupra securităţii armatei. Cum te cheamă?

— Robert Surcouf, replică celălalt pe un ton puţin sarcastic.

— Care îţi este meseria?

— Marinar.

— Ah! De aceea te bălăceşti în apă tot atât de nesimţitor ca o raţă! Cum îl cheamă pe prietenul pe care te duci să-l vezi?

— Cetăţeanul grenadier Andoche Junot.

— Andoche Junot, fostul avocat? Este un camarad bun, cum l-ai cunoscut?

— I-am făcut cunoştinţa la Bussyle Grand, unde s-a născut.

— Bine. Junot se află în compania mea şi te voi duce la el. Dar mai înainte, vei bea cu noi din vinul casei. Este faimos, după cum te vei convinge singur.

Hangiul tocmai aducea câteva sticle din renumitul vin; cei de faţă se grăbiră să le golească în contul marinarului. Acesta porunci să se mai aducă un rând şi, văzând că obrazul hangiului se întunecă de teamă că nu va fi plătit, scoase din buzunar un pumn de asignate[1] şi le aruncă pe masă. Nu trebuia mai mult pentru a asigura pe toată lumea că e solvabil şi a-l linişti pe hangiu.

În acest moment, sergentul-major zări preotul care şedea în colţul său şi, înaintând spre el, îi întinse paharul, vorbindu-i pe un ton cazon:

— Ridică-te, cetăţene, ia acest pahar şi bea în sănătatea Convenţiei, care l-a renegat pe papa.

Preotul se sculă într-adevăr; dar în loc să facă cum i se ceruse, rosti cu voce blândă dar hotărâtă:

— Dumnezeu nu ne-a copleşit cu darurile sale pentru ca noi să-l jignim. Vinul este adevărul şi nu trebuie să ne facă să minţim. Beau în sănătatea Sfântului Părinte de la Roma. Îngerii cerului să-l protejeze!

Şi se pregăti să bea, când cu o lovitură sergentul-major îi aruncă paharul pe jos, unde se sparse în zeci de bucăţi.

— Ce-ai spus? strigă subofiţerul. Nu ştii că în frumoasa noastră Franţă, papa a fost detronat? Îţi ordon să retragi cele ce-ai spus!

Atunci interveni un alt militar, tambur-major:

— Opreşte-te, camarade! zise el. Pentru ce i-ai spart paharul?

---

[1] Bancnote tipărite de puterea revoluţionară (n.ed.).

Întorcându-se spre crâşmar, adăugă:

— Cetăţene hangiu, adu un alt pahar plin. Iată un civil care face parte cu siguranţă dintre rebeli; îl vom pune ia încercare şi vai de el dacă va confirma bănuiala.

Paharul fiind adus, tamburul-major îl întinse preotului.

— Acum, cetăţene, vei bea şi vei striga: trăiască republica, jos cu papa!

Preotul păli vizibil; dar ochii săi străluciră fanatic. Ridică paharul şi strigă să audă toată lumea:

— Trăiască Sfântul Părinte, jos cu inamicii săi şi ai Franţei!

Strigăte de oarbă furie îi răspunseră; douăzeci de braţe se întinseră spre el gata să-l lovească. Dar înainte ca să fi putut fi atins de cineva, străinul sărise de pe scaunul său şi se aşezase între ei şi preot, protejându-l cu corpul său.

— Cetăţeni, vreţi să-mi faceţi o plăcere? vorbi Surcouf, adresându-se soldaţilor.

— Care? îl întrebară furioşi şi bănuitori.

— Aveţi bunătatea de a stoarce mai întâi de apă vestonul meu, înainte de a-l atinge pe acest om.

Soldaţii, înşelaţi de cordialitatea vocii sale şi de surâsul său cu multiple semnificaţii, nu înţeleseră imediat sensul vorbelor sale; expresia ochilor săi îi pironi însă pe loc.

— Puţin ne interesează vestonul tău! răcni sergentul. Dă-te la o parte, cetăţene Surcouf, ca să-l învăţăm minte pe acest ipocrit al litaniilor...

— Lăsaţi-mă mai întâi să beau un pahar cu sfinţia-sa.

Şi luând paharul din mâinile preotului, i se adresă onctuos:

— Care-ţi este numele, părinte?

— Mă numesc fratele Martin.

— Ei bine, frate Martin, permite-mi să beau în sănătatea ta şi în aceea a tuturor oamenilor curajoşi care nu se tem să spună adevărul. În sănătatea frumoasei Bretania, unde m-am născut; în sănătatea Franţei, patria mea; pentru triumful credinţei noastre şi pentru fericirea tuturor servitorilor demni

ai sfintei noastre biserici. Şi dintr-o răsuflare goli paharul.

Urmă o tăcere de câteva secunde, apoi izbucni o furtună de strigăte, de pumni care se întindeau şi de corpuri care se avântau. Dar tamburul-major, întinzând braţul, reţinu încătuşată furia colectivă.

— Opriţi! Camarazi, strigă el; un soldat nu trebuie să atace decât după anumite reguli. Acest om, care pretinde că se numeşte Surcouf, nu prea are aerul unui marinar ci al unui emisar deghizat al papei. Îl vom întinde pe această bancă şi îl vom interoga cu lovituri de baston. Apucaţi-l!

Doi oameni se apropiară de Surcouf. Nici nu-l atinseră bine şi două lovituri formidabile zvârli pe unul la dreapta şi pe altul la stânga. Un strigăt de furie ieşi din piepturile multora de aici şi destui năvăliră asupra preotului şi apărătorului său. Se auzi un pârâit. Surcouf rupse piciorul unei mese şi se ajută de el atât de bine, încât doi din cei care atacau, loviţi în moalele capului, se prăbuşiră pe jos, în timp ce alţii se dădură înapoi cu figurile înspăimântate.

— Acum, mă credeţi că sunt un marinar? strigă Surcouf. În orice caz v-aţi convins că ştiu să mânuiesc bara. Aşa îmi mulţumiţi pentru vinul pe care l-am plătit, ticăloşilor? Aveţi curajul să atacaţi doi oameni pentru că sunteţi peste treizeci! Hai, întindeţi-l pe Surcouf pe bancă, dacă vă dă mâna!...

— Înainte, la atac! urlă spumegând sergentul-major.

Surcouf începu să învârtească din nou bucata sa de lemn. Ar fi sfârşit, totuşi, să cadă sub numărul prea mare al adversarilor săi, dacă o voce limpede şi puternică n-ar fi tunat pe un ton sever de comandant.

— Încetaţi imediat!... Ce s-a întâmplat?

Cel care vorbise se afla în pragul uşii. Era slăbuţ şi de talie mică, faţa sa colţuroasă era bronzată, fruntea-i largă umbrită de o pălărie cu trese, iar corpul îl avea înfăşurat într-o manta ofiţerească.

La vederea sa, soldaţii speriaţi se dădură înapoi şi-l

salutară cu cel mai adânc respect. Părea să aibă douăzeci şi patru de ani, obrazu-i imberb era impasibil, dar ochii săi profunzi priveau la rând pe fiecare soldat în parte pentru a se opri asupra aceluia care era cel mai înalt în grad.

— Dă-ţi raportul, cetăţene tambur-major, îi porunci el.

Militarul, a cărui frunte era udă de sudoare, răspunde pe scurt într-un stil cazon ostăşesc:

— Se află aici un preot, domnule colonel şi un emisar al papei, care ne-au insultat.

— Şi voi le răspundeţi cu bătaia... Cine este emisarul?

— Omul cu piciorul mesei în mână.

— De unde ştii că este un emisar?

— O presimt şi nu mă înşel.

— Foarte bine. E rândul lui să vorbească.

Surcouf înaintă fără teamă, cu privirea aţintită asupra ofiţerului:

— Numele meu este Surcouf, cetăţene colonel. Pot să-l aflu şi pe al dumitale?

— Mă numesc Bonaparte, răspunse acesta cu vocea rece, atonă, o voce greu de uitat.

— Ei bine, eu sunt un marinar. Mă duceam la Beausset să mă văd cu un prieten, Junot, avocat şi cetăţean grenadier. M-am oprit aici şi am oferit de băut acestor soldaţi, când, pe neaşteptate, l-au silit pe acest venerabil preot să bea, silindu-l să-şi blesteme şeful, pe Sfântul Părinte. La refuzul acestuia, au vrut să-l lovească; dar, cum el este un om al păcii în sutană, nu prea ştie cum să se bată şi de aceea l-am apărat eu cu un picior smuls de la masă. Atunci au ajuns la concluzia că sunt un emisar al papei. N-are importanţă! Un marinar brav apără întotdeauna pe acela care este atacat pe nedrept şi, mulţumesc lui Dumnezeu, mai sunt încă destule picioare de mese pe aici.

Un zâmbet discret, care dispăru aproape imediat, apăruse pe buzele colonelului, care se întoarse spre soldaţii săi,

privindu-i tăios:

— Cetăţene tambur-major, te vei duce imediat la arest împreună cu ceilalţi. Soldaţii salutară şi ieşiră.

Bonaparte se adresă cu o voce mai domoală preotului:

— Cine eşti, tu?

— Fratele Martin, din ordinul misionarilor „Sfântului Spirit”, îi răspunse acesta cu o voce timidă.

— Nu mai există nici un ordin. Ai depus jurământul de cetăţean?

— Nu, eu nu depun jurământ decât în faţa bisericii

— Vom vedea. Cât despre tine, zise el marinarului, am mai auzit de numele tău. Ştii ceva despre „Runner”?

— Da, este un vas englez pe care trebuia să-l conducprintre stâncile care nu se vedeau din apă şi pe care l-am făcut să eşueze special pe un banc de nisip.

Un fulger trecu prin ochii colonelului.

— Ah! Tu erai acela, reluă el. Ştii că viaţa îţi atârnase de un fir de păr? Ori habar n-aveai?!

— O ştiam prea bine; dar puteam să conduc duşmanul în port? Am sărit peste bord şi am reuşit să ajung la ţărm, cu toate că gloanţele îmi bâzâiau ca bondarii pe la urechi. Englezii sunt nişte ochitori proşti, domnule colonel.

— Vom vedea într-una din zilele acestea dacă ai dreptate. Pentru ce ai trecut de partea preotului care nu vrea să depună jurământul?

— Pentru că era de datoria mea; sunt un bun catolic şi am băut în sănătatea papei.

— Ce prostie! Pentru ce ai avut nevoie s-o faci şi să mi-o şi spui?... Văd că mi-ai rănit câţiva soldaţi.

— Da. Am fost în legitimă apărare.

— Va trebui să răspunzi în faţa judecătorilor. Veţi fi arestaţi amândoi şi veţi fi duşi la Beausset, dar tu vei avea permisiunea să-l vezi pe prietenul tău Junot. Adio.

Micul ofiţer se răsuci pe călcâie şi părăsi sala. O clipă după

aceea pleca în galop, urmat de însoţitorii săi, în timp ce trei soldaţi veneau să aresteze pe cei doi străini şi să-i ducă la Beausset.

— La drum, zise Surcouf, dând drumul lemnului, tocmai acolo voiam să mă duc şi eu!

— Eu însă nu, replică fratele Martin, voiam să ajung la Sisteron.

— Te vei duce mâine. Începând cu azi, vei fi invitatul meu la Beausset; dar mai înainte să bem un pahar de vin cu aceşti trei bravi cetăţeni. Vinul este foarte bun şi mai trebuie să plătesc şi masa pe care am sfărâmat-o.

Beausset era un orăşel mic în care exista o ţesătorie şi în împrejurimile căruia se producea untdelemn şi un vin roşu bunicel.

De îndată ce sosiră, prizonierii fură conduşi la cartierul general al comandantului şef Carteaux şi închişi într-o odaie mică, întunecoasă.

— Iată-ne în sfârşit ancoraţi, făcu Surcouf haz de necaz. Din nefericire nu avem nici un hamac şi nici un pat; să sperăm însă că vom ieşi în curând de aici.

— În privinţa mea, n-am nici o speranţă! suspină fratele Martin. Nu ştii că acum nu există o crimă mai mare în Franţa decât aceea de a sfida ordinele Convenţiei? Am depus un jurământ în faţa bisericii şi cu asta am terminat. Prevăd zile triste pentru mine, dar voi continua să fiu fidel jurământului făcut.

Surcouf apucă mâinile camaradului său şi, cu o voce tulburată de emoţie, îi răspunse:

— Dumnezeu să te răsplătească, frate Martin! Mulţi au murit, dar şi mai mulţi s-au exilat de bunăvoie sau au rămas curajoşi în patrie pentru a combate hidra necredinţei şi a violenţei. Nu sunt chiar atât de nepăsător cum par. Prevăd că va veni un timp când se va renega Sfântul sfinţilor: vor fi bătălii mari; râuri de sânge vor curge pentru lupta gigantică a

unuia singur contra tuturor, îmi iubesc ţara, după cum un fiu îşi iubeşte mama şi este de datoria mea s-o ajut la nevoie şi la primejdie. Mi-am oferit aşadar serviciile mele naţiunii, dar m-au refuzat. Forţat să părăsesc Parisul din cauza câtorva cuvinte compromiţătoare, am venit să fac ultima tentativă la Toulon. Vreau să vorbesc generalilor Carteaux şi Doppet şi de asemenea şi acestui colonel Bonaparte, care va deveni sigur cineva. Poate că voi reuşi să obţin ceea ce mi s-a refuzat până acum.

Preotul privea cu mirare metamorfoza petrecută cu tovarăşul său Nu mai avea în faţa lui un adolescent vesel şi nepăsător, ci un bărbat serios, grav, a cărui privire clarvăzătoare părea că citeşte în viitor şi care vibra de măreţia unui scop nobil şi demn.

— Dragul meu, vorbi fratele Martin, cuvintele care ies din gura ta sunt acelea ale unui om care ştie să tâlcuiască semnele înaltului. Orice îţi va rezerva viitorul, aminteşte-ţi întotdeauna de acest adevăr veşnic: omul nu face bine decât prin Dumnezeu; lasă-te condus de lumina Lui pe care n-o va putea stinge nici Convenţia, nici Revoluţia şi nici alte mode politice în viitor.

Uşa se deschise; Surcouf era chemat ca să fie dus la generalul comandant şef. Trecu un oarecare timp înainte de a se înapoia şi fu rândul lui Martin să se înfăţişeze În faţa judecătorilor săi. Îi ceruseră din nou să depună jurământul de cetăţean şi, la refuzul acestuia, fusese reţinut ca trădător. Surcouf se informă ce avea de gând să facă.

— Ce vrei să fac? răspunse demnul ecleziast: eu sunt un mijlocitor al cuvântului şi nu un om al spadei. Se va întâmpla cu mine ceea ce s-a mai întâmplat şi altora: voi fi dus la Paris şi acolo mă vor face să dispar.

— Nu la Paris îţi vor face de petrecanie, ci pe drum vei dispărea, dacă nu voi interveni eu, zise marinarul. Şi voi interveni, tot atât de sigur cum mă numesc Robert Surcouf.

— Dar vei putea face ceva pentru mine? Doar şi tu eşti prizonier.

— Dar nu pentru mult timp. Generalul Carteaux s-a convins că nu sunt un emisar, ci un marinar cinstit. Mai sunt însă oamenii care au fost răniţi de mine şi în această privinţă va trebui să se pronunţe colonelul Bonaparte. Sper că nu peste mult timp o să fiu liber.

— Cine poate fi sigur de ceea ce se va întâmpla mâine? Credeam că voi putea părăsi Franţa prin Briancon, trecând prin Gap sau Embrun şi iată-mă reţinut prizonier aici.

— Prin Gap şi Embrun?... Se vede că tu cunoşti mai bine căile cerului decât ale pământului. Acolo se află două fortăreţe care se opun la orice fugă pe acel drum şi, mai mult, toată regiunea, de la Toulon şi până la graniţa italiană, este înţesată de soldaţi a căror vigilenţă este literalmente imposibil de înşelat. Nu pot înţelege, de altfel, pentru ce ai intrat într-un han ca să scapi de spioni.

— Hangiul îmi este rudă; m-a ascuns mult timp şi mă pregăteam să fug, când furtuna a silit soldaţii să caute aici adăpost.

— În orice caz, dacă nu va exista posibilitatea de a fugi pe uscat, ne rămâne marea.

— Cum voi ajunge pe bordul unei corăbii, când n-am nici prieteni şi nici bani?

— Te poţi bizui pe ajutorul meu.

Tăcură, căci uşa se deschise din nou, pentru a lăsa să treacă de data aceasta un grenadier, care nu era altul decât Junot. Acesta din urmă era încă simplu soldat Trei zile mai târziu, avansat sergent, scria sub dictarea lui Napoleon, când un obuz explodă lângă el şi îi acoperi hârtiile, de care se servea, cu pământ.

— Bravo! strigă Junot, nu vom avea nevoie de cenuşă pentru a usca cerneala.

Prin această frază el fu remarcat de Napoleon, care nu-l

mai pierdu din vedere şi, în 1804, Junot deveni general de divizie şi guvernator al Parisului.

Nici prin gând nu-i trecea grenadierului că într-una din zile va deveni duce d'Abrantes. Pentru moment, era fericit că-l revedea pe prietenul său Surcouf. Acesta din urmă îi aduse la cunoştinţă că dorea să fie întrebuinţat în marină şi că fusese din nou respins de generalul Carteaux.

Din nenorocire, Junot nu putu să facă nimic altceva, decât să-i îndulcească captivitatea, procurându-i alimente şi lumină, apoi abandonă pe cei doi prizonieri destinului lor.

A doua zi, după-amiază, veni un planton să-l caute pe marinar pentru a-l conduce în faţa lui Bonaparte. Acesta se afla într-o redută, de unde se bombarda Toulonul.

Oraşul era sub ocupaţia englezilor şi spaniolilor reuniţi, comandaţi de amiralul Hood şi Convenţia făcea eforturi disperate pentru a recuceri portul. Din nenorocire, generalii Carteaux şi Doppet erau nişte incapabili ca militari: primul era pictor, iar cel de al doilea medic. Napoleon le fusese trimis ca ajutor.

Corsicanul discuta cu cei doi generali şi se prefăcu că nu remarcă sosirea lui Surcouf.

— Nu mă puteţi înlătura convingerea, zicea el. Dacă aceasta va continua, vom rămâne luni întregi în faţa Toulonului, fără să obţinem nici un rezultat. Ce pot face tunurile noastre în faţa fortăreţei şi a flotei? Trebuie să cerem întăriri din Marsilia: este necesar să bombardăm nu numai fortul, ci în special vasele inamice. Din moment ce flota va fi distrusă, oraşul nu va rezista mult timp. Daţi-mi depline puteri şi vă promit că, în mai puţin de cincisprezece zile, Toulonul se va găsi în mâinile noastre.

— Prea multă îngâmfare nejustificată, răspunse Carteaux cu aroganţă. Să presupunem că vom izbuti să distrugem flota, cum vom putea cuceri fortăreţele?

— Să se aducă tunuri şi muniţii, să se mărească cu

patruzeci de mii de oameni numărul asediatorilor şi să atacăm în momentul oportun. N-am avut încă timpul de a examina totul, dar trebuie să existe un punct de unde i-am putea găsi inamicului călcâiul lui Ahile. Prin acel loc vulnerabil, îi vom învinge cu uşurinţă.

La ultimele cuvinte, Sourcouf înainta spre ofiţeri.

— Cer iertare, cetăţeni, că intervin în discuţie dar mă ofer să vă arăt chiar eu acest călcâi, cum i-aţi zis.

Carteaux îl opri pe marinar cu un gest sever, în timp ce Doppet îi întorcea spatele sfidător. Napoleon îl scrută pe interlocutor cu privirea, încercând să-i citească gândurile:

— Îndrăzneşti cam multe, cetăţene Surcouf! răspunse el. Când ofiţerii vorbesc, oricare altul trebuie să tacă, în special când mai eşti şi prizonier. Despre care loc vulnerabil vrei să vorbeşti?

— Cetăţene colonel, vezi locul acela, un loc destul de înalt între cele două porţi ale oraşului? Dacă îl vei ocupa, vei putea bombarda flota pe toată întinderea ei, apoi, vei putea distruge fortificaţiile, obţinând astfel în două sau trei zile predarea oraşului. Singur te poţi convinge că, din acest punct, este foarte uşor să ţinteşti fortul Malbosquet.

Bonaparte cercetă cu atenţie orizontul, apoi, întorcându-se spre cei doi generali, zise:

— Acest om are dreptate. Propun cetăţenilor generali să ia în consideraţie cât mai repede planul său, pe care eu îl susţin în întregime.

— Sfatul unui prizonier! strigă Carteaux; nu ţi-e ruşine?

Bonaparte rămase neclintit. Ofensa celuilalt trecu pe lângă el fără să o comenteze cum s-ar fi cuvenit. Cu o voce seacă şi incisivă, izbucni totuşi;

— Da, domnilor, e de datoria mea ca strateg militar să urmez sfatul bun al cuiva... Am obiceiul să folosesc orice povaţa bună, indiferent de la cine emană ea şi vă rog să ordonaţi fortificarea şi ocuparea cât mai curând a cotei în

discuţie. Dacă englezii ne-o vor lua înainte, va trebui să sacrificăm un număr enorm de vieţi omeneşti pentru a recâştiga superioritatea.

— Colonele... începu Carteaux cu un ton furios.

Dar Doppet, apucându-l de braţ, îl scoase afară. Bonaparte îi urmări cu o privire severă.

— Totuşi vor face aşa cum vreau eu, murmură el, adresându-se lui Surcouf: planul tău este bun. Cum de ai putut să-ţi dai seama de acel punct strategic, tu, un simplu marinar?

— Am fost elev al Academiei navale, răspunse Surcouf râzând. Marinarul îşi are strategia şi tactica sa întocmai ca un ofiţer de uscat. Cetăţene colonel, sunt fericit că pot, în sfârşit, să-ţi vorbesc. Sunt prizonierul tău şi probabil că mă vei pedepsi pentru că am lovit câteva căpăţâni. Accept sentinţa ta, dar, odată pedeapsa executată voi căuta să te revăd pentru a-ţi adresa o rugăminte:

— Spune-mi care?

— Nu, nu încă. Trebuie mai întâi să-mi execut pedeapsa.

Bonaparte încruntă uşor din sprâncene: marinarul îi forţa mâna.

— Vorbeşti cu multă îndrăzneală. În general, la vârsta ta, oamenii sunt mai timizi, căci de-abia încep să-şi dea seama de viaţă.

— Atunci şi tu, răspunse marinarul zâmbind. Nu numărăm oare acelaşi număr de ani?

Fără să ţină seama de această replică, Bonaparte continuă impasibil:

— Ai merita, desigur, să fii pedepsit pentru că ai vătămat soldaţii Convenţiei. Totuşi, ţinând seama de sfatul pe care mi l-ai dat, te iert. Acum cred că poţi să-mi adresezi rugămintea.

— Mulţumesc cetăţene colonel, ea va fi scurtă. Daţi-mi un vas.

Corsicanul privi mirat spre marinar.

— Un vas? repetă el. Ce vrei să faci cu un vas şi de unde vrei să-l iau?

— Citeşte mai întâi aceste hârtii, zâmbi larg Surcouf, întinzându-i un teanc cu certificate ce purtau nişte sigilii mari.

Bonaparte, după ce le citi, i le înapoie cu un aer gânditor.

— Perfect! zise el. Sunt puţini oameni de vârsta ta care s-ar putea lăuda cu astfel de certificate. Eşti îndemânatic şi curajos. Convenţia va avea ochii pe tine.

— Convenţia nu se sinchiseşte de mine!

— Ai fost la Paris?

— Am fost, am fost la Le Havre, Brest, Nantes, Rochelle, Bordeaux şi Marsilia. Am vizitat pe toţi funcţionarii marinei până la ministru: toţi m-au făcut să înţeleg că n-au nevoie de mine.

Bonaparte îl privi cu zâmbetul unui uriaş care aude pe un pitic vorbind de acţiuni eroice:

— Care sunt ideile tale? întrebă el.

— Acelea ale unui om simplu, care nu se lasă antrenat de fantasmagorii. Forma guvernământului nostru se află în contradicţie cu aceea a guvernămintelor ţărilor vecine; interesele noastre sunt contrare cu ale lor şi nu pe calea păcii vom ajunge la o înţelegere. Mai mult, chiar în sânul Republicii se află capacităţi şi forţe nenumărate care posedă o putere de expansiune fără limită; unul singur va ajunge ca să dărâme acest edificiu încă neisprăvit. Religia este inima naţiunii, Republica vrea să i-o smulgă, fără să-şi dea seama că prin aceasta ea însăşi se condamnă la moarte. Franţa se află în ajunul unor lupte grele, atât în afară cât şi în interior. Are nevoie deci de o putere terestră şi maritimă, nu numai din punct de vedere defensiv, ci şi ofensiv, la nevoie. Are o armată vitează de uscat şi generali buni; dar flota ei este insuficientă. Nu ne lipsesc marinarii, ci corăbiile de război şi ofiţeri de marină capabili să-l împiedice pe inamic să se aprovizioneze.

— Şi tu ai fi unul din aceşti ofiţeri?

— Da. Să mi se dea o corabie şi o voi dovedi.

— Eşti atât de sigur pe tine, încât s-ar spune că te lauzi. Oricine poate să conducă o corabie, fără ca pentru aceasta să fie un geniu din naştere.

Pronunţase aceste cuvinte cu un iz peiorativ. Surcouf o simţi şi replică cu o voce muşcătoare.

— Cetăţene colonel, vorbeşti astfel pentru că mă judeci nedemn ca la vârsta mea să fac parte din Consiliul celor în vârstă. Este, fără îndoială, urât să te crezi mai mult decât eşti, dar mai rău este să nu-ţi dai seama de ceea ce poţi. Din moment ce un pictor sau un medic au putut să devină generali, pentru ce un marinar n-ar putea deveni comandant de vas? Trăim într-o epocă în care se distruge tot ce este vechi pentru a se crea ceva nou. Luptele de azi cer forţe noi. Pentru ce mă respingi?

— Pentru ca mai întâi trebuie să meriţi ceea ce doreşti. Ce-ai făcut pentru stat? Nimeni nu te cunoaşte şi, în aceste condiţii, este foarte greu să poţi obţine o corabie.

— Nu vor să mă cunoască şi să mă aprecieze, deoarece nu vor ofiţeri care cred că Dumnezeu le conduce mai bine vasul decât vântul.

— Atunci schimbă-ţi credinţa.

— Glumeşti, strigă Surcouf. Sunt catolic şi voi rămâne catolic, după cum sunt francez şi voi rămâne francez, cu toate ofertele Angliei, care mi-ar realiza ambiţiile mele. Nu voi lupta decât pentru patria mea şi nu contra ei. Dacă nu vor să-mi dea o corabie, îmi voi face singur rost de una.

— Ai halucinaţii, omule!

— Robert Surcouf nu visează niciodată. Tu mi-ai fost ultima mea speranţă. Dă-mi un vas şi vei vedea că voi face să sară în aer nava amiral a duşmanului.

— Aici, în portul Toulon? Acum sunt sigur că eşti un visător. Retrage-te, n-avem nevoie de serviciile taie.

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da.

— Bine. Mi-am făcut datoria, acum pot să lucrez după placul meu. Se va auzi în curând vorbindu-se de Surcouf şi când voi fi chemat va fi însă prea târziu.

— Visul tău se transformă treptat în delir. Nu te vom chema niciodată, pentru că nu vom avea niciodată nevoie de tine. Avem nevoie în Franţa de bărbaţi raţionali şi nu de adolescenţi cu imaginaţia bogată. Azi poţi să spui ce vrei, mâine vei fi complet dat uitării.

Surcouf se apropie de Bonaparte şi îi puse o mână grea pe umăr:

— Sunt sigur că îţi vei croi un drum, dar pe acest drum îl vei întâlni pe Surcouf şi vei regreta că l-ai uitat atât de repede. Ne vom despărţi deci pentru totdeauna: dar mai înainte te rog să-mi spui ce ai de gând să faci cu fratele Martin, tovarăşul meu?

— Nu te priveşte. A nesocotit legile Convenţiei şi va fi pedepsit.

— L-a ascultat pe Dumnezeu şi Dumnezeu îl va apăra. Dacă vei încerca să distrugi ceea ce este etern, deasupra înţelegerii muritorilor de rând, vei avea multe de suferit.

2. Capitolul II - Cel care a forţat blocada

În seara aceleiaşi zile, fratele Martin se afla singur în celula sa. I se aduse la cunoştinţă că tovarăşul său fusese pus în libertate şi că nu va mai reveni. Auzea în depărtare bubuitul tunurilor care continuau să tragă, cu tot întunericul ce se lăsase. Greu, ameninţător, în curte, pasul regulat al santinelei care făcea de gardă în faţa ferestrei închisorii. Pe străzile orăşelului Beausset, grupuri de soldaţi discutau despre

canonada nocturnă. Fiecare îşi exprima speranţa într-un succes rapid, de răsunet.

Un ofiţer se apropie, sunând din pinteni, de căsuţa unde se afla prizonierul păzit cu străşnicie.

— Cetăţene soldat, întrebă el santinela cu o voce răstită, cum te cheamă?

— Etienne Girard, răspunse acesta salutând precipitat.

— Bine, deschide uşa închisorii.

Soldatul se supuse fără să replice.

Ofiţerul ridică-vocea:

— Cetăţene Martin, strigă el din uşă, vei avea onoarea să compari în faţa generalului care se află acolo jos în acea redută şi care vrea să-ţi vorbească.

Prizonierul se ridică şi ieşi. Ofiţerul întinse soldatului o hârtie sigilată şi îi zise:

— Iată dovada că am luat prizonierul în primire; o vei prezenta cetăţeanului colonel Bonaparte de îndată ce va reveni.

Apoi se îndepărtă, urmat de preot, în direcţia oraşului, strigând agresiv la preot să se grăbească.

După câteva minute însă, părăsi drumul pentru a se îndrepta spre câmp şi în curând ajunseră într-un loc mai izolat.

— Frate Martin, rosti tăios ofiţerul, oprindu-se. Te afli în faţa judecătorului tău.

Preotul îl privi blând, iertător.

— Tu vrei să fii judecătorul meu?

— Da; dar intenţionez să fiu drept şi pentru asta te declar liber.

Apoi, modificându-şi iscusit vocea, adăugă vesel:

— Cum, nici chiar bunul frate Martin nu mă recunoaşte?

La auzul acestui glas, preotul tresări:

— Robert Surcouf! Este oare posibil? strigă el.

— Sst! Vorbeşte mai încet, reluă celălalt. Uite că e posibil.

Sunt prin împrejurimi oameni care se interesează prea mult de noi. Şi nu se dau în lături de la nimic.

— Cum ai putut să ajungi până la mine sub această uniforma? Ştii că ţi-ai riscat viaţa?

— Domnul pictor şi domnul medic, care fac pe generalii, nu mă sperie pe mine; mai curând trebuie să ne păzim de micul colonel Bonaparte. Mă întrebi cum am putut să ajung până la tine? Crezi tu că Surcouf este omul care să nu-şi ţină promisiunea? Cât priveşte această uniformă, ha! ha! ha! Priveşte-o de aproape, este aceea a unui vameş care a părăsit-o pentru a se urca pe eşafod. Am prieteni şi cunoştinţe în care pot avea toată încrederea. Trebuie să mă duc la Toulon să văd ce este de întreprins acolo.

— Nu face aceasta, omule, îţi rişti virata!

— Nu te nelinişti în privinţa mea; ştiu prea bine ceea ce risc Mai întâi să văd ce fac cu tine. Iată-te liber. Ce ai de gând mai departe?

Înainte de a te întâlni, aveam intenţia să ajung la frontiera italiană, acolo s-ar fi găsit cineva care să se ocupe de mine.

— Vei trece graniţa în deplină siguranţă, bunul meu frate. Cunosc nişte tipi curajoşi care te vor însoţi până la Frejus, unde te vor îmbarca.

Fluieră încetişor. Două umbre răsăriră din întuneric. Monahului i se strânse inima în piept.

— Acesta este reverendul, fratele Martin, le zise Surcouf. Vi-l încredinţez, căci ştiu că va fi în siguranţă. Daţi-mi veşmintele mele, în schimbul acestora pe care le port. Şi acum, bunul meu frate, trebuie să ne despărţim. Părăsim amândoi această ţară şi poate că drumurile noastre nu se vor mai încrucişa niciodată. Roagă-te pentru mine, căci voi avea mare nevoie!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiul meu. Eu...

Nu mai termină. Surcouf dispăruse în ceaţa tot mai agasantă a nopţii, după ce mai înainte îi strecurase în mână

nişte bani. Fără să vrea, preotul fu obligat să accepte acest dar lumesc, generos.

O jumătate de oră mai târziu, Bonaparte se înapoia la cartier, unde Girard se grăbi să-i remită plicul sigilat. Scrisoarea avea un conţinut insolit, ce n-avea darul să-l entuziasmeze:

„Cetăţeanului colonel Bonaparte,

Vă certific prin aceste rânduri că am luat în primire un prizonier cu numele de fratele Martin. I-am redat libertatea, pentru a-l sustrage judecătorilor nedrepţi şi pentru a-i demonstra cetăţeanului Bonaparte că cetăţeanul Surcouf, pe lângă faptul că este un inveterat visător mai ştie şi să acţioneze. El a promis să-şi procure o corabie, dacă nu i se va da, şi-şi va respecta cuvântul.

Robert Surcouf „

Corsicanul ceru explicaţii soldatului. Descrierea renghiului jucat de Surcouf îl lăsă perplex. Trebuia să pedepsească santinela ori să-l urmărească pe fugar? Totul era inutil. Îndepărtând cu un gest pe soldat, se hotărî să păstreze tăcerea asupra acestei întâmplări puţin obişnuite.

Avea altceva mai bun de făcut. Englezii recunoscuseră importanţa punctului, pe care cei doi generali refuzaseră să-l ocupe, şi-l întăriseră cu patru mii de oameni şi cu redute puternice. Ei numiră acest loc astfel fortificat: „Micul Gibraltar”.

Furios, Bonaparte adresă Convenţiei un raport în urma căruia înaltul comandament al forţelor asediatoare îi fu încredinţat bravului şi prevăzătorului Dugommier. Acesta înţelese valoarea tânărului corsican şi ţinu seama de observaţiile sale. Timp de trei săptămâni se făcură, în secret,

preparative intense, care permiseră să se ia cu asalt „Micul Gibraltar”, după ce fusese bombardat fără întrerupere timp de mai multe zile.

O mare agitaţie domni atunci la Toulon. Mii de locuitori, care erau contra Convenţiei, se simţiră pierduţi dacă oraşul cădea în mâinile francezilor. După pierderea „Micului Gibraltar”, guvernatorul îşi dădu seama că orice efort pentru a contraataca pe asediatori era inutil şi lordul Hood însuşi declară că poziţia sa era disperată şi părăsi portul. Ieşi în largul radei şi primi pe bordul său trupele şi locuitorii care fugiseră din oraş. Aproape paisprezece mii de oameni părăsiră astfel portul pentru a scăpa de represaliile Convenţiei.

Nu departe de port, într-o stradelă îngustă, se afla un han frecventat numai de marinari de rasă. Unchiul Carditon, era numele hangiului, ştia să îndepărteze pe orice indezirabil de casa sa, fiind un bun creştin şi mai presus de toate un înfocat patriot. Într-o zi, înainte de bombardarea „Micului Gibraltar”, un străin intră în han la ora când acesta era gol. Necunoscutul purta uniforma marinarilor englezi.

Unchiul Carditon se grăbi să se informeze asupra dorinţelor oaspetelui.

— Vin! răspunse acesta.

— Aveţi o sticlă ca să-l luaţi?

— Şi cine îţi spune că vreau să-l iau? Din contră vreau să-l beau aici.

— Dacă doriţi vinul meu, vă sfătuiesc să vă schimbaţi manierele. La mine, îndeosebi, picioarele îşi au locul lor cuviincios sub masă şi nu deasupra ei, aşa cum procedează unii şi chiar dumneata.

— Pariez că voi fi binevenit, chiar dacă continui să-mi ţin picioarele pe masă.

— Puţin mă interesează de pariul tău! Şterge-o cât mai curând posibil!

— Chiar dacă m-a trimis cineva aici?

— Cine anume?

— Robert Surcouf.

— El! El să apeleze la un englez!... în sfârşit, te voi servi cu un pahar cu vin.

— Ei! N-am avut dreptate? zise străinul zâmbind. Acum sunt sigur că mă aflu la adresa indicată şi-mi voi schimba şi manierele. N-avea teamă, unchiule Carditon, nu sunt englez, ci un fiu al scumpei noastre Bretania. Am fost obligat să mă deghizez astfel ca să pot trece pe lângă nasul inamicului. Surcouf se află aici?

— Da. Pe cine trebuie să-l anunţ?

— Bert Ervillard.

— Ervillard! exclamă hangiul vesel. Dar de ce nu mi-ai spus imediat?

— Voiam să văd dacă eşti într-adevăr atât de ursuz precum ţi s-a dus vestea.

— Nu sunt ursuz, dar nu pot suferi pe englezi. Unde te-a găsit mesagerul nostru?

— La Saint-Tropez. Surcouf ştia că mă aflu acolo. A descoperit ceva?

— Nu ştiu, este foarte discret şi îl aprob pe deplin. Am repulsie faţă de fanfaroni.

— Venind încoace, acum două ore, am zărit o brigantină zveltă şi delicată ca o porumbiţă. Avea douăzeci de saborzi şi pare că n-a ieşit de mult timp din şantier. Ar fi o frumoasă captură, nu-i aşa?

Hangiul zâmbi misterios.

— Vrei să vorbeşti de „The Hen”, care se află ancorată acolo jos. Da, este o corabie frumoasă. Parcă poţi şti ce se poate întâmpla? Surcouf pretinde că nimic nu-i va fi greu dacă tu îl vei ajuta. Hai să te conduc la el.

Cei doi oameni dispărură pe scară.

În timp ce hangiul cobora treptele, un grup de hamali

năvăliră în cârciumă şi cerură de băut. Câteva minute mai târziu, un om înalt şi voinic, cu faţa congestionată de beţiv, traversă mândru sala, pentru a intra într-o odăiţă mică ce se afla înapoia casei şi care era rezervată căpitanilor şi timonierilor.

Unchiul Carditon îl ajunse şi tresări în mod straniu când întinse noului venit, fără să mai aştepte comanda acestuia, un pahar plin cu coniac, după ce îl salutase în mod respectuos. Dar, în acest salut, un observator atent ar fi surprins mai multă ironie decât politeţe.

— Am examinat, căpitane, şi...

— Sst! îl temperă celălalt. Lasă titlul deoparte, nimeni nu trebuie să ştie cine sunt. Aşadar, ai examinat?

— Da.

— Şi?...

— Va merge. Numai că trebuie să vă asiguraţi de mulţi oameni. Zidul este destul de greu să-l străpungi şi, în plus, totul trebuie terminat extrem de repede.

— Este corect. Ai pe cineva care ar putea să te ajute?

— Nu, nu vreau să fiu amestecat în această afacere. Nu trebuie să ştiu nimic, înţelegeţi? Voi fi definitiv pierdut dacă se va afla că sunt complice.

— Dar de unde să iau ajutoare? Aceşti cetăţeni-soldaţi trag atât de bine, încât mi-au ucis o treime din oameni. Câţi marinari ne-ar trebui?

— Cu siguranţă douăzeci.

— În total am patruzeci. Mi-ar trebui încă doi oameni pe bord şi nu ştiu de unde să-i iau. Nu cunoşti pe cineva care ar avea poftă să se urce pe puntea unui vas englez? Ai o guinee dacă mi-i poţi procura.

— Cunosc vag pe cineva; dar nu este — din câte ştiu — englez.

— Francez?

— Da şi este foarte grăbit să părăsească uscatul.

— Iată ce-mi trebuie. Unde se găseşte?

— Poate că se mai află prin casă, şi, dacă nu mă înşel, mai există un camarad pe care l-am putea convinge să se îmbarce.

— Du-te de caută-mi-i repede, căci n-am timp de pierdut. Adu-mi însă mai întâi o sticlă de coniac, să mai prind culoare în obraz.

Hangiul aduse coniacul, apoi dispăru pe scară, la capitul căreia se afla ascunsă o cameră mică. Bătu în uşă. Surcouf şi Ervillard îi deschiseră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul, cu nepăsare.

— Căpitanul se află aici, răspunse Carditon. El lucrează pentru noi fără ca să-şi dea seama, căci are nevoie de marinari şi mi-a promis o guinee de fiecare om ce-i voi procura.

— Ha! Ha! Bert Ervillard, ce spui de asta? întrebă Surcouf. Vrei să devii primul locotenent pe bordul lui „The Hen”?

— Poţi să te bizui pe mine. Ce trebuie să fac? răspunse Bert, cu ochi strălucitori de plăcere.

— Sunt încântat că ai remarcat ca şi mine acea bijuterie de corabie, care trebuie să devină a noastră. Este comandată de William Harton, un ticălos căruia o să-i administrăm o lecţie. Ştie că Toulonul nu mai poate rezista şi că flota engleză va fi obligată să părăsească portul, dar mai înainte se gândeşte să dea o lovitură. Această casă a unchiului Carditon este lipită de Banca orientală, ale cărei pivniţe adăpostesc fără îndoială sume importante. Banca este desigur păzită de forţe publice şi este foarte greu să ajungi acolo dinafară. Iată pentru ce acest „cinstit” căpitan l-a încercat cu prudenţă pe unchiul Carditon. În sfârşit, au hotărât, de comun acord, să pătrundă prin efracţie din tavernă în pivniţele băncii, chiar în noaptea aceasta, înainte ca flota să părăsească portul. Partea din prada care va reveni unchiului Carditon urmează să fie depusă pe numele său la Barcelona. Ce spui de aceasta,

Ervillard?

— Spun că William Harton este un mare ticălos şi mai mult încă, un mare imbecil. Trebuie să fii orb pentru a-l crede pe unchiul Carditon atât de necinstit şi prost ca să se preteze la o astfel de afacere.

— Este drept. Cred că acest căpitan şi-a înecat în vin o mare pante din inteligenţă. Afacerea este avantajoasă pentru noi. Pentru a găuri zidul, căpitanul va avea nevoie de un mare număr de braţe pe care le va alege desigur dintre oamenii lui. În acest timp, noi vom putea acţiona.

— Suntem oare destul de numeroşi?

— Nu te nelinişti. Cunosc un mare număr de oameni curajoşi, împrăştiaţi, este drept, prin oraş, dar pe care i-aş putea aduna într-un sfert de oră, dacă aş avea nevoie. Unchiul Carditon tocmai ne spune că englezul are nevoie de mateloţi. Vrei să te prezint? Dacă ajungi să parvii cu câţiva oameni pe vas, acţiunea noastră este pe jumătate reuşită.

— Sunt gata.

— Nu pierde timpul. Prezintă-te ca un francez, care nu s-ar supăra, împreună cu alţi câţiva camarazi, să puio distanţă cât mai mare între ei şi Franţa. Cere un alt costum de la unchiul Carditon şi revino aici.

În timp ce această scenă se petrecea în han, bombardarea oraşului şi a radei continua fără întrerupere. Trupele aduse, în tâmpul nopţii, de către Dugommier şi Bonaparte porniră la asalt în zorii zilei asupra „Micului Gibraltar”. Focul puşcaşilor şi obuzele englezilor făcură mari ravagii printre francezi, încât Dugommier a dat înapoi zicând: „Suntem pierduţi!”. Bonaparte, din contră, îşi croise un drum prin reduta inamicului şi „Micul Gibraltar”. Puţin după aceea, căzu în mâinile lui. Cuceri la fel forturile Balagnier şi Eguillete şi aproape imediat după aceea primea pe reprezentanţii Convenţiei veniţi ca să-i mulţumească, în ziua aceasta urcase prima treaptă spre Consulat şi Imperiu.

Amiralul Hood ieşi în largul mării, luând cu el trupele şi fugarii francezi. În oraş domnea o agitaţie febrilă. Cei care aveau motive îndreptăţite să se teamă de Convenţie fugeau în grabă; ceilalţi se baricadau prin casele lor de teama jefuitorilor.

Printre vasele care se mai aflau în port se găsea şi „The Hen”. Pe înserate, căpitanul Harton sosi la unchiul Carditon. Hanul, cum era şi natural, era pustiu, căci nimeni n-ar fi avut ideea să-şi rişte viaţa pentru un pahar cu vin

— Ce se aude? îl întrebă el pe hangiu. Totul este în regulă?

— Totul, răspunse acesta din urmă.

— Şi de cealaltă parte a băncii?

— Au aşezat paznici la etajele superioare. De altfel, bubuiturile canonadei îi vor împiedica să audă oricare alt zgomot. Aţi adus oameni destui?

— Da. Deschide pivniţa, vor sosi şi ei îndată. Pentru rest, nu te mai preocupa de noi.

— Poftim cheia; vă dau cuvântul meu de onoare că eu nu vă voi deranja. Apropo, aţi luat pe bord pe oamenii pe care vi i-am recomandat?!

— Da. Sunt nişte tineri fără experienţa mării; s-au angajat pentru că le ardea pământul sub picioare. Sunt totuşi mulţumit că i-am găsit. Cred că cu ajutorul pisicii cu nouă cozi să scot nişte marinari buni din ei.

— Aşadar nu ei vă vor ajuta?

— Nici un pericol! Nu prea sunt sigur de ei, în timp ce pe mateloţii mei pot conta cu certitudine.

După aceste vorbe, luând cheia ce i se întindea, se îndepărtă.

— Vei avea surprize, pungaşule! murmură hangiul printre dinţi.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot de paşi anunţa sosirea unui grup de oameni. Surcouf era în fruntea lor.

— Prizonieri! zise el râzând către hangiu. Acum, unchiule

Carditon, dă-ne să bem ceva înainte de a dispărea de aici.

— Sunt bine închişi?

— Oh! foarte bine. Am rostogolit nişte butoaie lângă uşă şi am aranjat în aşa fel, ca să fie primiţi cu tot alaiul cuvenit şi dinspre partea băncii. „The Hen” este lipsit de oameni şi sunt convins că lovitura noastră va reuşi.

— Vei porni în largul mării imediat?

— Nu! Robert Surcouf nu este un răufăcător care operează în mijlocul nopţii. Voi ieşi din port în plină zi, cu pavilionul francez în faţă.

— Aceasta este mai mult decât îndrăzneală, este curată nebunie.

— Un motiv mai mult ca să reuşesc. Mulţumesc, unchiule, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. În curând vei auzii vorbindu-se de mine şi de vitejii mei.

Într-adevăr, treizeci de oameni îl aşteptau pe Surcouf pe coridor şi se îndreptară cu el spre bazinul unde se afla ancorată şalupa care-i transportase pe Harton şi pe mateloţii săi. Nici nu ajunseră bine lângă corabia pe care voiau să pună stăpânire şi auziră o arie bine cunoscută fluierată de cineva de pe bord.

— Este semnalul, zise Surcouf cu vocea joasă. Oamenii noştri şi-au făcut datoria şi au pus mâna pe vas. Hei, voi de pe brigantină!

Din întuneric se ivi un cap şi vocea lui Bert Ervillard răspunse:

— Cine-i acolo?

— Oamenii aşteptaţi, replică Surcouf.

— Domnul fie lăudat! Coborâţi scările, sosesc marinarii şi căpitanul.

Noii veniţi se urcară pe bord, după ce mai înainte legară şalupa de corabie. Oamenii echipajului se află închişi în cală, explică Ervillard. Vasul se afla deci în mâinile lui Surcouf. Marinarul şi-a dat seama că era foarte bine înarmat. Rămânea

partea cea mai grea a loviturii: să se păstreze vaporul cucerit, să nu-l predea decât cu preţul vieţii.

În seara aceleiaşi zile, vasul amiral dădu semnalul ridicării ancorei.

Puţin după aceea, o explozie puternică zgudui urbea, pulberăria sărise în aer şi coloane de flăcări cuprinseră arsenalul şi cele treisprezece vase care se aflau în port. întreg oraşul fu luminat ca ziua de luminile incendiului. Urmă o panică generală, numai brigantina continua să rămână în port şi atrăgea asupra ei atenţia tuturor forturilor, căci lumina flăcărilor permitea să se numere oamenii echipajului grupaţi nemişcaţi sau căţăraţi pe catarge pentru a contempla incendiul. Se întrebau cu toţii pentru ce aceşti englezi nu căutau să se pună la adăpost ca şi ceilalţi şi fură supravegheaţi cu osârdie până când totul recăzu în întuneric.

La revărsatul zorilor, Bonaparte se mai găsea încă într-una din bateriile care dominau portul. Ca şi generalul Dugommier, nu închisese ochii toată noaptea şi examina cu un binoclu portul ce părea părăsit. Zări din nou cum brigantina strălucea parcă în ceaţă.

— Ce-i asta, cetăţene general? Ce nume aţi citit ieri pe brigantina care ne-a intrigat atâta?

— ”The Hen” adică „Găina”.

— Ei bine, numele a fost schimbat în noaptea aceasta, priviţi!

Generalul privi la rândul său şi clătină capul perplex.

— Iată ce este de neînţeles, zise el. Citesc acum foarte clar „Şoimul”. Găina engleză s-a transformat peste noapte într-un şoim francez. Ce poate să însemne aceasta?

— Nimic altceva decât o viclenie şi o trădare.

— Aş! corăbioara aceasta nu poate să facă nimic împotriva noastră. Priveşte, iată că-şi întinde pânzele. Drace! Arborează culorile franceze, ridică ancora şi vrea să pornească în larg.

— O voi împiedica, răspunse Bonaparte, îndreptându-se spre un tun. Este obligată să treacă prin linia noastră de tir şi vom vedea dacă cetăţeanul Bonaparte mai este bun artilerist.

Generalul Dugommier făcu un gest negativ.

— Omul care se află în spate nu prea seamănă cu un englez. Nu prea mă pricep la marină, dar îmi dau totuşi seama că vasul se află în mâinile unui maestru. Iată, căpitanul ne priveşte la rândul lui cu binoclul.

Bonaparte îl reluă, pe al său şi văzu cum marinarul îl salută de pe bord, agitându-şi cascheta.

— Ne salută, zise generalul, trebuie să cunoască pe unul din noi.

— Pe mine mă cunoaşte, zise Bonaparte.

— Cine este?

— Vă voi istorisi de îndată ce vom avea mai mult timp. Este un tânăr care a dorit să obţină de la Convenţie o corabie care i s-a refuzat. Atunci şi-a făcut singur rost de una, capturând, numai el cunoaşte cum, un vas din flota engleză.

— Extraordinar! Cum a reuşit?

— Mă întreb şi eu.

— O vom afla. În orice caz, a trebuit să reducă la neputinţă echipajul. Straşnic băiat! Din nenorocire, se duce sigur la pierzanie; englezii îl vor scufunda.

— Desigur. De ce n-a păstrat vechiul nume al corăbiei?

Brigantina trecu în acel moment prin faţa bateriei. La o comandă a lui Surcouf, oamenii se căţărară pe catarge, ţinându-se de mâini ca pentru o revistă. În acelaşi timp îşi făcu apariţia şi drapelul francez, salutat de numărul reglementar de lovituri de tun. Toate acestea fură executate cu atâta siguranţă şi precizie, încât Bonaparte însuşi fu mişcat.

Brigantina trecuse; imediat, un om se apropie de pupă pentru a înlocui inscripţia „Şoimul”, printr-o altă inscripţie purtând cuvintele: „The Hen”.

— Drace! Ne-a înşelat, strigă Dugommier. Totul n-a fost decât o comedie pentru a scăpa de tunurile noastre. Pentru că i s-a refuzat o corabie, omul tău a trecut de partea inamicului.

— Nu cred. Acest Surcouf este incapabil să-şi trădeze obârşia, naţiunea, poporul; este un creştin pios şi un bun francez. Un astfel de om nu poate fi lipsit de loialitate. Mai curând, cred că vrea să înşele pe englezi.

— Ne vom lămuri de îndată ce va ajunge în dreptul tunurilor lor.

Brigantina, cu toate pânzele întinse, se îndreptă spre vasul amiralului Hood. Când ajunse în apropiere se opri.

— Aşteaptă un semnal. Este într-adevăr un trădător, zise Dugommier.

— Să avem răbdare, reluă Bonaparte, începe să devină pasionant.

— S-ar fi apropiat astfel de vasul amiral, dacă ar fi voit cu adevărat să scape de englezi?

— Lucrurile cele mai dificile în aparenţă sunt câteodată cele mai uşoare. Ah! Ce se întâmplă? Oamenii care dispăruseră revin acum în uniforme engleze. Ghicesc planurile acestui diavol de Surcouf. Merita într-adevăr să i se încredinţeze un vapor.

Obrajii corsicanului se împurpurară; toată atenţia sa era concentrată asupra brigantinei. Toulon, redutele, ambiţia sa de cuceritor terestru nu mai existau pentru el; nu avea ochi decât pentru mica corăbioară care se agita cu atâta îndrăzneală între fălcile căpcăunului englez.

— Totuşi, reluă generalul Dugommier, acest om nu va fi atât de nebun pentru a spera să scape de tunurile englezilor! Ar fi trebuit să se ţină mai spre dreapta.

— Cine ştie care-i sunt socotelile? replică Bonaparte. Face semne, cere să vorbească cu amiralul.

Nelinişteа celor doi oameni ajunse la culme.

Când vasul fu destul de aproape de corabia amiralului, Surcouf făcu un semn şi imediat hrigantina se îndepărtă cu toată viteza, ridicând din nou pavilionul francez, după ce salutase în mod ironic cu câteva lovituri de tun flota inamică.

Înainte ca amiralul să-şi fi revenit din uimire, vasul lui Surcouf se afla de acum departe şi în zadar unităţile inamice porniră în urmărirea sa. N-aveau să-l mai ajungă.

— Minunat, superb! strigă Dugommier entuziasmat. Acest om este cu adevărat un războinic pur-sânge care merită să fie felicitat.

— De felicitat? replică Bonaparte. Ceea ce a făcut ei acuma este mai presus de orice elogiu. Este exact ca şi cum ar fi câştigat o bătălie. Dacă aş fi fost şeful marinei, l-aş fi chemat imediat să-i încredinţez comanda unei flote. M-am înşelat în privinţa sa. Cu adevărat este genial în rezolvarea unor situaţii limită.

Trei zile mai târziu, un pescar din Caii înmâna corsicanului o scrisoare din partea comandantului „Şoimului”. Ea era concepută, pentru a lăsa poarta deschisă între un marinar de geniu şi un uriaş spirit de geniu:

„Cetăţeanului colonel Bonaparte,

Mi-am ţinut cuvântul şi mi-am procurat un vas. Dacă voi reuşi, cu ajutorul lui Dumnezeu, să trec de Gibraltar, se va mai auzi încă vorbindu-se de mine şi de visurile mele.

Robert Surcouf”

Napoleon Bonaparte împături încet şi gânditor scrisoarea. Dar el încă nu bănuia că săvârşise una dintre cele mai mari greşeli ale vieţii sale, când îi refuzase acestui bărbat încrederea sa.

3. Capitolul III - Zborul „Şoimului”

Şapte ani se scurseră de la aceste evenimente. Vulturul corsican se făcuse cunoscut în Italia şi, după victoriile sale din Egipt, Bonaparte devenise prim consul.

E drept că împărţea puterea cu Cambaceres şi Lebrun, dar în realitate era unicul şi adevăratul stăpân al Franţei.

Prezicerile lui Surcouf se realizaseră cuvânt cu cuvânt. Franţa era sfâşiată de lupte externe şi interne. Victoria îi rămăsese credincioasă pe uscat, dar îl trădase din ce în ce mai mult pe mare. Primul consul era un mare conducător de oşti, dar un amiral mediocru. Iată pentru ce Anglia rămânea duşmanul său cel mai de temut şi planul remarcabil pe care-l concepuse pentru a o ataca în Egipt şi în Indii eşuase din cauza incapacităţii amiralului Brueys. Acesta a fost învins în mod ruşinos de Nelson la Aboukir şi mândrul Albion, văzându-se stăpân pe mare, oprima din toate puterile sale marina celorlalte ţări, impunând navigaţiei nişte legi pe care le modifica după bunul său plac, acaparând comerţul şi deschizând debuşeuri noi în toată lumea. Anglia părea de neînvins. La ofertele de pace ale primului consul se mulţumea să răspundă printr-o tăcere dispreţuitoare sau prin condiţii neruşinate, căci singurul francez de care se temea naviga pe o corabie mică pe mări îndepărtate. Se exilase de bunăvoie din patria care-l renegase şi găsise, în străinătate, oameni care-l iubeau şi-l venerau şi care nu puteau trăi fără el şi ar fi pierit fără ajutorul său. Acest om era Surcouf, vajnicul fiu al Bretaniei!

Era intr-o seară frumoasă de vară, în India, la ora când soarele arzător apune şi când o briză uşoară se ridică pentru a răcori pământul şi oamenii copleşiţi de zăpuşeala zilei. Portul Pondichéry, fostă colonie franceză, devenit englez

începând din anul 1793, era ticsit de corăbii cărora musonul dinspre sud-est, care bântuie în sezon, le oferea o ocazie unică să-şi continue ruta lor spre Răsărit. Se aflau prezente corăbiile tuturor ţărilor din lume, în afară de ale Franţei, care se izbea de o interdicţie formală de a pătrunde în port şi în zadar un vas de război francez ar fi încercat să forţeze consemnul ostil.

Puţin mai la o parte se găsea un bric yankeu căruia nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Era de o construcţie americană recentă şi se distingea prin viteza sa care atingea şaisprezece până la şaptesprezece mile pe oră. Căpitanul său era un tânăr cam de treizeci de ani.

Încărcase podelele calei cu vin şi cu alte băuturi spirtoase, pe care conta să le schimbe contra unor mărfuri indigene, ca opiu şi indigo şi nu oferise încă nimănui încărcătura corăbiei sale.

În apropiere se afla o corabie mare cu trei catarge, care, terminându-şi afacerile, se pregătea să plece a doua zi dimineaţă... Era un vas englez. În seara aceea, căpitanul vasului englez dădea o serbare de adio la care fură invitaţi comandanţii vaselor vecine.

La căderea nopţii, englezul trase câteva rachete luminoase pentru ca să-şi cheme invitaţii la bord. Americanul se duse şi el.

Puntea fusese transformată într-o sală de dans şi în spate, lângă masa banchetului, se afla aranjat un bufet cu băuturi răcoritoare. O orchestră înveseli dineul ce se termină prin discursuri şi toasturi. Apoi, în mijlocul unei euforii generale, oaspeţii începură să povestească aventuri mai mult sau mai puţin credibile. Unele te făceau să râzi cu lacrimi, dar altele erau destul de serioase, ca spre exemplu aceea a unui faimos corsar. Când se aduse vorba despre acesta, un căpitan, izbind cu pumnul în masă, strigă:

— Ia mai lăsaţi-mă în pace cu corsarul vostru. L-a văzut

careva din voi?

Cum nimeni nu răspunse, el continuă:

— Atunci eu sunt singurul care l-am văzut.

— L-aţi văzut într-adevăr? întrebară câţiva oaspeţi în cor. Sst!... Linişte!... Povestiţi-ne, căpitane, cum arată, ce face?

— Acum doi ani, mă găseam la cinci grade latitudine nord şi cam în dreptul longitudinii insulelor Andaman. Bântuia o furtună cum n-am mai văzut în viaţa mea şi cerul era atât de întunecos că te-ai fi crezut în mijlocul nopţii. Uraganul bătea din toate direcţiile, iar norii păreau că sunt la rasul valurilor, atât de înalte erau talazurile. Deodată, la lumina unui fulger, zărirăm o brigantina străină, ce părea gata să dea peste noi; pânzele erau complet întinse şi străluceau ca penele unei lebede. Temându-mă de un abordaj, comandai timonierului să vireze bara. În acest moment, vasul trecu atât de aproape de noi, încât mi-ar fi fost uşor să-l ating. Pusei mâna pe port-voce şi încercai să văd cu cine am de-a face.

— Alo! Cel de pe bord! A cui e nava?

Nici o fiinţă nu se afla pe bord în afară de un om cramponat de nişte odgoane pe babord. Ducându-şi mâinile pâlnie la gură urlă mai puternic decât furtuna:

— „Şoimul Ecuatorului”, căpitan Surcouf... Şi adăugă: Foc!

De-abia avui timpul să întrezăresc pavilionul francez dedesubtul pavilionului roşu al corsarilor şi câteva ghiulele îmi şi atinseră coastele vasului meu, în timp ce corsarul dispărea în întuneric. Reuşirăm cu mare greutate să ne astupăm găurile şi să ne continuăm drumul. Dar dacă un astfel de om este capabil să ne joace asemenea feste pe o mare dezlănţuită, judecaţi de ce este capabil să facă pe o mare calmă ca un lac!

— Da, replică unul dintre auditori, este diavolul în persoană. Amiralul Seymour spunea despre el: „Realizează o pradă anuală de trei sute şaizeci şi cinci de nave şi încă nu cred că l-am exprimat exact!” îndrăzneşte să atace cu

corăbioara lui nu numai vasele mari, ci şi vasele de război puternic înarmate.

— Ah! strigă căpitanul, de mi-ar ieşi numai în cale, l-aş învăţa minte, tot aşa de adevărat pe cât mă numesc James Sarald.

— Nu te pripi cu vorba, replică celălalt. Cunoşti felul de a ataca al lui Robert Surcouf?

— Adică?

— Acesta nu este un pirat, îşi arborează pe faţă drapelul său şi se apropie bord la bord de vasul tău fără să tragă un singur foc. Apoi sare cu douăzeci de oameni pe puntea voastră şi nu vă face nimic, dacă vă predaţi imediat, vasul capturat este dus într-o colonie franceză şi este sechestrat în numele Franţei. Primeşti în schimb o chitanţă în regulă şi banii necesari ca să te poţi înapoia în ţară.

— Şi asta-i tot? Cu douăzeci de oameni, basme!

— Nu râde, strigă un altul. În apropierea Capului Ambra a capturat, ajutat tot de douăzeci de oameni, vasul „Bananian”, care aparţinea unei companii a Indiilor orientale şi care avea douăzeci şi şase de tunuri de calibru mare şi un echipaj de două sute de oameni bine înarmaţi. În ce mă priveşte, n-aş dori să-l întâlnesc.

— Eu, din contră, o caut cu lumânarea, se înflăcăra Sarald.

— Bagă de seamă să nu ţi se realizeze dorinţa, zise ca gravitate americanul, care până atunci nu scosese o vorbă. Nu trebuie să glumeşti cu Surcouf.

— Nu-mi pasă de el. Sunt oricând gata să-l fac să guste din ghearele pisicii cu nouă cozi.

Yankeul clătină capul surâzând:

— Mi-e teamă că vei regreta cuvintele rostite.

— Oh! Oh! Oare ai cumva intenţia să mă ofensezi?

— Sunt oaspetele tău şi am obiceiul să-mi respect gazda. Pentru a-ţi dovedi că pot fi mândru de vasul meu, am să-l manevrez în faţă într-un fel cum nu va fi nimeni în stare s-o

facă cu vasul său.

— Despre ce manevră este vorba?

— Priveşte.

Se apropie de parapet şi, ducându-şi mâinile pâlnie la gură, strigă înspre brigantină:

— Hei, Ervillard!

— Da! răspunse o voce din depărtare.

— Ridică ancora!

— Da, stăpâne.

Curiozitatea tuturor fu aţâţată la culme şi fiecare se îndreptă spre tribord pentru a examina brigantină.

— Domnilor, zise atunci yankeul, vă rog să mă însoţiţi la postul de veghe, căci de-acolo vă pot explica mai bine manevra.

Invitaţii, cu excepţia muzicanţilor şi câtorva marinari de serviciu, îl urmară. Toţi ceilalţi marinari se aflau în cală pentru a-şi bea tradiţionalul grog.

— Vedeţi, zise yankeul, felul cum vasul se supune pânzei este incomparabil şi Surcouf însuşi n-ar putea manevra mai bine. Apropo de Surcouf, nimeni n-a vrut şi creadă cum de a putut, numai cu douăzeci de oameni, să captureze un vas înarmat cu 26 de tunuri şi 200 de oameni în echipaj. Vă pun acum întrebarea: ce este mai greu, să cucereşti cu douăzeci de oameni un vas sau să scufunzi o corabie cu trei catarge într-un port frecventat?

— Ultimul act este imposibil, răspunse un bătrân marinar care naviga de mai bine de cincizeci de ani.

— Adevărat? Se pretinde că Surcouf ar fi reuşit.

— Tot cu douăzeci de oameni?

— Da, sau mai bine zis, cu douăzeci de draci care nu se tem nici de foc, nici de apă... Iată bricul meu, priviţi-l cum dansează pe valuri; faţă de această corabie ar fi ca un nou mic David în faţa uriaşului Goliath.

— Dar, întrebă căpitanul Sarald, pentru ce se apropie atât

de mult de noi?

— Este manevra pentru care v-am adus aici. Uitaţi-vă, acum îşi strânge pânzele şi oamenii mei trec pe bordul tău.

— Dar, încă o dată, pentru ce această manevră; pentru ce oamenii tăi vin pe bordul navei mele?

— Numără-i, sunt douăzeci... Doamnelor şi domnilor, a sosit momentul să mă prezint. Nu sunt yankeu şi am de gând să scufund acest frumos vas... Numele meu este Robert Surcouf!

Se poate lesne imagina ce efect produseră aceste cuvinte. Aceşti oameni, obişnuiţi să înfrunte pericolul, rămaseră stupefiaţi, fără să se gândească măcar o clipă să respingă pe marinarii lui Surcouf. Sarald îşi reveni primul:

— Surcouf? Eşti cu adevărat Surcouf?

— Da şi brigantina aceasta este „Şoimul Ecuatorului”. Priveşte la tovarăşii mei, vor fi politicoşi atâta timp cât o veţi merita; dar de îndată ce vă împotriviţi, veţi face imediat cunoştinţă cu armele lor. Gândeşte-te că ai de-a face cu douăzeci de voinici hotărâţi, care nu prea au obiceiul să ţină seamă de numărul duşmanilor lor. Gândeşte-te de asemenea că douăzeci de guri de tun sunt gata să scufunde vasul pe care ne aflăm, de îndată ce voi da un singur ordin. Aţi auzit vorbindu-se de Surcouf. Astăzi aveţi onoarea să-i faceţi cunoştinţa. Dar printre dumneavoastră se află şi femei, iar Robert Surcouf, fiind un francez galant, va ţine seama de aceasta. Numai din cauza lor, voi binevoi să uit că aparţineţi unei naţiuni inamice şi că am asupra dumneavoastră drepturile unui corsar învingător. Vreau să vă fac numai o singură cerere care vă va fi uşor să mi-o acordaţi. Permiteţi bravilor mei marinari să ia parte la banchetul dumneavoastră, să danseze cu doamnele care participă la serbare. Dacă consimţiţi, vă promit că nici un fir de păr din capul dumneavoastră nu va fi atins, că nu veţi avea nici o pagubă şi că amabila noastră reuniune se va termina tot atât de vesel

precum a început. Decideţi-vă, dar cât mai repede posibil.

Salută şi se îndepărtă cu câţiva paşi, jucându-se cu pistoalele pe care le scosese din buzunarele sale. Nici unul dintre invitaţi nu era înarmat şi toţi rămaseră stânjeniţi cu capul plecat şi şuşotind între ei. Femeile priveau cu o timidă curiozitate pe celebrul corsar şi echipajul său înarmat până în dinţi.

După ce oamenii deliberară între ei, cei mai în vârstă luă cuvântul.

— Căpitane Surcouf, trebuie să recunoaştem că suntem la discreţia dumitale. Datoria noastră ar fi totuşi ca să luptăm cu inamicii noştri. Lăsaţi-mă să termin, reluă el, văzând că Surcouf îşi încarcă pistoalele. Am spus că ar trebui să luptăm; dar, cum aţi remarcat şi dumneavoastră pe bună dreptate, prezenţa femeilor şi a fiicelor noastre ne impun anumite consideraţii. Vom încheia, dacă doriţi, un armistiţiu până-n zorii zilei. Vă cerem în schimb ca promisiunea pe care ne-aţi făcut-o să fie executată *ad litteram*.

— Va fi întocmai cum am promis, vă dau cuvântul meu de onoare, răspunse corsarul, cu condiţia ca atâta timp cât mă voi afla printre dumneavoastră, nici un om n-are dreptul, fără permisiunea mea specială, de a părăsi bordul sau de a veni, sau să întreprindă ceva în contra siguranţei mele sub pedeapsa de a compromite pe a dumneavoastră. Vasul meu va rămâne în apropiere, cu scopul de a supraveghea dacă îndepliniţi această condiţie, şi, de îndată ce soarele se va înălţa la orizont, armistiţiul va înceta. Şi acum, în semn că am căzut de acord, să ne strângem mâinile.

După ce se îndeplini şi această formalitate, Sarald făcu un semn şi muzica reîncepu. Puntea fu din nou invadată de dansatori şi amici şi inamici se amestecară cu toţii într-un vârtej inofensiv.

Târziu după miezul nopţii, Surcouf arătă cu un gest că dorea să vorbească. Imediat se formă un cerc în jurul lui.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, sunt gata de plecare. Vă mulţumesc pentru onoarea ce mi-aţi făcut-o, de a mă lăsa să iau parte la serbarea voastră şi în special pentru că nu m-aţi forţat să mă servesc de armele mele. Dacă aţi fi respins propunerile mele, foarte mulţi dintre dumneavoastră ar fi fost morţi şi vasul acesta îndreptat spre un port francez, ca fiind trofeul meu. Nimeni nu poate să-mi reziste când îmi înalţ pavilionul. Vasul pe care-l atac ca inamic îl părăsesc ca învingător, sau sare în aer cu mine şi cu echipajul său. Această hotărâre de neclintit este secretul luptei mele. Anglia capturează sau distruge cele mai bune vase franceze, nu fiţi deci miraţi dacă şi eu, la rândul meu, pun stăpânire pe fiecare vas englez pe care-l întâlnesc. Ne despărţim în pace; vă urez să nu ne mai revedem, căci, de va fi aşa, eu voi fi acela care va conduce dansul şi vă asigur că va fi cu mult mai; puţin inofensiv ca acesta. Gazda dumneavoastră poate să fie sigură că vasul său este singurul pe care Surcouf a pus piciorul fără să-l remorcheze. Doamnelor, vă prezint omagiile mele. Adio!

Cinci minute mai târziu, „Şoimul”, cu toate pânzele desfăcute, zbura în largul mării. Căpitanii se înapoiară pe corăbiile lor, cu certitudinea că Franţa posedă un marinar născut pentru cele mai înalte destine.

Nici nu trecuse o săptămână şi se află la Pondichery, că Surcouf a capturat un vas de comerţ englez în dreptul portului Colombo. O corvetă întâlnită în drum şi care încercase să-i dispute prada fusese învinsă, la rândul ei şi ambele vase fură duse pe insula Mauriciu.

Această ştire nu făcu decât să mărească teama inspirată tuturor de îndrăzneţul corsar. Guvernul indian puse un preţ mare pe capul lui Surcouf, dar toate eforturile întreprinse rămaseră fără nici un rezultat.

Guvernatorul insulei Mauriciu avu grijă să răspândească în Franţa zvonul despre succesele sale şi Convenţia îi făcu lui Surcouf oferte din ce în ce mai avantajoase, dar el se prefăcu

că nu le înţelege sau că le lua drept fraze aruncate în vânt.

În aceste împrejurări, un englez, înarmat cu scrisori de recomandare, veni în India ca să câştige premiul pus pe capul lui Surcouf.

El îşi botezase vasul „Vulturul”, pentru a indica prin aceasta, superioritatea sa asupra „Şoimului”. Omul, cu numele de Shooter, avea în urma lui un trecut zbuciumat şi era renumit pentru asprimea cu care ştia să-şi impună disciplina la bord. Capturase de-acum câteva mici corăbii pe ale căror echipaje le aruncase în mare, deşi oamenii fuseseră dezarmaţi. Această cruzime, contrară convenţiei asupra dreptului ginţilor, ridică o dezaprobare generală, care se preschimbă într-o revoltă când se află că ducea un război crâncen împotriva tuturor francezilor. Inspecta cu minuţiozitate insulele şi coastele mărilor indiene şi orice francez pe care-l întâlnea era imediat privat de bunurile sale şi de viaţa sa. Urmărea cu înverşunare în special pe misionarii catolici, care erau iremediabil pierduţi de cădeau în mâinile sale. Se spunea chiar că avea obiceiul să-i predea sălbaticilor pentru ca aceştia să-i omoare în chinurile cele mai groaznice. Astfel, zeci şi sute de preoţi fură ucişi de aceştia în Borneo, Celebes sau Timor.

4. Capitolul IV - „Vulturul” şi „Şoimul”

În micul port javanez Kalima se găsea în acea perioadă un mic cliper[1], purtând inscripţia „Jeffrouro Hannje”, prin urmare olandez după nume, dacă nu şi după formă. De altfel, nimeni nu se prea sinchisea de naţionalitatea sa, căci Kalima de-abia începea să se dezvolte şi funcţionarii aveau altceva mai bun

[1]Navă cu pânze, de mari dimensiuni, rapidă, cu cel puţin trei catarge (n.ed.).

de făcut decât să examineze hârtiile unui mic vas cu aspect paşnic.

Locuitorul cel mai important din Kalima era un oarecare Davidson, la care veni să se instaleze căpitanul lui „Jeffrouro Hannje”, lăsându-şi corabia în paza echipajului. Cei doi oameni şedeau, în acea zi, pe o verandă deschisă, al cărei acoperiş de frunze îi apăra de arşiţa soarelui. Fumau şi citeau ultimele ziare care datau de câteva tuni, căci pe vremea aceea trebuiau mai mult de trei luni pentru ca un ziar european să ajungă în Java.

— După cum vezi, Surcouf, Bonaparte a fost numit consul pe viaţă, zise colonistul.

— Văd, replică celălalt; nu m-ar mira dacă în curând va deveni rege sau împărat.

— Vorbeşti serios?

— Desigur; acest Bonaparte va ajunge departe.

— Faci parte dintre admiratorii lui?

— Nu, deşi îl socot drept un geniu. Eu îmi servesc patria şi stimez pe toţi aceia care se străduie s-o elibereze din jugul Angliei. Iată pentru ce consulul se bucură de întreaga mea simpatie. Puterea Angliei prinde rădăcini în coloniile ei, ceea ce-i asigură o extraordinară preponderenţă în comerţul lumii întregi. Trebuie să punem mâna pe aceste colonii, să-i slăbim influenţa, să-i slăbim aliaţii, să întărim pe adversarii ei şi mai ştiu eu ce! Nu sunt consul şi rămâne în sarcina lui să facă cele necesare. Esenţialul este crearea unei flote care să poată impune respectul cuvenit. Consulul are un singur inamic: Anglia: or acest adversar nu poate fi redus la neputinţă decât pe mare.

— Aşa cum faci şi tu în mic. Şi totuşi un om ca tine trebuie să apeleze la violenţă pentru a ataca pe nişte negustori paşnici.

— Pentru ce? Pentru că se aseamănă cu pirateria? Cunoşti piraţi mai mari ca englezii? Naţiunea lor spionează şi confiscă

după bunul ei plac navele de război ale puterilor paşnice, închide porţile oricărui trafic, distruge comerţul şi industriile popoarelor, rupe pâinea de la gura miilor de muncitori, numai din simpla plăcere de a acapara totul în profitul ei.

Ea duce din mândrie războiul cu naţiunile inocente, în timp ce eu mă lupt pe faţă cu un inamic neîmblânzit. Condamnă-mă dacă poţi!... Anglia are sute de corsari sub ordinele ei, ca acest ticălos de Shooter, de exemplu, care nu este om, ci diavolul în persoană. Trebuie oare să ne lăsăm sugrumaţi ca nişte laşi? Am datorii de împlinit. Am pe vasul meu mulţi oameni curajoşi de hrănit şi familia mea nu se mărgineşte numai la atât. Am în Bengalia foştii funcţionari ai coloniilor franceze, pe care Anglia îi lasă să moară de foame, familii ruinate prin războaiele ei; mai am şi pe bieţii francezi goniţi din Franţa de Revoluţie şi care au nevoie de puţini bani ca să-şi cumpere un colţ de pământ şi, în sfârşit, mai am pe oamenii evlavioşi pe care credinţa lor i-a făcut să devină suspecţi faţă de guvernul actual. Eu îi ajut pe toţi ca să trăiască. Dau pensii invalizilor şi bătrânilor, despăgubiri sinistraţilor, ajutoare indigenilor şi misionarilor, pâinea lor de toate zilele împreună cu protecţia mea.

Davidson se ridică brusc de pe scaunul său pentru a strânge mâna bravului marinar:

— Cunosc toate acestea, căci şi prin intermediul meu multe din darurile tale au ajuns la destinaţie. Franţa nici n-are idee de omul...

Fu întrerupt prin intrarea unui marinar. Aducea la cunoştinţa stăpânului său că „Vulturul” a atacat în ajun o misiune în partea de răsărit a insulei şi că a capturat un preot.

— De unde ai aflat aceasta? întrebă Surcouf.

— De la un sluge[1] olandez care abia a ancorat.

— Aşadar nu este o simplă invenţie. După cum vezi,

[1] Corabie cu două catarge (n.ed.).

Davidson, nu prea am timp să mă odihnesc. Acest Shooter vrea să câştige premiul ce s-a pus pe capul meu; din moment ce mă caută, vreau şi eu să-l ajut. Adio, las restul în suspensie, pentru că ştiu că ne vom revedea în curând.

Corsarul se urcă pe bordul navei sale şi un sfert de oră mai târziu părăsea portul. Doi oameni înlocuiră, imediat, numele de „Jeffrouro Hannje” prin „Şoimul”.

Vântul fiind favorabil, atinseră în trei ore punctul de est al Javei, unde se afla aşezarea respectivă. Zăriră, la revărsarea unui râu, ruinele fumegânde ale mai multor case. Surcouf se apropie cât mai mult posibil şi debarcă pe uscat cu ajutorul unei şalupe.

La vederea corăbiei, oamenii care lucrau în faţa caselor arse dispărură în grabă printre arborii pădurii vecine de cocotieri.

Punând piciorul pe ţărm, căpitanul zări în jurul colibelor distruse de incendiu grădini răvăşite şi câmpii devastate, dar nici o fiinţă vie.

Strigă de mai multe ori, dar în zadar. După un timp destul de îndelungat, o voce omenească răspunse în sfârşit:

— Ce fel de corabie sunteţi?

— Franceză!

La auzul acestui răspuns, un om înarmat cu un ciomag îşi făcu pe neaşteptate apariţia; era un alb.

— Apropie-te fără teamă, îi spuse Surcouf. Sunt un prieten al oamenilor paşnici şi nu vă voi face decât bine. De altfel, vezi singur că nu sunt însoţit de nimeni, căci am lăsat pe cei doi vâslaşi în barca ce m-a adus.

Străinul înainta. Era înalt şi bine clădit; faţa sa înţeleaptă manifesta o teamă profundă, în parte justificată.

— Corabia ni s-a părut suspectă, zise el pentru a se scuza şi am fugit.

— Prin ce v-a putut inspira corabia mea neîncredere? întrebă Surcouf.

— Nimic special. Prin aceste regiuni, patru corăbii din zece aparţin corsarilor şi experienţa ne-a învăţat să fim prevăzători.

— Am aflat că „Vulturul” a fost pe aici.

— Am făcut parte din echipajul său şi am profitat, de ocazie să rămân pe uscat.

— Ah!, exclamă Surcouf mirat, ai fost cu acel Shooter?

— Din păcate, da. M-a ţinut prizonier şi am fost destul de nenorocit înainte de a putea fugi!

— Dacă este aşa, priveşte cu binoclul spre corabia mea.

Omul privi:

— Este oare posibil? strigă ei. „Şoimul”... căpitanul Surcouf? Dumneata eşti Surcouf?

— Da.

— Ah! Dumnezeule! Binecuvântată să fie ora care mi-a permis să părăsesc „Vulturul”, căci acum sunt sigur de pedeapsa ce-l aşteaptă.

— Povesteşte-mi, ce s-a întâmplat?

— Permiteţi-mi mai întâi să-mi chem tovarăşii, să-i liniştesc.

Se îndepărtă şi reveni, aproape imediat, însoţit de douăsprezece persoane, dintre care patru erau copii. Mica colonie se compunea din doi olandezi căsătoriţi, trei francezi, un belgian. Un suedez fusese ucis, apărându-şi viaţa în lupta cu piraţii.

— Nu se află printre voi şi un preot? întrebă Surcouf.

— Da, venea din Djokjakarta, pentru a propovădui Evanghelia printre javanezii care locuiesc în pădurile vecine.

— Era aşadar un misionar?

— Da, din ordinul „Sfântului Spirit” şi se numea fratele Martin.

— Ah! strigă Surcouf, ridicându-se brusc de pe stânca pe care se aşezase. Iată ceva foarte curios! Fratele Martin! Dar îl cunosc şi nu-l voi lăsa cu nici un preţ în mâinile acelui om.

Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Eram în faţa Palembangului, când aflarăm că „Şoimul”naviga pe coasta de nord a Javei. Căpitanul Shooter jură să-l captureze şi porunci să se ridice imediat ancora. Plutind de-a lungul coastei, pentru a vă descoperi corabia, zărirăm această colonie. Apropiindu-se pentru ceva informaţii, Shooter îl zări pe preot şi aceasta a fost pentru el un pretext de a ataca colonia.

— Cum prezenţa unul preot putea să fie cauza unică şi suficientă a unei acţiuni atât de ticăloase? întrebă minunându-se Surcouf.

— Nu ştiu. Tot ceea ce ştiu este felul de-a acţiona al englezului de îndată ce vedea un preot. Este omul cel mai necredincios pe care l-am văzut vreodată, un beţiv inveterat şi un barbar. Sunt german, mă numesc Holmers şi făceam parte dintr-un regiment nenorocit, trimis de prinţii noştri pentru a ajuta Anglia să gonească din America ideile de justiţie şi de libertate. A trebuit să-mi părăsesc logodnica şi părinţii pentru a dezerta ca mulţi alţii. Nu voiam să luptăm pentru. Anglia, care suge ca un vampir bunurile celorlalte naţiuni. Aceasta a fost nenorocirea mea. N-am mai putut să mă înapoiez în patrie; logodnica mea s-a măritat cu un altul; părinţii mei au murit şi partea mea din moştenire fu confiscată. Am cutreierat toate mările, apoi într-o zi mă stabilii la Cap. Am fost nevoit să pribegesc din nou, de îndată ce colonia căzu în mâinile englezilor, acum cinci ani. M-am unit cu alţi fugari pentru a fonda o mică colonie ceva mai departe de coastă, dar acum două-trei luni căpitanul Shooter se opri la noi. Îl luarăm drept un negustor cinstit şi mă urcai fără teamă pe bordul vasului său, pentru a discuta asupra preţului unor vite pe care voia să le cumpere. Condiţiile sale au fost inacceptabile. Se înfurie atunci atât de rău, încât pentru a mă pedepsi mă reţinu pe corabie ca matelot. Am suferit chinurile iadului până ieri, când am reuşit să evadez.

Dăduse ordin la treizeci de oameni să distrugă colonia. Să pună mai întâi mâna pe preot şi apoi să incendieze casele

Toţi fugiră, afară de suedez, care nu voi să-l părăsească pe preot.

L-au împuşcat, iar pe fratele Martin l-au dus prizonier pe corabie. Eu reuşii să mă refugiez în pădure, unde coloniştii mă primiră cu braţele deschise, deşi mă văzuseră venind cu piraţii.

— Care-ţi sunt proiectele pentru viitor?

— Aş dori să mă întorc la mica mea proprietate din vechea colonie de lângă Cap, dar mai înainte aş vrea să asist la pedepsirea lui Shooter. Mă lăsaţi să vă însoţesc?

— Cu plăcere. Ce fel de corabie este „Vulturul”? mai ceru Surcouf şi alte detalii.

— O corabie de război cu treizeci de tunuri, dar nu face decât treisprezece mile pe oră. Dacă nu vă pierdeţi timpul, îl veţi găsi în dreptul strâmtorii Mangkassar. Are obiceiul să-şi schimbe prizonierii cu aurul pe care-l obţine de la dayacii care locuiesc în munţii din Borneo. Aceştia sunt nişte oameni groaznici, care plătesc foarte scump pentru a obţine prizonieri spre a-i înmormânta de vii cu morţii lor mai deosebiţi, sau să-i sacrifice în cinstea divinităţii lor absurde şi diavoleşti.

Surcouf se grăbi să debarce seminţe, instrumente şi alte obiecte, pe care le dădu coloniştilor pentru a le permite să-şi refacă colonia distrusă. Apoi porni imediat în largul mării pentru a atinge înainte de căderea nopţii partea septentrională a mării Sondelor şi să taie astfel drumul „Vulturului”, la ieşirea lui din strâmtoarea Mangkassar. Această tactică îi reuşi şi când zorile se revărsară trandafirii deasupra unei mări de jad, zări într-un fel de mic liman, la stânga unei insule situate în faţa lui, catargele unei corăbii cu pânzele strânse. Era sigur că nu era pe punctul de plecare apropiată. Aşteptă ca să se însereze pentru a se apropia şi trimise în cercetare o barcă cu oameni, ale cărei rame erau

înfăşurate, pentru a evita orice zgomot.

Ea se înapoie imediat pentru a confirma că era într-adevăr vorba de „Vulturul”. Surcouf şi jumătate din echipajul său coborâră în şalupe cu ramele la fel înfăşurate în cârpe şi se apropiară de corabie îndeajuns, pentru a-i zări luminile. Surcouf, după ce dădu semnalul de oprire, plonjă în mare, îndreptându-se spre partea vasului unde se vedea lanţul. Se căţără şi ajunse, fără zgomot, pe punte, unde zări numai doi mateloţi de cart. Unul la prova, celălalt la pupa. Reveni din nou în mare şi se îndreptă înot spre şalupa pe care o comanda Ervillard şi pe bordul căreia se află şi Holmers.

După ce deliberară câteva minute, conveniră ca Surcouf, Holmers şi locotenentul, ei singuri să se caţere pe „Vulturul”, pentru a reduce la tăcere pe cei care vegheau, fie printr-un ştreang sau printr-un alt mijloc mai brutal, la nevoie. Ceilalţi se vor urca după aceea. Prin acelaşi sistem, vor ataca mai întâi pe ofiţeri; vor ocupa în sfârşit depozitul de pulbere şi de muniţie; în felul acesta era o jucărie de copil ca să vină apoi de hac echipajului.

Îndreptară deci şalupele spre insulă, unde rămaseră sub supravegherea unui singur om. Apoi, toată lumea porni înot, cu şefii în frunte, spre „Vulturul”.

În mai puţin timp decât trebuie s-o spunem, santinelele fură legate, cu un căluş în gură, de catargul cel mare.

Căpitanul, însoţit de locotenentul său şi de Holmers, se îndreptă spre cabina lui Shooter.

Uşa era zăvorâtă pe dinăuntru şi Surcouf bătu încetişor:

— Cine-i acolo? întrebă o voce pe jumătate adormită.

— Locotenentul! răspunse Ervillard pe englezeşte.

— Ce s-a întâmplat?

— Sst! Nu atât de tare. Se întâmplă ceva diabolic pe bord. Sculaţi-vă şi veniţi repede.

— Adevărat? Sunt gata imediat.

Se auzi un zgomot, apoi clinchetul unei arme şi în sfârşit se

zări o lumină prin deschizătura uşii.

— Atenţie, murmură Surcouf, nu trebuie să tragă, căci ar trezi echipajul. Apucă-l de mâini, Holmers şi tu Ervillard de gât. Eu mă însărcinez cu restul.

Zăvorul fu tras şi uşa se deschise. Shooter apăru încins cu o sabie, având în fiecare mână câte un pistol, înainte de a avea timpul să străpungă cu privirea întunericul, fu apucat de mâini şi de beregată, pistoalele îi căzură pe jos şi sunete nearticulate îi ieşiră din gură; fu repede împins în cabină, trântit pe pat şi legat fedeleş. Locotenentul său avu aceeaşi soartă. Holmers, care cunoştea toate colţurile corăbiei, îi conduse în magazia cu arme şi muniţii; după ce încărcară armele, coborâră în dormitorul echipajului. Acesta era luminat slab; dar cum scara scârţâi sub paşii lor, marinarii se treziră. La vederea străinilor, săriră din hamacuri, dar Surcouf, ameninţându-i cu pistoalele lui Shooter, strigă cu o voce de tunet:

— Fiecare să rămână la locul lui! Sunt Surcouf; vasul vostru se află în stăpânirea mea; primul care va opune rezistenţă va fi spânzurat de catargul cel mare.

La auzul numelui temut al francezului, marinarii se dădură înapoi.

— Vă veţi preda fără condiţii, adăugă Surcouf şi vă veţi urca unul câte unul pe punte. Înainte marş! Altfel schimbăm foaia.

Şi apucându-l pe primul de umeri îl împinse spre scară. Matelotul buimăcit se supuse şi ceilalţi îl urmară. Abia ajunşi sus, fiecare fu legat, înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el şi închis în cală.

Surcouf trase apoi nişte rachete luminoase, pentru a aduce la cunoştinţa celor de pe „Şoimul” că „Vulturul” fusese capturat. Semnalul fu înţeles şi, o jumătate de oră mai târziu, „Şoimul” ancora lângă „Vulturul”. Expediţia reuşise pe deplin.

Era vorba acum de a-l elibera pe misionar. Nici rugăminţile,

nici ameninţările nu putură să convingă pe marinari să spună unde se afla. Locotenentul nu vorbi nici el. Fu adus şi căpitanul pe punte. Câteva lanterne fură agăţate pe catarge, pentru a-l lumina pe noul venit. Era înalt, slab şi încovoiat. Faţa sa era departe de a inspira încredere.

I se scoase căluşul din gură şi i se dezlegară numai picioarele.

Nu părea deloc abătut din cauza înfrângerii sale. Obrazul îl avea roşu şi ochii îi scânteiau de furie. Înaintând câţiva paşi în mijlocul cercului, întrebă cu o voce răguşită:

— Ce se întâmplă aici? Cine îndrăzneşte să se poarte ca stăpân pe corabia mea?

— Pe corabia ta, domnule Shooter? replică Surcouf. Mi se pare că acum îmi aparţine mie.

— Ce îndrăzneală? Cine eşti dumneata?

— Surcouf, cetăţean al Republicii franceze, iar vasul pe care-l vezi acolo la babord este „Şoimul”, cu care ţineai aşa de mult să faci cunoştinţă. După cum vezi, m-am grăbit să-ţi satisfac dorinţa.

Căpitanul păli; dar îşi ascunse tulburarea şi răspunse cu mândrie:

— Surcouf! Ah! Da, îmi amintesc că am mai auzit de acest nume nu ştiu unde. Ce cauţi pe bordul „Vulturului”?

— Îl caut pe căpitanul Shooter.

— Eu sunt, şi?

— Mai caut şi pe un preot misionar, răpit din Java acum câteva zile. Vrei să ai bunătatea să-mi spui unde se află?

— Nu voi avea această bunătate, domnule; am obiceiul...

— Aş! îl întrerupse Surcouf, obiceiurile tale mă lasă rece; acuma este vorba de bunul meu plac. Te sfătuiesc să nu mă iei drept omul cu care te poţi juca. Cred că nu-ţi faci nici o iluzie asupra situaţiei în care te afli. Vrei să-mi spui, da sau nu, unde se află preotul?

— Căpitanul Shooter nu răspunde unui Surcouf.

— Adevărat? Eşti prizonierul meu şi din moment ce nu vrei să-mi răspunzi de bunăvoie te voi sili. Ervillard, fii amabil şi onorează-l pe acest distins domn cu treizeci de lovituri de bici pe spate, te rog.

Shooter scoase un strigăt răguşit, apoi reluă:

— Nu vei îndrăzni să faci aceasta. Mai există încă dreptul ginţilor! Eu nu sunt un pirat, am scrisori de autorizaţie ca corsar şi, dacă nu vrei să ţii seama, căpitanul Shooter va şti să te forţeze ca să i se facă dreptate. Să tremuri la gândul răzbunării mele. Mi-ai capturat vasul; dar trebuie să mă depui într-un port din apropiere şi îţi voi arăta ce înseamnă să ameninţi cu biciul pe un om ca mine.

— Ţin să-ţi atrag atenţia, replică Surcouf, că în realitate nu trebuie să dau socoteală nimănui de ordinele şi de faptele mele. Totuşi, având în vedere mentalitatea ta, consimt să-ţi dau câteva explicaţii. Da, există un drept al ginţilor; dar tocmai de aceea un corsar n-are dreptul să se comporte ca un pirat şi tocmai de aceea orice marinar cinstit trebuie să trateze pe un pirat ca pe un bandit. Că ai împuterniciri speciale sau nu, îmi este perfect egal. Am dovezi că ai atacat colonii fără apărare şi că ai ucis marinari paşnici, deşi nu ţi-au opus nici o rezistenţă. Am dovezi că ataci pe misionarii Domnului, care n-au alte arme decât cuvintele de caritate şi de bunătate. Aşadar puţin îmi pasă de autorizaţiile pe care le ai; eşti un pirat şi deci în afară de lege. Nu mi-e teamă de răzbunarea ta şi nimeni nu mă obligă să te depui într-un port apropiat. Dimpotrivă, am dreptul să spânzur pe orice pirat pe care l-aş întâlni. Dar ajunge tu cuvintele. Iată care-ţi va fi soarta: dacă îmi vei răspunde la întrebări, mă voi mulţumi să te predau ca pirat guvernatorului primei posesiuni franceze întâlnite în cale; dacă, din contră, te vei încăpăţâna în mutismul tău, voi porunci să fii bătut cu biciul şi, dacă nici prin acest mijloc nu-ţi voi dezlega limba, te voi spânzura de catargul cel mai înalt de pe vas.

— Încearcă atunci! strigă Shooter, nebun de furie.

— Locotenente Ervillard, fă cum ţi-am poruncit! comandă Surcouf.

— Al naibii, ăsta chiar e în stare să îndrăznească, zise englezul. Lăsaţi-mă; voi răspunde.

El mărturisi că-l vânduse pe preot chiar în aceeaşi dimineaţă dayacilor din Sukuru.

— Cât ai primit în schimb?

— O pungă plină cu praf de aur pe care o vei găsi în caseta mea.

— Unde locuiesc aceşti dayaci?

— La o oră în amonte de revărsarea micului râu.

— Dacă îl regăsesc pe cel căutat, te voi preda guvernatorului, aşa cum am promis; dar dacă i s-a făcut cel mai mic rău, vei fi spânzurat pe locul în care te afli acum. Este deci în interesul tău să-mi indici un om care să-mi servească de mesager pe lângă dayaci. Va lua punga cu aur şi va fi însoţit de alţi doi oameni careştiu să trateze cu aceşti sălbatici. Spune-mi un nume.

— Harcroft.

— Ajunge. Acum trebuie să-ţi prezint pe un brav om care a aflat pe propria lui spinare că eşti un pirat şi căruia îi datorăm faptul că te-am capturat.

La un semn al lui Surcouf, marinarii se dădură fel o parte pentru a-l lăsa să treacă pe german.

— Holmers! Canalie... strigă prizonierul încercând, deşi era legat, să se azvârle asupra acuzatorului său

Dar fu reţinut şi transportat pe „Şoimul”.

În revărsatul zorilor, o barcă se îndreptă spre uscat cu cei trei trimişi. Harcroft era tocmai acela care încheiase târgul cu Karima, şeful dayaoilor şi tovarăşii săi cunoşteau destul de bine malaieza pentru a-şi putea îndeplini misiunea.

Se stabili că dacă cei trei oameni nu se vor întoarce pană la prânz, Surcouf, condus de Holmers, care cunoştea coasta, să

le vină imediat într-ajutor. Pe la amiază, nimeni nu se înapoie. Surcouf predă comanda celor două nave locotenentul Ervillard şi debarcă el însuşi cu douăzeci de oameni bine înarmaţi şi cu veşminte de protecţie, pentru a împiedica săgeţile otrăvite ale sălbaticilor să le facă vreun rău. Ervillard îi urma din depărtare, pentru a-i ajuta la nevoie cu tunurile sale.

Coasta era nisipoasă şi sterilă; dar de la o mică distanţă începea o pădure virgină greu de străbătut din cauza lianelor încâlcite care le barau drumul. Se vedeau copaci înalţi aproape de 40 metri. Sucul lor lăptos provoacă, numai prin simpla lui atingere, ulcerări dureroase. Văzură şi pe faimosul *Strychnos Tieuté*, a cărui rădăcină fabrică otrava cunoscută sub numele de upas. Introdusă în cea mai mică rană, această otravă produce crampe violente urmate de moarte. Mai vedeau şi alte plante exotice din care indigenii, din arhipelagul indian, prepară otrava pentru săgeţile lor. Sucul obţinut absorbit de stomac provoacă vomitări violente; dar, introdus în sânge, are efect mortal.

Aceasta pădure mai era bântuită şi de animale sălbatice uriaşe, după cum se putură de altfel convinge şi marinarii, după urmele lăsate de un rinocer.

Pentru a putea face faţă primejdiilor ce-i ameninţau, creară o avangardă din cinci oameni, conduşi de către Holmers, a căror sarcină era să cerceteze mai întâi drumul şi împrejurimile.

După o jumătate de oră de mers, Holmers făcu semn că descoperise ceva deosebit.

Toţi înaintară până în dreptul unui fel de luminiş, unde rinocerii aveau obiceiul să vină să bea apă din râu. Acest luminiş mărginit la dreapta de cursul apei avea spre stânga pădurea şi în faţă un rând de dayaci înarmaţi care-i ameninţau cu lăncile, urlând.

— Ah! zise corăbierul, care avea o armă şi o bâtă. Ne

barează drumul! Cred, căpitane, că va trebui să-i punem cu botul pe labe.

— Nu, răspunse acesta, nu ştim încă dacă ne consideră duşmani sau prieteni.

Lăsă pe cea mai mare parte din oamenii săi în urmă şi înainta cu Holmers şi cu alţi trei până la douăzeci de paşi de malaiezi. Se simţea acoperit de primii, care, din locul unde se aflau, puteau să tragă foarte bine în dayaci. Dinspre partea sălbaticilor înaintară un număr de cinci oameni. Unul dintre ei strigă, ridicându-şi suliţa:

— *Ada tuan-ku?* Adică: „Cine îmi este stăpânul?”

Aceste cuvinte, care reprezentau la dayaci o formulă de politeţe, lăsau să se presupună că indigenii n-aveau gânduri ostile, Surcouf cunoştea destul din malaieză, pentru ca să le răspundă:

— Sunt şeful acestor oameni. Cu ce gânduri ne întâmpinaţi?

— Voiam să vă primim.

— De unde aţi aflat că venim?

— De la cei trei oameni pe care i-ai trimis.

— Unde sunt?

— Nu mai sunt decât doi şi i-am făcut prizonieri.

— Pentru ce?

— Au ucis pe unul din ai noştri. Au venit să ni-l ceară pe misionar şi, cum eu sunt şeful, am cerut să-mi înapoieze aurul, plus o puşcă cu plumb şi pulbere. Ei m-au refuzat şi, zărindu-l pe misionar, au vrut să-i ia cu ei. Noi ne-am opus. Atunci unul din ei îl ucise pe fiul fratelui meu cu o lovitură de cuţit. Fratele meu era absent şi eu, apucând lancea, l-am rănit la mână; muri imediat, căci arma mea fusese muiată în tabu-upas. I-am legat pe ceilalţi doi şi i-am închis în coliba mea, unde îi vei putea vedea.

Părea să fie adevărat. Mesagerii au acţionat destul de imprudent, aţâţându-i pe malaiezi.

— Şi ce solicitaţi acum pentru misionar? întrebă Surcouf.

— Ceea ce am mai spus, căci nu-mi place să vorbesc două limbi diferite. Numai că va trebui să ne plătiţi şi pentru mort.

— Îmi pare că a fost destul de bine plătit, pentru că l-ai ucis pe ucigaş. Totuşi îţi permit să fixezi un preţ.

— Fratele meu îl va fixa, îl vei găsi stând lângă cadavru. Vino cu noi.

— Ne garantezi de siguranţa noastră?

— Da, veţi fi oaspeţii noştri.

Surcouf îl găsi pe fratele şefului lângă cadavrul fiului său, îmbrăcat cu toate însemnele doliului.

Bineînţeles că Surcouf ceru mai întâi ca să-l vadă pe preot şi pe cei doi trimişi, ceea ce i se acordă imediat, îl recunoscu cu bucurie pe fratele Martin, care nu-şi mai revenea în fire văzând atâţia europeni. Când privirea sa căzu asupra căpitanului, se văzu cum îşi frământă memoria.

— Mă numesc Surcouf, zise marinarul înaintând.

— Robert Surcouf, căpitanul Surcouf! Te recunosc acuma. Fii binecuvântat, viteazul meu izbăvitor.

În câteva cuvinte, fratele Martin povesti cum, după ce trecuse în Italia, părăsise Europa pentru a propovădui credinţa cea dreaptă printre asiatici. Suferise îngrozitor pe bordul „Vulturului”. În sfârşit, fusese vândut spre a fi sacrificat, la prima înmormântare ce va avea loc la indigeni. Surcouf îi promisese libertatea şi îi povesti la rândul său despre capturarea lui Shooter.

Cei doi trimişi care mai trăiau făceau parte dintre oamenii „Vulturului”. Şeful dayacilor era un om de cuvânt şi timpul nu fu pierdut în discuţii sterile.

— Vrem să învingem pe duşmanii noştri, zise el hotărât şi avem nevoie de arme la fel cu ale voastre. Cer deci o puşcă, pulbere şi gloanţe în schimbul misionarului, dacă nu vrea să rămână aici. Dacă preferă să rămână, ne va învăţa ceea ce ignorăm. Dayacii care locuiesc colo sus în munţi şi acei care

trăiesc în pădurea din interiorul insulei nu ştiu să gândească. Voi sunteţi mai înţelepţi ca noi şi am dori să învăţăm ceea ce noi nu ştim. Dacă vrei, putem face un pact, eu îţi voi arăta pulbere de aur şi pietre preţioase, pe care le adunăm din munţi şi tu îmi vei spune câte puşti, pulbere şi gloanţe poţi să-mi dai în schimb. Mai vrem stofe şi haine. Apoi ne vom despărţi prieteni şi voi fi fericit dacă vei reveni sau ne vei trimite un mesager.

Surcouf se miră de o propunere atât de avantajoasă.

— Nu este efectul unei întâmplări, ci voinţa Domnului, îi zise preotul. Eu rămân aici; te rog numai să faci legătura între mine şi vechiul continent.

— Îţi promit cu plăcere, răspunse Surcouf. Şi, întorcându-se spre Karima, zise: Ne-ai vorbit cu înţelepciunea omului chemat să devină şef peste mulţi alţii. Ţara de unde vin poate să-ţi procure tot ceea ce doreşti: protecţie, arme, veşminte şi instrumente de orice fel. Mi-ai câştigat prietenia şi voi porunci oamenilor mei să-ţi aducă tot ce mi-ai cerut. Chiar şi ceea ce ai pretins în schimbul misionarului, deşi el preferă să rămână cu voi. Vrei să-mi arăţi praful de aur şi pietrele preţioase?

La un semn al lui Karima, trei oameni aduseră săculeţe mici conţinând fiecare câte douăzeci de livre de praf de aur şi pietre preţioase, care nu erau altceva decât veritabile diamante, unele din ele de mărimea bobului de mazăre.

— Ce vrei în schimb? negocie Surcouf cu el.

— Spune tu, stăpâne, cât crezi că face.

— Ei bine! Îţi voi da pentru acestea... un tun!

Propunerea căpitanului produse un efect magic asupra asistenţei. Feţele se luminară de bucurie, iar şeful se comportă asemenea unui copil.

— Un tun! Ne dai tu aşa ceva?

— O repet, vei căpăta un tun cu muniţia necesară pentru o sută de lovituri.

— Eşti cu adevărat cel mai bun prieten al nostru. Graţie ţie

vom putea învinge cu uşurinţă pe duşmanii ce ne vor ataca.

După ce Karima îşi luă tunul în primire, Surcouf porni satisfăcut la drum, lăsând în urma lui nişte prieteni noi şi devotaţi. Căpitanul Shooter fu predat autorităţilor militare din Mauriciu, urmând să răspundă în fata lor de toate nelegiuirile pe care le făptuise.

Nu se mai auzi vorbindu-se de el şi probabil că avu sfârşitul pe care-l meritase pe deplin, fiind dat uitării...

5. Capitolul V - La Paris

Revoluţia franceză se terminase. Consulatul făcuse loc Imperiului şi micul corsican, devenit mare suveran, se înconjurase de o curte strălucitoare de ofiţeri superiori şi de mari demnitari. Toată Europa asculta de vocea sa, numai mândrul Albion refuza să facă parte din congresul său politic. Tot aşa cum steaua lui Napoleon se ridicase, ea trebuia în curând să apună şi, aşa cum venise din eter, să se întoarcă în eter, asemenea unui meteorit dispărut pentru totdeauna!

Porturile franceze erau atât de sever blocate de marina engleză, încât era imposibil ca vreo corabie să poată ieşi în largul mării şi comerţul era aproape ruinat. Mai mult, Franţa fu forţată să renunţe la aproape toate coloniile sale capturate de Anglia şi prin aceasta suferi o pierdere irecuperabilă. S-ar fi putut evita aceste înfrângeri, dacă Napoleon ar fi fost tot atât de bun amiral pe cât era de bun general. Dar el nu se pricepea în ale marinei şi concepu atunci planul gigantic, care eşua într-un mod lamentabil, de a ataca Anglia prin India, trecând prin Rusia cucerită.

Toate încercările sale de a doborî Anglia eşuară. Îi lipsea flota necesară şi şefii capabili de a se măsura cu amiralii

englezi de atunci.

Se cheltuiau sume enorme pentru a se construi corăbii noi ce erau capturate de englezi de îndată ce se avântau în larg.

Şi totuşi Napoleon, în anul 1801, a fost la un pas să se îmbogăţească cu o nouă invenţie, graţie căreia ar fi putut inspira adversarilor săi o adevărată teamă, putând construi o flotă puternică.

Robert Fulton, celebrul mecanic american, venise la Paris pentru a demonstra că era posibil să acţioneze corăbiile cu forţa aburului. De acord cu ambasadorul american la Paris, Livingstone, făcu nişte încercări cărora nimeni nu le acordă vreo atenţie. Se duse atunci în Anglia şi obţinu acelaşi „succes” ca şi în Franţa. Totuşi, nu-şi abandonă ideea şi doi ani mai târziu reveni la Paris cu un vapor cu aburi construit pe cheltuială proprie. Negăsind nici un sprijin, se adresă primului consul, care-i acordă o audienţă.

Cele două genii se găsiră faţă-n faţă într-un salon din Tuilleries.

— Forţa aburului, conchise Fulton după o lungă dezbatere asupra descoperirii sale, va fi de o utilitate incontestabilă pentru navigaţie. Ea va scurta distanţele, va înlătura obstacolele şi va scădea primejdiile şi catastrofele. Vasele nu vor mai depinde de vânt şi de pânze. Suveranul care va construi prima navă de război cu aburi va deveni stăpânul mărilor.

Consulul îl ascultase în tăcere cu un zâmbet ironic. Apucându-l pe Fulton de braţ, îl duse la fereastră şi, arătându-i mulţimea trecătorilor, îl întrebă cu un ton sarcastic:

— Vezi noua invenţie pe care mulţi dintre oameni o au în gură?

— Văd, răspunse Fulton, este ţigareta care începe să fie fumată şi în Franţa.

— Ei bine! Toţi aceşti fumători sunt nişte maşini cu aburi vii, care nu fac altceva decât să scoată fum şi nimic mai mult.

— Îmi permit să vă atrag atenţia că nu trebuie confundat fumul cu aburii.

Consulul nu era obişnuit să fie contrazis de un mecanic modest. Încruntându-şi sprâncenele, replică cu o voce dură:

— Vapori sau fum, este acelaşi lucru. Cum vrei ca să pună un vapor în mişcare?... Este stupid.

Fulton nu mai încercă să protesteze, dar reluă demn, pe un ton politicos şi respectuos:

— Totuşi, o repet şi o susţin în mod formal: suveranul care va poseda o navă de război cu vapori va deveni în scurt timp stăpânul mărilor. Vă amintesc de ura Angliei contra Franţei. Ei bine! Cu o flotă cu vapori, stăpânul Franţei îşi va putea dicta dorinţele englezilor, chiar la Londra!

Napoleon se retrase de la fereastră şi răspunse rece:

— Dragul meu, n-am obiceiul să-mi încredinţez norocul aburilor.

Făcu o pauză şi continuă. Zeii protectori îl trădau:

— Ştiu destule asupra proiectului dumitale pentru a-mi da seama că nu merită nici o atenţie.

Şi cu un gest mândru al mâinii îl făcu pe Fulton să înţeleagă că audienţa s-a terminat.

Acesta din urmă plecă cu ultima speranţă distrusă. Napoleon de îndată ce deveni împărat, nu o dată, regretă această clipă.

Împăratul îşi concentrase lângă Boulogne şi Utrecht puternice forţe militare pentru a invada Anglia. Din partea lor, englezii măriseră atât de mult supravegherea porturilor franceze, încât nici o corabie nu putea să iasă. Toate vasele care brăzdau apele franceze erau oprite, vizitate şi cercetate. Dacă erau franceze sau transportau mărfuri destinate Franţei, erau capturate. Ministrul marinei avea aproape în fiecare zi discuţii furtunoase cu împăratul, în privinţa aceasta.

În cursul unei discuţii asupra blocadei, ministrul adaugă:

— În situaţia noastră penibilă, avem o consolare de a şti

că există oameni vicleni şi curajoşi care reuşesc să scape din ghearele căpcăunului englez.

Împăratul ridică capul:

— Ce mai e nou? Hugues a făcut vreo ispravă? Amiralul Hugues era unul din cei câţiva marinari francezi care mai reuşeau să obţină câte o mică victorie navală.

— Nu, răspunse ministrul. Este vorba de altceva, de aproape un mic roman maritim.

— Povesteşte-mi-l, deşi romanele mă interesează foarte puţin.

— O fregată din escadra engleză de sub comanda comodorelui Dancy a făcut escală la Belle-Isle, în faţa portului Saint-Palais, pentru a intimida pe locuitorii insulei, în timp ce echipajul se afla pe uscat, a sosit un mic bric sub pavilion englez. S-a apropiat de fregată, a capturat-o şi s-a îndepărtat, arborând de data aceasta pavilionul francez, ca şi cum aşa ar fi fost de la început. A sosit în dreptul escadrei engleze care blochează Brestul. Ea arboră culorile engleze şi cum fiecare o cunoştea, se credea că a fost trimisă de Dancy cu o misiune specială pentru comandantul escadrei şi că în drum a capturat nava franceză. Ea salută şi toţi englezii îi răspunseră. Se apropie de vasul amiral, se prefăcu că vrea să-l înconjoare, când deodată pavilionul englez fu coborât pentru a fi înlocuit cu cel francez, în timp ce de pe ambele vase tunurile începură să tragă asupra vasului amiral. După această ispravă, ambele vase se retraseră în port şi fură protejate în retragerea lor de bateriile din Le Goulet. Inamicul care pornise în urmărirea lor fu obligat să bată în retragere în faţa tirului artileriei noastre. Ochii împăratului scânteiară:

— Iată o acţiune eroică şi de necrezut! strigă el.

— Sire, v-am relatat un fapt autentic.

— Am fost şi eu martorul unui fapt asemănător. Un tânăr marinar a capturat nu ştiu cum un vas englez şi trecu cu el fără să se ascundă prin mijlocul flotei amiralului Hood. Se

numea Robert Surcouf. Eroul dumitale trebuie să cunoască foarte bine Bretania şi portul Brest.

— Desigur, este născut în Bretania.

— Robert Surcouf este şi el un breton. Care este numele marinarului tău? Este bine să-l notăm, căci vom avea nevoie de el.

— Maiestatea voastră i-a pronunţat de două ori numele.

— Ah! Este Surcouf deci?

— El însuşi, sire.

— Atunci cred în capturarea fregatei. Este o faptă unică. Trebuie să-l câştigăm de partea noastră pe acest om şi să-i dăm un vas de război, apoi o escadră. Te rog să te ocupi de asta! Este dorinţa mea la care m-am gândit mai de mult.

— Mulţumesc maiestăţii voastre în numele său. Ne aduce nu numai fregata capturată, ci şi ştiri, scrisori şi bani din Île de France (acum insula Mauriciu) şi Île Bourbon. Guvernatorul însuşi mă anunţă că i s-au remis din partea lui Surcouf, în ultimele trei luni, unsprezece corăbii, toate capturate de la duşmani. Sunt convins că tânărul breton va deveni un inamic şi mai de temut al englezilor, dacă i se va da sprijinul necesar material, cât şi un post de comandă. Şi totuşi este de o modestie şi de o simplitate cum rar am mai întâlnit la oamenii cu asemenea merite.

— Cum? Îl cunoşti? zise împăratul repede.

— Pardon, sire. Tocmai voiam să vă anunţ că mi-a cerut ieri o audienţă pe care i-am acordat-o pentru azi.

— Atunci, se află la Paris?

— Se află aici pentru un proces pe care-l intentează guvernatorului din Île de France, pentru că acesta din urmă refuză să-i dea partea întreagă din ceea ce i se cuvine din vânzarea prăzilor sale.

— La cât se urcă această parte?

— Cam la un milion şi jumătate de franci. Tocmai a mai câştigat un proces asemănător, în care Corpul legislativ s-a

pronunţat în favoarea sa. De data aceasta a fost vorba de şapte sute de mii de franci.

— Un corsar câştigă sume atât de mari?

— Numai un corsar de abilitatea şi de perspicacitatea lui Surcouf. Maiestatea voastră să binevoiască să se gândească la cheltuielile enorme pe care le are acest corsar şi la binefacerile fără număr pe care le face, ajutând pe cei care se află la nevoie. Mii de oameni din coloniile noastre au primit ajutoare în bani de la Surcouf...

— Şi va câştiga procesul?

— Nu mă îndoiesc nici o clipă.

— Aş putea decide eu însumi fără a mai fi nevoie să mai apeleze la sentinţa arbitrară a justiţiei. S-ar putea să-l văd pe acest Surcouf din întâmplare?

— Maiestatea voastră n-are decât să-mi indice ora la care trebuie să-l primesc.

— Mâine dimineaţă la unsprezece. Ai grijă să fie secret. Cât a căpătat pentru fregată?

— Sunt pe cale de a evalua ceea ce i se cuvine.

— Să nu se mai ocupe nimeni, îl voi despăgubi eu însumi...

Se afla pe atunci în mahalaua Poissonière un hotel mic, nu prea elegant, dar care semăna mai curând cu un han simpatic, al cărui proprietar avea grijă, după cura Se şi ştia, de a nu primi în gazdă decât oameni cinstiţi.

Şi proprietarul acestui han drăguţ nu era nimeni altul decât unchiul Carditon. Acesta, după ce făcuse afaceri strălucite în taverna sa din Toulon, se mutase de curând la Paris.

Din ajun, Carditon era foarte bine dispus, dar şi foarte ocupat. Robert Surcouf trăsese la el în gazdă împreună cu locotenentul său Ervillard, pilotul său Holmers şi cu câţiva oameni de pe „Şoimul”.

Corsarul primi o scrisoare în care i se dădea o întâlnire la ora 10 şi jumătate precis dimineaţa, la şeful Afacerilor Maritime. Se duse deci şi fu condus direct în cabinetul

ministrului, unde acesta din urmă îl primi cu cea mai perfectă curtoazie.

— Nu v-am chemat în privinţa procesului, începu el, ci pentru a-mi da câteva informaţii asupra unor chestiuni maritime ce privesc regiunile pe unde navigaţi de preferinţă. Foarte puţini oameni pot să-mi dea lămuririle de care am nevoie, încât sunt obligat de a profita de prezenţa dumitale.

Întinse pe masa elegantă un număr oarecare de hărţi maritime, în privinţa cărora avură o discuţie foarte animată şi căreia ministrul părea că-i acordă o deosebită atenţie.

Deodată, uşa se deschise şi un servitor îl anunţă pe împărat.

— Excelenţă, zise Napoleon intrând, am venit să discut personal cu dumneavoastră... Ah! adăugă el, sunteţi ocupat?

— Am terminat, răspunse acesta, sunt imediat la dispoziţia maiestăţii voastre.

Împăratul îl privi cu atenţie pe Surcouf pentru a-i surprinde impresia ce i-ar cauza prezenţa neaşteptată a celui ce luase în mâinile lui destinul francezilor. Dacă se bizui pe vreo surpriză, se înşală. Surcouf se dădu în lături, salutându-l respectuos, dar fără cea mai mică emoţie, privindu-l pe ministru ca şi cum ar fi voit să plece.

Acesta îl prezentă, deşi nu era nevoie.

— Căpitanul Surcouf, maiestate.

— Căpitan? repetă cu răceală Napoleon, cine v-a făcut căpitan?

Acest ton l-ar fi speriat şi pe cel mai brav războinic; totuşi asupra lui Surcouf nu făcu mare impresie. Aşa că răspunse calm, cu o privire rece, detaşată:

— Nu Franţa, sire, ci experienţa mării; Franţa n-a vrut să-mi dea o corabie; atunci mi-am cucerit una şi i-am devenit căpitan. Acei care mă onorează, recunoscându-mi funcţia pe mare, probabil că nu cunosc o alta care să-mi convină, pentru că a trecut timpul când fiecare se numea cetăţean în ţara

asta, ce se umple iar de titluri sonore.

Parase atacul împăratului şi atacase fără greş la rândul său.

— Regretaţi acel timp?

— Eu doresc fericirea patriei mele. Or, în acel timp, ţara era nenorocită. Aş dori să nu mai fie!

— Ce înţelegi prin fericirea unui popor şi a poporului francez în particular? întrebă Napoleon cu un surâs încurcat.

— Nimic altceva decât fericirea oamenilor, siguranţa internă şi externă.

— Şi cum se poate obţine?

— Printr-un regim al păcii şi o cale larg deschisă producţiilor cinstite ale minţii şi ale mâinilor.

— Şi dacă acest regim pacific nu este posibil, în conjunctura Europei de azi?

— Se poate obţine prin mijloace demne, desfăşurând înţelepciune şi forţă.

— Consideraţi profesiunea de corsar ca un asemenea mijloc? întrebă împăratul râzând.

— Nu, răspunse el cinstit. Va veni un timp când această jalnică organizaţie va fi condamnată şi când toate puterile maritime se vor uni pentru a o aboli. Totuşi, deşi eu însumi sunt un corsar, conştiinţa mea nu-mi reproşează nimic, căci întotdeauna am acţionat fără asprime şi am fericit o sumedenie de săraci. N-am săvârşit nici crime, nici nedreptăţi; eu fiind viermele care alunecă sub talpa inamicului, pentru că n-am nici fălcile leului, nici ghearele ursului.

— Un vierme de care trebuie să se ţină seamă. S-a auzit adesea vorbindu-se de dumneata. De ce nu intri în marină?

— Pentru că marina m-a refuzat..

— Poate că şi-au schimbat părerea. Ar trebui să vă informaţi cum mai stau lucrurile.

— Eu nu voi cere niciodată să mi se deschidă poarta care

mi s-a închis în nas. M-au făcut să înţeleg că sunt mulţumiţi de micile mele servicii, multe ţări mi-au făcut oferte, dar n-am nici un motiv să-mi schimb opţiunea. Am luptat pentru patria mea, deşi m-a renegat; îi voi rămâne credincios, chiar dacă nu-mi va oferi nici un avantaj.

— Am auzit că ai un proces?

— Vor să-mi reţină banii pe care i-am câştigat în mod loial pentru a-i distribui celor care nu pot conta pe vreun alt ajutor.

— Sunt sigur că vi se va face dreptate... Văd aici nişte hărţi. Oare excelenţa sa a făcut apel la experienţa voastră?

— Am avut plăcerea de a putea răspunde la câteva din întrebările excelenţei sale.

— Erau de cea mai mare importanţă, adăugă ministrul; Surcouf este omul căruia trebuie să te adresezi când vrei să fii informat asupra chestiunilor privitoare la India.

— Şi pe mine mă interesează, reluă împăratul. Am să vă anunţ ora când vom putea discuta despre această chestiune.

Câteva zile mai târziu, unchiul Carditon fu foarte surprins de a vedea oprindu-se în faţa hotelului său o trăsură din care coborî un ofiţer al împăratului. Acesta se interesă de căpitanul Surcouf şi, când află că era absent, îl rugă pe hangiu să-l anunţe că maiestatea sa îi va face onoarea de a-l primi a doua zi la ora prânzului.

Trăsura dispăruse de mult şi unchiul Carditon tot nu-şi mai putea reveni în fire... Ce onoare pentru hanul său!...

A doua zi, Surcouf veni exact la întâlnire; fu primit de împărat în acelaşi salon în care avusese loc audienţa cu Robert Fulton.

După ce răspunsese printr-un semn imperceptibil cu capul la salutul său, împăratul începu:

— Căpitane Surcouf, m-am ocupat de afacerea dumitale; ţi se va plăti suma în discuţie de îndată ce o vei dori.

Napoleon se aştepta la o recunoştinţă entuziasmată, dar marinarul îi răspunse foarte simplu:

— Sire, vă mulţumesc; aveam destulă încredere în judecătorii Franţei, pentru a nu fi nevoie să vă deranjaţi cu necazurile mele care mă pândesc.

— Nu înţeleg, replică brusc împăratul. Intervenţia mea n-a făcut decât să grăbească decizia judecătorilor. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu fregata pe care ai capturat-o de la inamic. Ia acest portvizit, adăugă el. Conţine exact suma pe care o reclami.

Surcouf luă mapa elegantă şi zise, înclinându-se:

— Mulţumesc din nou maiestăţii voastre. Graţie ei, nu mai am nevoie să mai rămân la Paris şi voi putea pleca din nou acolo unde mă cheamă datoria.

— Vrei să părăseşti Franţa?

— Da.

— În acest moment când toate porturile sunt închise şi când nici o corabie nu poate să iasă?

— Sire, zise Surcouf zâmbind, am reuşit să intru, cu toată străşnicia blocadei în port şi tot astfel precum am venit voi pleca.

— Ei bine! Nu vrei să-ţi exprimi vreo dorinţă pe care s-o pot îndeplini?

— Îmi voi permite să-mi exprim chiar două dorinţe maiestăţii voastre. Prima în privinţa bravului meu locotenent Bert Ervillard. Cu toată tinereţea sa este unul din cei mai îndemânatici marinari pe care-i cunosc. A fost tovarăşul victoriilor mele şi poate aduce servicii mari marinei franceze.

— Are intenţia să te părăsească?

— Nici prin minte nu-i trece. Doresc să cer maiestăţii voastre un vas pentru el.

— I se va da fregata pe care ai capturat-o de la englezi. Şi a doua dorinţă?

— Este în privinţa pilotului meu. Este un german, unul din cei douăsprezece mii care şi-au vărsat sângele în America pentru cauza Angliei. Acesta n-a voit să lupte contra Statelor

Unite şi a fugit. Declarat dezertor şi neputând, prin urmare, să se înapoieze în patrie, şi-a pierdut logodnica şi bunurile sale şi a trebuit să renunţe la consolarea de a închide ochii bătrânilor săi părinţi. S-a făcut marinar şi a străbătut toate mările până când a fost prins de către căpitanul Shooter, de la care scăpă şi pe care mi l-a predat împreună cu vasul său. De atunci, a adus multe servicii Franţei, căci a fost întotdeauna primul la atac. Acum i s-a făcut dor de patria sa şi m-a rugat să vă cer permisiunea pentru el de a se înapoia în ţara lui fără să-i fie teamă că va fi pedepsit.

— N-am putere de a da ordine în ţara acestui om. Totuşi, pentru a-i fi pe plac, voi transmite dorinţa sa celor în drept. Eşti satisfăcut?

— Accept favorurile maiestăţii voastre cu inima plină de recunoştinţă.

— Şi pentru dumneata, nu doreşti nimic?

— Sire, daţi patriei mele pacea de care are nevoie; acordaţi-i tot ce poate să însemne fericirea ei şi veţi îndeplini astfel realizările dorinţelor mele cele mai scumpe.

— Nu ceri nimic pentru dumneata şi în schimb ceri pentru patrie mai mult poate decât i-aş putea eu oferi. Trebuie să ţinem seama de circumstanţe. Fiecare trebuie să contribuie din toate puterile sale la binele patriei şi dumneata ai putea face poate mai mult decât oricare altul, în altă sferă de activitate. Nu vrei să încerci?

— Maiestate, propunerea voastră mă face foarte fericit, dar sunt forţat să răspund nu.

— Pentru ce?

— Eu sunt marinar, nu combatant terestru; deci niciodată nu voi fi un adevărat războinic de uscat. Îl plâng pe generalul şef care nu se duce la bătălie decât pentru dragostea lui de război, căci războiul a devenit pentru Franţa o teribilă necesitate. El nu trebuie făcut decât într-un scop serios şi în astfel de chip încât acest scop să fie atins şi nimic mai mult.

— Văd că ai rămas acelaşi. Nu vrei să-mi dai un sfat ca altădată la Toulon?

— Nu sunt chemat ca să fiu sfetnicul împăratului. Puteam să vorbesc fără reticenţe colonelului Bonaparte; astăzi nu pot să vorbesc decât numai de motivele care mă împiedică să intru în marina de război.

— Surcouf, poţi şi trebuie să vorbeşti. Voi accepta francheţea ta, fără ca să mă înfurii. Se spune, o ştii prea bine, că am intenţia să invadez Anglia.

— Ştiu, sire, că aţi adunat trupe în Boulogne, dar mai ştiu că niciodată ele nu vor pune piciorul în Anglia.

— Nu crezi că eşti prea îndrăzneţ în afirmaţiile tale?...

— Am motive serioase pentru aceasta. Unde sunt oamenii necesari pentru a deschide calea spre Anglia, gonind pe englezii care ne blochează porturile şi ne scufundă flota? Unde sunt vasele indispensabile? Vor trebui ani mulţi, mulţi de pace pentru a vindeca rănile marinei franceze şi pentru a-i permite să se pregătească în a-i da lovitura de graţie Angliei. Franţa n-are decât un singur inamic: Anglia. Ah! Sire, pentru ce l-aţi respins pe Fulton? Fără să fiu profet, pretind că peste câţiva ani vaporii vor acţiona navele de război. Veţi regreta atunci că n-aţi sesizat această ocazie pentru a deveni cel mai puternic monarh din lume. Motorul cu aburi ce va mâna viitoarele nave de război va permite să se construiască corăbii de zeci şi de sute de ori mai mari decât cele de azi, ce vor naviga cu viteze uriaşe...

— Fulton nu-i decât un visător şi încă un visător contagios, din moment ce ideile sale ţi-au intrat în creier şi ţie.

— Eu nu sunt un curtean, ci un simplu marinar. Imaginaţia mea ar putea să-mi servească numai în acest moment, pentru a mă face să cred că mai vorbesc încă colonelului Bonaparte. Nu vorbesc însă decât lucruri pe care le văd cu mintea mea de corsar, din nevoia de a învinge rapid şi sigur pe mare. Mă înapoiez în India, unde sute de oameni au nevoie

de mine. Vasul meu este micul „Şoim”. Şi eu vreau să rămân mic ca şi „Şoimul”, să zbor liber după bunul meu plac. Nu pot să mă supun, ca să ascult de alţii. Pe „Şoim” mă aflu sus la comandă. În ierarhia amiralităţii franceze, aş fi undeva în cala unei corăbii.

Împăratul îl ascultase cu răbdare, fără ca faţa sa să trădeze impresia pe care i-o cauzau cuvintele lui Surcouf. Zâmbi şi îi zise aproape pe un ton de glumă:

— Ţara ta natală este din câte cunosc aspra Bretanie şi tu eşti fiul ei credincios, impulsiv, cinstit, îndrăzneţ, pios, loial, puţin nepoliticos şi chiar lipsit de scrupule. Dar colonelul Bonaparte a fost fericit altădată să vorbească cu tine şi-ţi mai cere şi astăzi să mai discuţi încă o jumătate de oră cu el. Vino.

Şi amândoi trecură într-o altă cameră...

O oră se scursese şi unchiul Carditon apărea din minut în minut la uşa hanului, ca să pândească sosirea căpitanului.

În sfârşit, Surcouf îşi făcu apariţia. Faţa îi era serioasă. Făcu un semn amabil cu capul şi intră în camera sa. Ervillard şi Holmers îl urmară pentru a afla rezultatul audienţei sale.

— Ai stat mult timp la împărat, zise locotenentul.

— Da, căpitane.

— Cum? Ce?! Cui îi spui căpitan?

— Căpitanului de fregată Bert Ervillard, pe care-l felicit din toată inima.

Ervillard nu realiza ce se petrecuse. Trebui ca Surcouf să-i povestească în detaliu circumstanţele numirii sale la comanda vasului.

— Intri şi tu în marină? întrebă noul căpitan.

— Nu, eu mă întorc în Indii.

— Atunci, merg cu tine. Nu te părăsesc; să-şi păstreze fregata!

— Vom mai vorbi despre aceasta. Mai mult, împăratul mi-a dat banii ce mi se datorau. Ia să vedem cât?

Napoleon procedase cu multă generozitate. Şi când Surcouf mai adăugă că procesul său fusese câştigat, bucuria lor nu mai cunoscu margini.

— Pilot, se adresă apoi marinarul către Holmers, întinzându-i mâna, cererea ta se află de asemenea pe mâini bune. Te vei putea înapoia în patria ta, căci împăratul îţi va sprijini cererea.

Germanul plângea de bucurie şi emoţia sa contamina şi pe ceilalţi.

Surcouf continuă:

— Am avut de susţinut azi o luptă aprigă între ambiţie şi fidelitatea principiilor mele. Împăratul nu se va dezlănţui împotriva Angliei; cred mai curând că preparativele sale sunt îndreptate împotriva Austriei şi Rusiei. Trebuia ca eu să comand o escadră în Mediterană, dar am refuzat, căci eu nu cunosc decât pe un singur duşman al Franţei: Anglia şi nu vreau să lupt împotriva altei puteri.

— Atunci împăratul s-a înfuriat, nu-i aşa?

— Nu, din contră. Este o inteligenţă mare şi un geniu puternic, dar va pieri. Este un ambiţios şi încearcă să-şi atingă scopul pe o cale greşită.

A doua zi dimineaţa, unchiul Carditon fu din nou tulburat din liniştea sa prin sosirea mai multor echipaje din care coborâră numeroşi domni în uniforme bogate. Ei întrebară de Surcouf.

O jumătate de oră mai târziu, hangiul povestea clienţilor săi că Robert Surcouf primise din partea împăratului Crucea Legiunii de Onoare şi o sabie împodobită cu pietre preţioase. Ce mare onoare pentru casa sa!

După o săptămână, Surcouf se îndreptă spre Brest şi, înşelând supravegherea englezilor, reuşi să iasă din nou în largul mării cu „Şoimul” său.

Bert Ervillard venise cu el; dar, imitând devotamentul fostului său căpitan, acceptase comanda fregatei. Holmers

mai rămase câtva timp la Paris, la unchiul Carditon, până când obţinu permisiunea de a se înapoia în patria sa.

Steaua lui Napoleon se stinse în iulie 1815, când fu dus în Anglia ca prizonier pe vasul Bellerophon. Întâlnise pe Canalul Mânecii primul vapor cu aburi. Împăratul, întorcându-se spre Montholon, îi zise cu tristeţe:

— Când l-am concediat pe Fulton din Tuilleries, mi-am pierdut şi coroana imperială!

Şi la Sfânta Elena, părăsit de toată lumea, persecutat fără încetare de guvernatorul englez Hudson Lowe, într-o zi, pe când şedea pe nişte stânci la ţărmul mării şi lăsa să-i rătăcească privirile în depărtare spre miazănoapte, unde se afla Franţa, puse o mână pe umărul credinciosului Bertrand şi murmură:

— Surcouf a avut dreptate, Anglia a fost singurul meu duşman. Viteazul corsar cunoştea calea cea adevărată prin care îl puteam învinge. Adio, frumoasa mea Franţă!

Robert Surcouf luptă încă mult timp cu succes contra Angliei şi muri în 1827.

Sfârşitul volumului 17

17

karl may

OPERE

PIRAT ȘI CORSAR

Aventuri din împărăția apelor în jurul unor personaje antologice: căpitanul Caiman din romanul cu același nume, și Surcouf corsarul, figură legendară a marinei franceze, din timpul domniei lui Napoleon Bonaparte.

Două opere clasicizate, mult îndrăgite de cititorii lui Karl May, tipărite până acum în ediții de sine stătătoare.

Sub tipar:

MUSTANGUL NEGRU.

Aventuri în Vestul Sălbatic, cu nemuritorii **OLD SHATTERHAND și WINNETOU** alături de **Hobble-Franck** și **„mătușica“ Droll.** De cealaltă parte a baricadei se află cea mai fioroasă căpetenie a comanșilor, secondată de **„Șarpele veninos“**, strecurat ca spion la Firwood-Camp.

Lei 5.850 + 120 T.L. = 5.970